

Jane Campion Kate Pullinger

PİYANO

TÜRKÇESİ

K. Serap Yonter

Bugün karanlıkları araştırmayacağım, Dayanılmaz yoğunluğu hüznü büyütüyor, Ve dalga dalga yükselen hayaller, Gerçeküstü dünyayı fazla yakına getiriyor.

EMILY BRONTE (1818 -1848)

GİRİŞ

Ada ve piyanosunun hikâyesi, Ada'yı, kızını ve kızının kızını tanıyanlar tarafından, Yeni Zelanda'daki küçük yerleşim bölgesinde, memleketi İskoçya'da defalarca ve defalarca anlatılmıştır. Bu hikâye hakkında konuşanlar sadece kadınlar değildi. Özel kulüpler ya da salaş meyhanelerdeki erkeklerin de bir kısmı ür-pererek, bir kısmı da şaşkınlığa düşerek aşk ve tutkunun sınırlarının nerelere kadar gidebileceğini konuşup dururlardı. Bu hikâyede herkesi ilgilendiren karşı konulmaz bir çekicilik vardı. Birçoğu bu aşk hikâyesinden dehşete düşüyor gibi görünse de, anlatılanların sona ermemesini arzuluyor ve hatta dua ediyordu. Bir kadın Ada'nın müziğini dinleyip, öğrendiğini iddia ettiyse de onun verdiği konserlere gidenler tatmin olmamıştı. Kimileri müziğin yanında Ada'nın hikâyesinin anlatılmaması yüzünden düş-kırıklığına uğramış, kimileri de müziğin gerçekten Ada'nın olduğuna inanmamıştı. Anlatılanların büyük bölümü gerçekti: Ada konuşamıyor-du, evlilikdışı bir kızı vardı ve kendisini dünyanın en uzak ülkesine, yanında küçük çeyiziyle götüren, hayatında hiç görmediği bir İskoçyalıyla evlenmişti. Ama bu gerçeklerin hepsi doğru değildi. Ada ve kızı, Alisdair Stevart'ın yanına gitmek üzere yola çıktıklarında, adam zaten Yeni Zelanda'da bulunuyordu. Anlatılan hikâyelerin çoğu bir yere gelince tıkanıp kalıyordu, çünkü değişik insanlar, Ada'nın hayatından sadece küçük küçük kesitlere şahit olabilmişlerdi.

Ama hikâyenin tümünü bilen Ada McGrath'di ve Nelson'un o küçük, şirin kasabasında, ölüm döşeğinde yatarken, çoluk çocuğa karışmış kızı Flora'ya hikâyesini anlatmıştı. O zaman Ada altmış dokuz yaşındaydı ve kendi deyişine göre mutlu bir kadındı.

Bundan sonra yazara, Flora'nın ve aileyi tanıyanların anlattığı parçaları biraraya getirmek düşüyordu. Ancak, tüm yazarların yaptığı gibi bu kitabın yazarının da hikâyeyi süslemek ve güzelleştirmek için, kendi düş gücünü de yazılarına kattığının gözardı edilmemesi gerekir.

Sizinle kendi sesimle değil, düşüncemin sesiyle konuşuyorum.

Altı yaşından beri konuşamıyorum. Nedenini kendim de dahil, hiç kimse bilmiyor. Babama göre, aslında bu gizli bir yetenekmiş ve istesem bu gücü kullanarak nefes alışımı bile durdurabilirdim-şim.

Bugün, babam beni hiç tanımadığım bir adamla evlendirdi. Yakında, kızım ile birlikte onun, yanına gideceğiz. Kocam için suskunluğum önemsizmiş. Yazdığı mektupta, "Tanrı sağır yaratıkları sever, ben neden sevmeyeyim!" diyerek düşüncesini belirtmişti.

Babamın benim suskunluğuma gösterdiği sabır, sonunda herkesi etkilemişti.

Aslında garip olan kendimi sessiz hissetmiyor olmam. Sesimin yerini alan piyanom var benim. Bu yolculukta onu çok özleyeceğim.

9 -

/. BÖLÜM

Ülkenin çok uzak bir köşesinde, eğreltiotları ve göç etmeyen kuşlarla dolu bir sahile gelmişti gemileri. Dalgalara dayanıklı bir kayık, kabaran suları yararak onlara yaklaşıyordu. Gürültülü denizin ortasındaki gemide, Ada ve kızı Flora Tann'ya adanmış kurbanlar gibi, denizcilerin güçlü kollan tarafından omuzlara alınarak sandala indirildiler. Ada'nın siyah kloş eteği uçuşarak adamların sırtlarına ve kollarına yayılmıştı. Haykırmamaya çalışıyor, asil görünüşüne ters düşecek davranışlar sergilememek için kendi kendisiyle mücadele ediyordu. Denizciler güçlü dalgalar yüzünden tökezliyor ve zaman zaman düşmemek için birbirlerine destek veriyorlardı: İki tanesi Afrikalı olan bu adamların kollarında dövmele, suratlarındaysa yorgun bir ifade vardı. Aralarında sarhoş olanlar da vardı. Sonunda sahile ulaşarak, Ada ve Flora'yı bomboş kumsalın

üzerine sertçe bıraktılar. İçlerinden biri, "Paddington İstasyonu," diye bağırdı. Zorlu yolculuktan bitap düşmüş olan Ada, adamın sözlerine gülümsemedi bile. Tüm duyularını yitirmiş gibiydi.

Duyduğu yalnızca sahile şiddetle çarpan dalgaların korkunç homurtusuydu. Ada gümüş rengi, ıslak kumlara gömülen botlarına ve ayak bileklerine kadar yükselen suya baktı. Sonra gözlerini uzaklara, hiç tanımadığı büyük ağaçlara ve hayatında ilk kez gördüğü sık yeşilliklerle kaplı yüksek tepelere çevirdi.

Görüntü ürpertici olduğu kadar, merak uyandırıcıydı da. Ada'nın yüzü solgun, ifadesi karmaşıktı. Annesi gibi gösterişli

ve siyah elbiseler içindeki Flora da yorgunluktan ayakta güç duruyordu ve bir an tökezleyerek dizlerinin üstüne çöktü. Deniz tuttuğu için hemen hemen bütün yolculuğu hasta geçirmişti küçük kız. Ada hayatında hiç böyle bir manzarayla karşılaşmamıştı. Gördüğü şeyler, İskoçya'nın kayalık sahilleri ve küçük koylarından farklıydı. Gür ve yemyeşil çalılıklar adeta gökyüzü ve denizle bütünleşmiş gibiydi. Etrafta ne bir canlı, ne bina, ne de insana ait en ufak bir iz vardı. Kocasıyla tanışmak için sanki dünyanın sonuna gelmişti.

Ada McGrath ve kızı Flora'nın fırtınalar arasında okyanusu aşarak buraya ulaşmaları aylar almıştı. Her yeni gün onları İs-koçya'dan biraz daha uzaklaştırırken, geceler ve gecelerce beşikte sallanır gibi uyumuş bir halde yataklarına çakılıp kalmışlardı. Bazı geceler Ada yatağında hiç uyumadan yatmış ve geminin dalgalar arasında sallanmasına kendini kaptırarak düşünmüştü. Ulaşmaya çalıştıkları yerde hayat kendi ve kızı için cehennemden farksız olursa diye de endişeye kapılmıştı. Evinden bu kadar uzaklara gitmek zorunda kalışını ve hiç tanımadığı bir adamla evlendirilmiş olmasını yaşadığı günahların cezası kabul ediyordu.

.Ada bu uykusuz geceler boyu hiç tanımadığı kocası Alisda-ir Stevvart'ı da sık sık düşünmüş ve uzun zamandır görmediği piyano hocası Delwar Haussler'i hatırlamıştı. Hayatında önemli rol oynayan bu iki adamı, hayallerinde bütünleştirmişti. Rüyasında kargo bölümüne giderek, bir köşedeki kocaman kutunun içinde, sanki kaçmasına engel olmak için sıkıca bağlanmış bir hayvan gibi duran piyanosunu çalmıştı. Müzik, Ada'nın beyin hücrelerine dolmuş ve onu sakinleştirmişti. Hasta olmadıkları ve kamaranın bir köşesinde duran paslı kovaya ihtiyaç duymadıkları zamanlarda, kızının gemiye ve gemicilere karşı gösterdiği heyecan bile onu bu denli sakinleştirememişti. İçinde buldukları durum berbattı aslında. Haftalardır taze bir yemek yiyememişler, sadece balıkla yetinmek zorunda kalmışlardı. Taze balık, kurutulmuş balık, haşlanmış ya da kızarmış balık. Sonunda Ada tuz ve balık yemekten hasta olmuştu.

Memleket kıyılarından ayrılıp, geminin sakin sulara yelkenlerini açarak süzülür gibi ilerlemesinden çok haz almışlardı, yepyeni duygularla bir maceraya doğru yelken açmışlardı adeta. Ama bu sükûnet Biscay koyunu dönmeleriyle yok olmuş, kendilerini dev dalgalar ve şiddetli bir fırtınanın içinde buluvermişlerdi. Güvertenin altında, o zar zor sığabildikleri minicik kamaraya sığınarak, bir o yana bir bu yana savrulup duruyorlardı. Saatlerce, dışarıda olan bitenlerden habersiz, gemiye şiddetle çarpan dalgaların korkunç sesini dinleyerek oturdular. Ada korku içindeydi.

Yabancı olduğu insanlar arasında gerçek bir tehlikeyle karşı karşıya kalmışlardı. Ada hayatında hiç böylesine korktuğunu hatırlamıyordu. Ama eski gemi .büyük bir inatla ayakta kalmayı başarabildi. Yavaş yavaş güvertede, geçirdikleri tehlikenin etrafa verdiği zarara şaşkınlıkla bakman yolcular belirmeye başlamıştı. Fırtınada büyük sandallardan ve denizcilerden biri azgın sulara kapılarak denize sürüklenmişti. Sonra kaybolan denizci için dua edilmiş ve gerekli onarımlar tamamlanmıştı. Güneş, durgun gök mavisi denizin üzerinde yeniden parlamış ve sanki biraz önce yaşanan korkunç fırtına yalnızca düşlerinde yaşadıkları bir kâbus halini almıştı. Gemiye içine alan ve şiddetle sallayan dalgalar hiç varolmamış gibiydi.

İskoçya'daki evlerinde Flora, siyah bir midilliye ve kendisini şımartan bir dedeye sahip olmuştu. Kadın bu yolculuğun sonunda ulaşacakları yeni hayatın kızına neler getireceğini düşünerek endişeleniyordu. Çeyizinin bir parçası olan piyanosu kargo bölümündeydi ama Ada onu çeyizden saymıyordu.

Esas çeyizi yastığının altında duran ve her gece onunla birlikte uyuduğu üzeri işlemeli ufak çantaydı. Bunun içindeki bir-

üzerinde bekleyen tekneye ulaştılar ve pırıl pırıl parlayan sahile doğru yola çıktılar.

Ada bakışlarını zümrüt yeşili ormandan, sahile indirilen kutulara ve sandığa yöneltti. Grup halinde duran denizcilerden bazıları herkesin gözü önünde işiyorlardı. Ama Ada onların farkında değil gibiydi. Bütün dikkatini teknedeki piyanonun yanında dalgalar yüzünden sendeleyeni adamlara vermişti. Ayak parmaklarının üzerinde yükselip yumruklarını sıkarak piyanonun sahile çıkarılmasını merakla bekliyordu. Sandığın, dövmeli ve yorgun denizciler tarafından kaldırılarak güvenle kıyıya indirilmesi oldukça zor ve tehlikeli olmuştu.

Kum şeridiyle kayalar arasındaki su, cezir yüzünden çok yükselmişti. Ada henüz karaya ayak basmamıştı. Hâlâ sahilde, okyanus sularının kumsalı yıkadığı yerdeydi. Tekrar arkasına bakmaya ve bu kadar uzak yollardan gelen yabancı bir misafiri pek de hoş karşılamamış gibi görünen yemyeşil kayalıkları yeniden görmeye korkuyordu. Rüzgâr sert ve tuzluydu. Ada hâlâ gemideymişcesine ayakları altındaki yerin sallanmakta olduğunu hissediyordu. Bu duygudan kurtulması günler alacaktı.

Kadın kıyıda duran piyanosuna doğru hızla ilerledi ve bir liman sorumlusunun ciddiyetiyle kutuyu inceledi. Bir eli hiç aralıksız sandığın üzerinde dolaşırken, diğer eliyle de içinde bulunduğu bu yabancı yeri korku dolu gözlerle inceleyen kızını tutmuştu. Aralarında konuşmaya başlayan denizcilerin sesleri rüzgâr tarafından Ada'ya kadar ulaşıyor, sonra aniden kesiliyordu. Onları karşılamaya kimse gelmemişti. Belki de buralarda yaşayan kimse yoktu.

"Bu sahil ölü, ölü bir sahil," diyen denizcinin sesini duydu Ada.

"Onu burada bırakalım. Bize söylenen bu."

"Allah belanı versin!"

"Evet, onu bırakalım da bizi zevkle linç etsinler."

"Ne yapacaksın yap. Bu sahilden bir an önce uzaklaşalım."

Grubun en yaşlı üyelerinden biri Ada'nın yanına yaklaştı.

Başındaki yıpranmış hasır şapka, yeleği, ceketi ve yünlü eşarabının altında kat kat olmuş kirli gerdanına bağlanmıştı.

Arkasında bekleyen adamlar bu işe katılmak istemediklerini belli etmek istermişcesine bakışlarını denize ya da kuma doğru çevirmişlerdi.

"İlerde fırtına var. Bu havada kimse gelememiş olabilir. Eminim yakında gelirler." Ada başını salladı. Şapkasının siyah, geniş kurdeleleri rüzgârda uçuşuyordu.

"Altına sığınacağınız bir şeyiniz var rjy21

Ada, Flora'ya işaret etti. Annesinin el işaretine aracılık yapan küçük kız yüksek ve net bir ses tonuyla konuştu. "Teşekkür ederim," diyor." Adam arkadaşlarının yanına yürürken, birden, acaba doğru sahile mi geldik, diye endişeye kapılarak geri döndü. Bu genç kadını ve küçük kızını burada bırakmak düşüncesi canını sıkıyordu. "Annen bizlerle birlikte Nelson'a gelmeyi ister mi?" diye sordu. Ada şiddetle başını sallayarak Flora'ya baktı. Görünüşünden, duyduklarından hiç de hoşnut olmadığını gösteriyordu.

Flora ona arkasını dönerek, "Hayır" diyor," diye ilettili.

Yüzünde bıkkınlık ifadesi beliren küçük kız, "Sizin pis kokan teknenize geri dönmektense, yerliler tarafından kızgın kazanda kaynatılmayı tercih ettiğini söylüyor," diye ekledi.

Kır saçlı yaşlı gemici haksız yere işittiği bu sözlere sinirlenmişti. Denizciler arasındaki iğrenç sözlere ve alaylara alıştı, ama küçük bir kızın ağzından çıkan bu kelimeler onun canını sıkıyordu. Ada belli etmese de Flora'nın cesaretinden çok hoşlanmıyordu. Bazen çocuklar büyüklerin düşünüp de söylemeye cesaret edemedikleri şeyleri nasıl da rahatlıkla dile getirebiliyorlardı. Yaşlı gemici küçük kıza doğru bir adım attı. Ada telaşla kızının önüne geçti.

Kaşlarını çatmış, küçük kızını korumaya çalıştığını belli eden bir ifadeyle adama bakıyordu.

Yaşlı gemici geriye dönerek arkadaşlarının yanına yürüdü ve tekneyi kumdan suya doğru iten adamlara yardım etti. Sonra hepsi birlikte tekneyle uzaklaştılar. Ada ve Flora, alabildiğine uzanan sahilde şimdi tamamen yalnız kalmışlardı. Güneş dalgalar üzerinde pırıl pırıl parlıyor, mavi suları gümüş rengine dönüştürüyordu. Arkalarında yükselen kayalıklar yavaş yavaş bastıran sisin etkisinde kalmıştı. Günün değişmeye başlayan ışıkları sisler arasındaki bu kayalıklar üzerinde bir gökkuşağı görünümü almıştı.

Saatler çok yavaş ilerliyordu. Flora'nın yardımıyla Ada sahip oldukları her şeyi kumun üzerinde sürükleyerek piyanonun karşı tarafına sıraladı. Kutuların, sandıkların ve piyanonun oluşturduğu görüntü bir oturma odası havasına girmişti adeta. Sandıklardan birinin üzerine oturdular. -

Aralıksız esen sert rüzgârdan korunmak için Ada koyu kırmızı, uçları püsküllü şemsiyesini açmıştı. Kısa bir süre sonra, Flora'nın uykuya daldığını farketti. Tepelerinde daireler çizerek uçan martıların kanat sesleri, rüzgârla sallanan çalılıkların ve ağaçların çıkardığı hışırtılar ve dalgaların kumlara çarpan sesi Ada'yı sasırtıgjsli. Gözleri sık sık kayalıklara takılıyor ve üzerindeki kalın, gür çalılıklara baktıkça endişeleniyordu.

Bunları aşarak, bir canlının yanlarına gelmesi Ada'ya imkânsız gibi görünüyordu. Sonsuza kadar burada bekleyebilirler ve burada ölebilirlerdt. Ada bir an, o yaşlı gemicinin teklifini kabul etmemekle hata mı yaptım acaba, diye şüpheye kapıldı. Ama hemen bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

Bu yolculuğa çıkarken her türlü ihtimale hazırlamıştı kendini. Hiçbir şey onu şaşkırtamazdı. Ada uyuyan kızının yüzünü ok-şarken yaptıkları zorlu uzun yolculuğu ve bunun kendilerini na-

Piyano / F: 2

sil hırpaladığını düşünüyor ama bu zorluklara ve memleket özlemine rağmen kendini güçlü hissediyordu. O her zaman güçlü biri olmuş ve konuşma eksikliğini de bu gücü sayesinde yine-bilmişti. Bir keresinde, evde kalmış halaları ona, "Senin katır gibi inatçı bir iraden var, Ada McGrath," demişlerdi onu kınayan bir ifadeyle. Ada halalarından ayrılmak zorunda kaldığı için hiç pişman değildi. Ama babasını özleyecekti. Şimdi onu düşünmemeli ve kendini şiddetle duyduğu özleme kaptırmamalıydı. Aslında kızını ve torununu bu kadar uzak diyarlara yollayan da o değil miydi?

Flora'nın başını kucağında tutmaya devam ederek piyanonun içinde durduğu sandığın gevşeyen ve kırılan kalın tahtalarından birini çekti. Yeni ve hâlâ alışmadığı evlilik bandının bulunduğu elini yarıktan içeri kaydırды. Parmak uçları soğuk, fildişi tuşlara dokununca heyecanlandığını hissetti. Bu duygudan aylar boyu süren yolculuk sırasında mahrum kalmıştı. Başını kutunun üzerinde dua eder gibi aşağıya eğerek, birkaç nota çaldı. Çıkan ses kendine olan güvenini tazelemiş ve onu rahatlatmıştı. Ama birkaç dakika sonra bu seslerin tatlı aşinalığı ve rahatlatıcı etkisi, bu boş kumsaldaki yalnızlıklarını daha da belirgin hale getirmişti.

Birdenbire büyük bir su kütlesi hızla, altı desteklenerek yükseltilmiş piyanoya çarptı. Oturdukları kutu altlarından kaymış, botları ve eteklerinin uç kısımları ıslanarak köpük, yosun ve tuz içinde kajmstı. Ada hayallerinden sıyrıldı ve ayağa kalktı. Med-cezir başlamış ve su aniden yükselmişti.

Ada şaşkınlık içindeydi. Flora çığlık atarak kucağından fırlamıştı. Üç kutunun denize doğru sürüklenmesini çaresizlikle seyrettiler. Sonra kadın bir anda harekete geçti. Geri çekilen dalganın bıraktığı sığ suda yürüyerek içinde tavukların bulunduğu kafeslerden birini kurtardı. Diğerleri suların üzerinde uzaklaşırken, bağırsan tavukların sesleri duyuluyordu. Ada denize doğru hızla

uzaklaşan kutuların peşinden bir süre koştu. Ama yarı yolda çaresiz bir halde durdu. Islanan etekleri ağırlaşmış ve suda yürümesini zorlaştırmıştı. Geriye dönüp, ümitsizlik içinde kayalıklara tekrar baktı. Onları karşılamaya bile gelen olmamıştı, gözünün önünde yitip giden, bu sahip olduğu şeyleri kurtarmak için yardım edecek kimsenin bulunmaması da çok normaldi.

Güneş batmaya başlamıştı. Ada kızının ve kendinin güvenliğinden endişe duyuyordu. Hava iyice kararmaya başlamıştı. Kızının elini tutarak koştu. Şimdi bir dalga daha gelmiş, kumlar yumuşamış, fok balığının sırtı gibi parıldıyordu. Eşyaların yanına geri döndüklerinde, gün ışığı ufukta incecik bir çizgi halinde kalmıştı. Ada büyük bir hızla çalışmaya başladı. Elindekilerle kendilerine çadır yapmaya çalışıyordu. Bu iş, kafasındakileri biraz olsun unutturduğu için memnunduk Çember şeklindeki telli iç etekliğini ters çevirip kumaş kısımlarını taşlarla sabitleştirdi/ Giydikleri bu hantal iç etekliğinin şimdi böyle pratik bir şekilde sığınakları haline gelmesine seviniyordu. Ama bu tür bir çadırın içinde oturmanın nasıl olacağından pek emin değildi. İçerde mumu yakınca, çadırı oluşturan iç etekliğinin dantel kenarları kocaman bir Çin feneri görünümü aldı. Mum ışığında gölge oyunları yapan Flora, "Bak. Ne kadar büyük ağzım var," dedi. Kendilerini çevreleyen karanlık geceye karşı annesinden çok daha az korku duyuyordu. Ada her şeyin düzeleceğine, sahilde geçirdikleri bu gecenin yolculuklarının yalnızca bir parçası olduğuna kendini inandırdı. Kozayı andıran sığınakları içinde kızına hikâye anlatmaya başladı. Amacı, onun ilgisini başka yöne çekmek ve buldukları kötü şartlardan onu uzaklaştırmaktı. Ada'nın zarif bir şekilde hareket eden elleri, havada birtakım figürler çiziyor ve yüz ifadesi kâh üzgün, kâh komik, kâh dokunaklı bir halde şekilden şekile giriyordu. "Ve rüzgâr şöyle dedi. 'Eskiden nasıl oynadığımızı hatırlıyor musun?' Sonra onun elini tutarak, 'Gel, benimle birlikte gel.' Ama kız kabul etmedi."

"Anne, düşünüyordum da," diyerek içini çekti ve konuşmasına ciddi bir ifadeyle devam etti. "Ona baba demeyeceğim, ona hiçbir isimle hitap etmeyeceğim. Hatta suratına bile bakmayacağım."

Ada saçlarını ve yüzünü okşayarak Flora'yı sakinleştirmeyi başardı ve kısa bir süre sonra küçük kız uyuya kaldı. Kadın bu küçücük çemberin içinde, gözleri açık bir halde yattı ve düşüncelerinin gerilere, geçmişe doğru akmasına izin verdi. Aberdeen'li Ada McGrath altı yaşındayken, evde kalmış halaları, Patricia ve Ethel onlarda kalmaya gelmişlerdi. Babası gelişlerini elinden geldiğince ertelemeye çalışmış ama sonunda onların ısrarlarına yenik düşmüştü. Halaları bu ziyaretin bütün ailenin yeniden biraraya gelmesi için iyi bir fırsat olduğunu ve bunun için bir davet vermeleri gerektiğini söyleyerek, babasıyla uzun süre mücadele etmişlerdi. Bunca yolu geldikten sonra, hiç evlenmemiş kuzenleri Gillian'ı, erkek kardeşini ve onun karısıyla oğlunu görmenin harika olacağını da inatla savunmuşlardı.

Ada'nın babası Wvyston McGrath, sonunda belki bütün kuzenler biraraya gelirlerse, birbirlerini eğlendirirler diye düşünerek onları davet etmeyi kabul etmişti. Son üç hafta, her gün kendini evden uzaklaştıracak önemli mazeretler icat eden babası çok sıkıntılıydı.

•
Wvyston kötü bir evsahibi idi ve kararlaştırılan davet günü yaklaştıkça sinirleri yay gibi gerilmeye başlamıştı.

Küçük Ada bile (söylediği şarkılarla her zaman babasını yatıştırmayı başaran Ada, şarkılarını büyük bir ciddiyetle ve çerk az çocukta görülebilecek bir tutkuyla söyler, yalnız babasını değil bütün ev halkını cezbederdi) onun için bir şey yapamıyordu. Fırsat buldukça minicik elleriyle babasının elini okşar, severdi ve onun da bu sevgi gösterisinden daima mutlu olduğunu bilirdi. Ama bugün sevgi dolu yaklaşımlar bile etkisiz kalıyordu. Bugün

çok sinirliydi. Elini çekiyor, ciddi bir şekilde masa düzenini eleştiriyor ve her şeye bir kusur buluyordu.

Üstü işlemeli beş şamdandan birinin kaldırılmasına karar veriliyor ve babası da bunu onaylıyordu. Ama ertesi gün yaptığından şüpheye düşüyor, bir odadan diğer bir odaya geçiyor ve dört şamdanın aptalca olduğunu bildiriyordu. Masa üç şamdan için büyük sayılırdı, en iyisi beş şamdan konmalıydı.

Ziyaretlerin başladığı ilk gün çok iyi değilse de tatminkâr geçti. Gelenler evi gezmekten memnun olmuşlar ama onlara eşlik eden kapıdaki bekçinin peşinde araziye geçerken bitap düşmüşlerdi. Gelen konuklar Ada'yı huzursuz etmişti.

Son ziyaretleri sırasında onları hatırlayamayacak kadar ufaktı ve şimdi de bu araştırma gezisine onlarla birlikte katılmıyor, onları uzaktan izlemeyi tercih ediyordu. Böylesi daha eğlendiriciydi. Beklenen olay üçüncü gün "patlak verdi. Şimdi bomboş duran uzun yemek masasında oldu her şey. Son dakikada McGrath şamdan sayısını azaltmakla en iyi çözümü bulduğuna inanmıştı. "Gördüğünüz gibi bizim sayılarla bir sorunumuz yok," dedi konuklarına. Ada, bekâr halalarının arasında, kendisi için özel olarak yapılmış bir iskemlede oturuyordu. Yemeğin iyi gittiği söylenemezdi. McGrath fırındaki kızartmayı beğenmemiş ve etin yenilmeyecek kadar sert olduğunu sesli olarak açıklamaktan da hiç çekinmemişti. Etin derhal masadan kaldırılmasında ısrar etmiş ama bunun yerine ikram edilecek hiçbir şeyin olmadığını hesaba katmamıştı. Önlerindeki tabakları alınan konuklar, şaşkın bir halde evsahipliği yapan yeğenlerini yatıştırmak için konuşup duruyorlardı. Yemeklerin kaldırılması ve tatlı servisi arasında kalan boş zaman içinde, masadaki konuklar ve McGrath dikkatini küçük Ada'ya yöneltti. Ada elindeki şekerlikten şekerleri tahta yemek masasına boşaltıyor, beyaz şeker zerrecikleri kar gibi dökül-

yordu. Sonra biriken şeker kümesi üzerine parmağını yalayarak ismini yazıyordu. İki yanında oturan halaları, babasına doğru bakarak onu uyarmak için gırtlaklarını temizler gibi sesler çıkardılar. Wvyston sonunda bakışlarını kızının yarattığı sanat eserine doğru çevirdi ve yüksek sesle bağırdı. "Ne yapıyorsun?" Yüksek sesle bağırmıştı ama ses tonunda kızgınlık yoktu. "Karda şekil çiziyorum, baba," dedi yumuşak ama net bir sesle. "Bu kar değil, tatlım, yalnızca şeker," dedi Ethel Hala'sı. "Hayır, hala, kar. Onu masaya yağıdırıyorum." "Masadan kalk ve yanıma gel," diye emretti babası. Küçük kızın oturduğu iskemleden yalnız başına inmesi imkânsızdı. Masadan inemeyeceğini söyleyince, babası adeta çıldırdı. Öfkeyle kükrüyor, ağzından tükrükler saçılıyordu. En yakınında olan halası Patricia, kızın elini masadan kaldırdı. "Sen, çocuk, odana çık ve günün geri kalan kısmında kimseyle konuşma. Büyüklerine karşı gelmemeyi öğrenmelisin." Küçük kızın yüzü kıpkırmızı kesilmiş, alnında ve üst dudağında ter zerrecikleri belirmişti. Babasının bu konuşma şekline çok yabancıydı. Daima babasının gözdesi olmuştu o. McGrath'da gösterdiği bu ani öfkeden şaşkına dönmüştü. Bu abartılı davranışına kardeşlerinin orada bulunması mı, yoksa kuralcı bir baba olduğunu ispatlamaya çalışması mı neden olmuştu? O da bilemiyordu. Ama çocuklar büyüklerine itaat etmeliydi. Ada genellikle söz dinlerdi. Karşı geldiği zamanlarda da yüzünde sevgi dolu, hoş bir ifade olurdu. Bu gece her zamanki gibi babasının hoşuna gidecek şekilde konuşmuş ama hak etmediği bir karşılık almıştı. Ada büyük bir utanç içinde elte-

riyle yüzünü kapadı. Kimsenin ona bakmasını istemiyordu. Babası onu kucaklayarak iskemlesinden indirdi. Elleri hâlâ yüzündeydi ve şimdi gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Oturma odasını geçerek yatak odasına doğru yö-rneldT)Yürürken sendeliyordu. Wvyston ceketini düzelterek arkasından seslendi. "Ve kimseyle konuşmayacaksın, beni anlıyor musun?" Sonra yemek odasına geri döndü. Şimdi kızını düşünmek istemiyordu. Konukları vardı ve insanların kaçan keyfini düzeltmek için bir şeyler yapmalıydı. Ada'nın öfkesi nasılsa sabaha geçer, her şey yine eski haline dönerdi. Kendisi için en emin sığınak olan yatak odasında küçük kız yüzüstü yatağına uzandı ve hıçkırığa dönüşen ağlama sesini kimsenin duymaması için yastığını ağzına kapadı. Ama hayretle hıçkırığının kesildiğini farketti. Yatağın üzerinde toparlanarak oturdu. Gözlerinde dondurucu ve tehditkâr bir karanlık vardı şimdi. Küçük kız hiç hareketsiz-çok uzun zaman oturdu. Elleri kucağındaydı ve donuk bakışlı kocaman siyah gözleri karşı duvar üzerinde sabitlemişti.

Ada kıpırdamadan ve gözlerini duvardan ayırmadan oturmasına devam etti. Odası kararırnı, gece çökmüştü.

O tatsız davet gecesinden iki gün sonra, evdekiler küçük .kızın hâlâ bir tek kelime bile etmemiş olduğunu farkettiler.

Zorla da olsa onun ağzından bir kelime bile alamamak onları hayrete düşürmüştü. Bir hafta sonra konuşmamakta devam eden Ada'yı babası çalışma odasına çağırdı. Artık bir şeyler yapmasının zamanı geldiğini anlamıştı. Onun küçük, siyah saçlı, siyah gözlü, biricik kızı, Ada'sı şimdi karşısında bir mezar sessizliğinde oturuyordu. Kızına bakarak karşısındaki iskemleye doğru ilerledi. O siyah gözlerde ürkütücü ve endişe verici bir şeyler vardı. Yüz ifadesinde suçlama ve kendisinden uzaklaşmış birinin donukluğu hissediliyordu.

Türk halısının bir kenarına doğru uzattığı küçücük ayakları-nı düzgünce birleştirmişti.

"Ada," dedi babası. "Ben seni cezalandırdım. Bir haftadır sen de beni cezalandırıyorsun." Kızına baktı. Ada da ona bakıyor ama sessizliğini bozmuyordu. "Bana göre ödeştik gibi geliyor. Sen de öyle düşünmüyor musun?" Babası yüzünü onun hizasına getirerek, "Ödeştik mi?" diye sordu. Ada babasının müşfik sesini duyuyor ve her şeyden fazla sevdiği ve "Hınzır" ismini taktığı o yüze bakıyordu. Onu her zaman taparcasına sevmişti. Babası da ona olan düşkünlüğünü söylemekten ve belirtmekten asla kaçınmamıştı. Ama küçücük bedenini kontrol altına alan çelik gibi iradesine de karşı koyamıyordu. Açılması imkânsız pencere gibi, ağzını açarak bir kelime bile söyleyemiyordu.

Hınzır bu durumu tatlılıkla halletmeye çalışıyor ama karşısındaki bu minnacık bedene, biricik kızına öfkelenmeye başlıyordu. Sonraki günlerde kızını harekete geçirebilmek için alayla karışık tehditler savurmaya başlamış ve duyduğu çeşitli atasözlerini tekrarlayıp durmuştu. "Havlayan köpek ısırılmaz." En çok bu atasözünü sevmiş olmalıydı ki, bunu sürekli tekrarlayıp duruyordu. Zaman geçiyor, babası hayranlık duyulacak bir hoşgörüyü ve alaylarıyla ona yaklaşmaya çalışıyor ama küçük kız büyük bir kararlılıkla konuşmamaya devam ediyordu. Bu baba ve kızın ilişkisinde gerginlik yaratmaya başlamıştı. Aralarındaki bu savaş üç yıl sürmüş, Edinburgh'daki uzmanlar da bu işe karışmışlardı. Yapılan bütün terapiler ve konuşması için zorlamalar faydasız kalmış ve Ada bir kelime bile etmemişti. Babası alayları bırakmış ve evin içinde bilge kişiler gibi nutuklar atmaya başlamıştı. "Bu onun içindeki gizli bir yetenek," diyordu. "Aklına koyduğun an bu gücü kullanarak nefes alışını bile durdurabilir."

3. BOLUM

Ü\da

^Ada McGrath büyürken, efsanevi inatçılığı da beraberinde büyüyordu. Bu özelliğini bir zafer madalyası gibi göğsünde gururla taşıyordu. O Ada'ydı. On iki yaşına geldiğinde hâlâ ince, düzgün ve mükemmeldi. Çok çarpıcı bir güzelliği yoktu ama çekiciydi. Kara gözlerindeki cesaret ve sabit bakışlar insanları zaman zaman endişelendirir hatta korkuturdu.

On iki yaşındaki Ada üç şeyden çok hoşlanıyordu: okumak, eşyaları parlatarak güzelleştirmek ve piyano çalmak. Üç uğraş içinde en yeğlediği piyanoydu. Babası da onu bu konuda destekliyordu. Babası piyanoyu genç karısı Cecilia'ya evlilik armağanı olarak almıştı; sonra ikisi birden buna büyük bir tutkuyla bağlanmışlardı. Wvyston ve Cecilia birlikte ancak iki evlilik yıldönümü kutlamışlardı. İkincisi gerçekten özeldi.

Cecilia hamileliğinin son altı ayı her gün piyano çalmış ve Wvyston bebeğin şarkı söyleyerek doğacağı hakkında şakalar yapmaya başlamıştı. Sonunda bebek doğmuş, ancak kimse şarkı söyleyememişti.

Doğum uzun ve sancılı olmuş Cecilia'yı bitkin ve zayıf düşürmüştü. Wvyston kendini oyalamak için evin dışında birtakım uğraşlar bulmuş, sakin ve sessiz olmasını gerektiğini bildiği halde bunu bir türlü başaramamış ve bütün gün etrafındakilere bağıırıp çağırmıştı. Çocuk kız doğmuş ve ona Cecilia'nın annesinin ismi olan Ada'yı uygun bulmuşlardı.

Bebek kırmızı suratlı, sağlıklı ve gerektiğinde ağlayan bir bebektir. Ama Cecilia günden güne eriyordu. Üç hafta sonra da

öldü. Wvyston şimdi kızıyla tek başına kalmıştı. Karısından kalan tek hatıra ise piyanoydu.

Piyano, Broadvwood markaydı ve masif gül ağacından yapılmış muhteşem bir gövdeye sahipti. Üst kapağı usta ellerden çıktığı hemen belli olan çiçek şeklinde oymalarla süslenmişti. Kapağın iç kısmı koyu kırmızı satendi. Yivli ayaklan yumruk şeklinde kıvrıktı. Ada bunları aslan ayaklarına benzetirdi. Üst kapağı açıkken en iyi sesi verirdi. Piyano tellerinin altında açık renk bir ağaç vardı ve siyah keçe kaplıydı. Akort ustası McGregor çalışırken Ada büyük bir keyifle onu izler, açılan ve ayrılan her parçayı, akort edilen her teli dikkatle öğrenmeye çalışırdı. McGregor piyanoya övgüler yağdırırdı. Piyanoyu annesiyle özdeşleştiren Ada, bu övgüler karşısında zevk ve mutlulukla kızardığını hissedirdi. O annesiydi ve bütün bu övgüler onun zarif biçimine, görünüşüne, sesine yönelikti. Şimdiye kadar hiç kimse bu piyanonun Ada'nın annesine ait olduğunu ima etmemişti ama Ada yine de biliyordu. Ada annesini piyano çalarken hatırlamıyordu ama kafasında ona 'Cecilia' adını vererek, cilalı tahtadan ve müzikten oluşan sıcak, yumuşak bir çehre yaratmıştı.

"Sadece küçük bir ses," dedi McGregor bir gün akort işiyle uğraşırken. Bu iş için düzenli olarak McGrath'lerin evine geliyordu. Nemin etkisi, sert iklim şartları ve aletin çok sık kullanılması, sürekli akort yapılmasına neden oluyordu. "Küçük bir ses. Bu kadar basit. Kapalı ağızdan çıkacak küçük bir ses. Ne saklıyorsun ağızında? Yoksa fare mi yakaladın? Hadi aç ağızını ve sesini kendin de dinle."

Ada'nın yüzü bulutlanmış, siyah gözleri şimdi daha da kararmıştı. Bakışlarını adamdan kaçırmadan başını eğdi. Kıza sıkıntı verdiğini hisseden McGregor, ona takılmayı bırakarak sessizce işine devam etti. Ada adama yardım edip akort işini bitirdikten sonra McGregor, "Ne kadar basit, gördün mü?" diyerek, Ada'nın ellerini avuçlarına aldı ve gözlerini onun gözlerine dikti.

__07__

"Senin sırrın nedir, yavrum? Seni korkutan bu büyük sır nedir?" Küçük Ada'nın gözleri birden doluverdi. O soruların ve o anın ciddiyetinin farkına varmıştı. Sanki ilahi bir andı. Adam elini gevşeterek çocuğun ellerini çekmesine izin verdi. İçgüdülerinde ya-nılmadığını biliyordu. "Sessizliğinin içinde, şimdiye kadar konuşulmuş her şeyden daha çok şeyler gizli," demişti mutfaktaki hizmetçilere. "Aptal olma," diye cevaplamıştı en genci. "Onun hiçbir şeyi yok. Sadece doğduğundan beri sürekli şımartılmış-tır."

Ada, sevgili Broadvwood'unu çalmaya başlamadan mutfağa ve hole açılan yemek odasının, hatta oturma odasının ve daha önce annesinin çalışma odası olan salonun bile kapılarını kapıyor, orada bazı günler iki saat, bazen de dört beş saat kalıyordu. Şimdiye kadar ciddi olarak ders almamıştı. Yalnızca etraftan duyduğu notaları ve nağmeleri içinden geldiği gibi çalışıyordu.

O haftanın sonlarına doğru eve bir terzi çağrıldı. Hayatının ilk uzun eteği, korsesi ve jüponu sipariş verildi. Aynı gün babası da piyanoyu ona armağan etti. Ada da babasının en sevdiği parçaları çalarak onu ödüllendirdi. Bu incecik beden, büyük bir ciddiyet ve istekle, iki kalın kitapla desteklenmiş tabureye çıkışını ve tuşların üzerine eğilişini Wvyston McGrath büyük bir hayranlıkla izledi. Ada'nın müziği çok etkileyiciydi. Büyük bir tutku vardı bu müzikte. Küçük kızın başı eğik, gözleri kapalı çalışması Wvyston'u adeta büyülemişti. Öyle duygulanmıştı ki, böyle bir yeteneğin boşa gitmesine razı olamazdı. Onu dinleyen yalnızca kendisi, eve gelen konuklar ve hizmetçiler olmamalıydı. Kızının yetiştirilmesi gerekiyordu. Bunun için özel bir öğretmen şarttı.

Çalılıkların arasındaki yolculuğun sonu gelmeyecek gibiydi.

Hava iyice ısınmış, nem artmıştı. Elbiseleri terden yapış yapış olmuş ve çamurlanarak ağırlaşmıştı. Ada çalılıkların içinde yavaşça yürürlerken bu tuhaf otların çokluğu karşısında hayrete düşüyordu; bu ülkede yalnızca üzerleri zar gibi yapraklarla kaplı

bitkiler, eğreltiotları ve yosun büyüyor olmalıydı. Çürümeye başlamış ağaçların arasından çıkan yeni sürgünler, kalın yapraklar ve sarmaşıklar arasından gökyüzüne ulaşmaya çalışıyordu.

Güneş ışığı tepelerini saran kalın yeşil örtü arasından süzülerek inerken en pastel renkten en canlı renge kadar sürekli değişiyordu. Biraz ilerlerinde yürüyen kahverengi, çıplak ayaklar çamurun içinde sesler çıkarıyordu. Maori'ler en önde ilerliyor ve gruba önderlik ediyorlardı. Yolu en az onlar kadar iyi bildiği belli olan George Ba-ines'in de Stevvart'a tercümanlık yapmak için geldiği anlaşılıyordu. Zaten zor olan yolculuğu Ada'nın ayaklarındaki nazik botlar ve hantal etekler daha da zorlaştırıyordu. Kafası çelişkilerle dolu olan Alisdair Stevvart arkasına bakmaya cesaret edemiyor ve yeni karısıyla kızının önünde ilerliyordu. Sonunda karısı gelmişti ama o, hayal ettiği kadar farklı biriydi. Onun dilsiz olduğunu öğrenmiş ve sessiz bir rahibenin karakter özelliklerini taşıdığına kendini inandırmıştı. Dindar, yumuşak başlı ve saygılı bir kadın. Şimdi bu düşünceleri için kendi kendini azarlıyordu. Bu vasıfların hiçbiri onda yoktu. O posta siparişiyle yollanan bir gelindi ve onun bir melek olacağını beklemekle aptallık etmişti. Umduğunu bulamayan yalnız Alisdair Stevvart değildi. O da Ada'nın beklentilerinin çok altındaydı. Bir adamın metresi olmak üzere deniz aşırı satılmış değildi. Asil bir efendinin hanımı olmak için buraya yollanmıştı; bu ülkenin prensesi yoktu. Flora'nın hikâyesine rağmen artık bundan emindi. Ada kaymamak için çamurla kuvvetle bastı. Çamur içinde kalan eteği artık umurunda bile değildi. Maori erkekleri pantolonlarını dizlerine kadar kıvrımışlar, kadınlar da eteklerinin ucunu kıvrıp bellerine sıkıştırmışlardı. Önünde güçlükle yürüyen Flora'ya baktı. Küçük ayakları çamurlarla boğuşuyor, mavi iskoç eteği yerlerde sürükleniyor-

du. Adımları kafiyeledeki diğerlerine göre kısa kalıyor nefesi gittikçe sıklaşıyordu. Ama en azından gemideki sıkıntılardan kurtulmuştu. Ada oranın alışılmamış dışında insanlarıyla değişik bir dünya olduğunu anlatmıştı kızına. Flora başka bir kayayı daha güçlükle tırmandı. Yeni üvey babası ve yeni hayatıyla ilgili ilk izlenimi yalnızca çamur olmuştu; çamurlanan bacaklar, çamurlanan botlar ve ayaklar. Evdeyken çamur içinde gezmesine ve oynamasına asla izin verilmemişti, ama burada en iyi sokak kıyafetiyle çamurların içinde yürümek zorundaydı. Her şeye rağmen Flora olanları eğlendirici buluyordu. Tıpkı annesi gibi yeni hayatlarına karşı bir merak duyuyordu. Uzun gemi yolculuğu boyunca çocukça içgüdüleriyle geçmişle olan bağlantılarını silmişti. Annesi yanındaydı ve bu onun için yeterliydi. Açıklık bir alana ulaştıklarında, önde ilerleyen Maori'ler aniden durdular. Hemen onların arkasında yürüyen Baines'e bir şeyler konuştuklarını duydu Ada.

"E aha teni- Bu nedir?" dedi yavaşça Baines. Yüzü dini birtakım dövmelerle kaplı Maori'lerin şefi Hone, "E hingate Koronua ra a Pitama i konei- Yaşlı Pitama burada öldü," diye yanıt verdi. Ağaçların arasını işaret ederek, "Kare noa Kia hikina te Tapu- Tabu kalkmadı." Stevvart büyük bir çaba harcayarak onların yanına ulaştı ve Maori'lere aldırmadan doğrudan Baines'e dönerek, "Sorun ne," diye sordu. Hone durumu açıklamak için konuşmaya başladı ama Stevvart onun konuşmasını keserek yeniden Baines'e sordu. "Niçin duruyorlar?" "Burada biri ölmüş. Bu topraklar Tabu'." Baines son derece yumuşak bir şekilde konuşuyordu. "Ama gelirken bu yoldan geçtik, öyle değil mi? Buradan geçtiğimizden eminim," diye ısrar etti Stevvart. Yolculuğun geciktirilmesinden rahatsız olmuş ve sinirlenmişti.

il Maori'ler tartışmayı sürdürdüler. Tabu' saygı gösterilmesi gereken bir yerdi. Kutsaldı. Hone bir başka yol bulunmasını istiyordu.

"Daha fazla para istiyorlar," diye sızlandı Stevvart. "Bu bahaneyle yolu uzatmaya mı çalışıyorlar?"

"Hayır, hayır," diye yanıtladı Baines. "Başka bir yol biliyorlar, hemen biraz yanda."

Adamların tartışmalarını fırsat bilen Ada'yla, Flora oturmak için kuru bir yer bakınmaya başladılar. Biraz soluk almaya ve dinlenmeye ihtiyaçları vardı. Çalılıklar öyle yüksek, birbirine öylesine dolanmış bir haldeydi ki, yukarı

bakıldığı zaman insanda kapalı yerde kalma korkusu yaratıyordu. Ada yıkılmış bir ağacın kalın gövdesine oturdu. Flora da onun yanına yerleşti. Etraftaki kuş cıvıltıları, başlarının üzerindeki ağaçların ve dalların hafif rüzgârda çıkardıkları hışırtılar Ada'yı çok etkilemiş ve duygulan-dırmıştı. Her şey hüznün vericiydi. JHemen yanlarına iki Maori kadını oturdu. Yaşlı olanı Waimara'ydı (beyaz eteği ve çuval bezinden gömleği olan bu kadını sahilde görmüştü), diğeri ondan daha genç biriydi.

Onların anlaşılmaz varlığı tıpkı çalılıklar gibi, Ada'nın gözünü korkutuyordu. Saçlarını serbestçe salıvermiş, rahat elbiseler içindeki bu kadınlar Ada'nın tersi bir rahatlığa sahiplerdi. Wa-imara kocaman etli elini uzatıp, Ada'nın gümür bloknotunu aldı ve onu en ufak ayrıntısına kadar dikkatle inceledi. Bu sırada daha genç olan kadın da Ada'nın şalını kendi kucağına doğru çekiştirmeye başlamıştı. Sonra şalı telaşla Waimara'ya verdi. Şalı kendi omuzlarına saran yerli kadın büyük bir zafer kazanmış gibi zevkle gülümsedi. Ada olanların farkında, gözlerini ilerde bir noktaya dikmiş hiçbir harekette bulunmuyordu. Kendisiyle oyun oynadıklarını hissediyor ama geniş omuzlarına şalı saran yaşlı kadına bakmaya cesaret edemiyordu.

O sırada diğer genç kadın Flora'ya doğru eğilip yüzündeki solgun çilleri silmeye çalışıyordu. Flora sıkıntıyla bu davranışa katlandı ve hiçbir reaksiyon göstermedi.

Ada tam ümitsizliğe kapılmak üzereyken, Alisdair Ste-vvart'ın yaşadığı yere vardılar. Şiddetli bir yağ m urfbaşıaTnîşTr^ gökyüzü kararmış, altlarındaki toprak balçık olmuştu. Stevvart'ın evi çamurlu bir meydanın ortasında ve yanarak kömürleşmiş, düzensiz ağaçların tam ortasındaydı.

Stevvart bu evi 'Kaori' ağacı kalaslarından, kendi emeği ve alınteriyle yapmıştı ve onunla gurur duyuyordu. Evin çevresindeki geniş alan bataklık, çamur ve odun kömürü ile kaplıydı. Bu topraklar Alisdair Stevvart'ın övünerek söz ettiği mülküydü. Stevvart gozalıcı bir bahçe hayaliyle çalışmış ve bunun için elinden geleni yapmıştı. Evin çevresindeki çalılıkları yakarak ve keserek yok etmeyi başarmıştı. Şimdi bu çamur deryasının ortasında evi yükseliyordu ve ailesi porselen fincanlarıyla çaylarını yudumla-yabilecekti.

Ama Ada ve Flora'ya göre ev kıraç mezarlık topraklarının ortasına inşa edilmiş harap bir kulübeden başka bir şey değildi. Yağmurda bu görüntü daha da kasvetli ve berbattı.

fkisi de kötü bir önseziyle yolculuklarının böyle sıkıntılı ve ıssız bir yerde bitebileceğini hissetmişti. Sanki içlerine doğmuştu ama her şeye rağmen de yolun sonuna geldikleri için mutluydular. Maori'ler bütün bavulları ve kutuları verandaya bırakıp, Stevvart'dan paralarını aldıktan sonra gittiler.

George Baines de vadinin yukarsındaki evine gitrrsk üzere yanlarından ayrılmıştı. Ada titrediğini farkettil. Stevvart önden eve girerek onlara yol gösterdi. Odaları, mutfağı, kileri ve oturma odasını gezdiler. Her şey çok basit ama temizdi- Stevvart'ın halası Morag, yeni karısı gelmeden ona yardım etmiş ve ortalığı birlikte temizlemişlerdi- ve duvarlara sade resimler asılmıştı.

Mutfakta ilk göze çarpan, içinde odun yanan kaba bir ocak ve masanın üzerinde duran soğumuş bir tabak yemektir. Evinde ol-

mak Stevvart'ın sınırlarını yatıştırmış ve kendine olan güvenini yeniden kazandırmıştı.

Onlara yatak odalarını gösterirken utanmış, hangi odaya kimin yerleşeceğini söylemeyi unutmıştu. Sadece yutkunarak, "Rahatınıza bakın," demişti. Sonra pencereden bakıp avludan birkaç metre ilerdeki tahta platformu işaret etmişti. "Orada su kuyusu ve ekime elverişli bir alan var. Gördüğünüz gibi oraya bir seftali, bir elma ve bir de armut ağacı diktim; yazın sonlan olmasına rağmen şimdiden meyve vermeye başladılar. Burada yapacak çok şey var." Ümitle dönüp Ada'ya baktı. "Buradaki her şey sizi mutlu edecek. Buna emin olabilirsiniz. Gece yatmadan önce ilgilenmem gereken bazı işler var. Yarın size benim..." Duraksadı ve gırtlacağını temizleyerek, "...bizim... topraklarımızı göstereceğim," dedi. Bunları söylerken başını önüne eğmiş elindeki şapkaıyla oynuyordu. Karışık duygular içinde olduğu yüz ifadesinden ve du-daklarındaki zoraki gülümsemeden belli oluyordu. Dışarı çıkarak ay ışığında kayboldu.

Gözlerini kocaman kocaman açmış olan Flora yatağa oturarak, "B~urâarâ"Râlmak istemiyorum," dedi.

Ada içini çekerek, "Kalmak zorundayız," dedi.

"Ben kalmayacağım."

"Nereye gideceksin," diye sordu Ada.

Flora ayağa kalkarak, cama doğru yürüdü. Ada da onun arkasından ilerledi.

Karanlık geceye, gelmiş oldukları karanlık topraklara birlikte baktılar. "Anne, tuvaletin yerini biliyor musun?"

Ertesi gün yağmur aynı şiddetiyle devam etti. Ada ve Flora uyandıklarında, Alisdair Stevvart çoktan gitmişti. İkisi de çok derin uyumuş olmalapna rağmen hâlâ üzerlerindeki yorgunluğu atamamışlardı. Masada ekmek ve reçel duruyordu.

43

Kahvaltılarını ettikten sonra Ada eşyaları boşaltmaya başladı. İlk defa Flora'nın oyuncaklarının olduğu sandığı açtı ve bebeklerini, bebek elbiselerini çıkardı. Dün gece Stevvart'ın onları yalnız bıraktığı odanın kendilerine ait olduğuna karar verdi Ada. Diğer oda da onun olmalıydı. Zaten Stewart'a ait sürüyle eşya vardı içerde. Stevvart'ın bu odayı karısıyla paylaşmak isteyeceği, Ada'nın aklına bile gelmedi.

Stevvart öğlen eve geldi. Çizmeleri ve pantolonu çamur içinde kalmıştı ve kokuyordu. Arkasında banyo denen yerin bulunduğu perdeyi açarak içeri girdi. Buradaki zarif leğeni ve su testisini iskoçya'dan getirmişti. Temizlenirken, "Halam, bir arkadaşı ve saygıdeğer rahibimiz birazdan burada olacaklar," dedi. O konuşurken, Ada pencereden gelen üçlü grubu görmüştü bile, ince yuvarlak omuzlu, ellerinde büyük kapaklı sepetler taşıyan bu üçlü, çamur ve yağmurla boğuşarak ilerliyordu.

Alisdair Stevvart'ın halası Morag uzun yüzlü, iriyarı bir kadındı. Ağzının kenarında koyu renk bir beni vardı. Fazla gülmeyi sevmeyen biriydi Bayan Morag. Ama gülümsemeyi başardığında yüzü dostça bir ifade kazanıyordu. Genelde araştırmacı ve sert bir kişiliği vardı. Nessie, Morag'ın arkadaşıydı ve onun daha genç bir kopyasıydı. Aralarındaki tek fark onun yüzünde daha az çizgi olması ve ifadesinin yumuşaklığıydı. Elbiselerinin kesimleri demode ve basitti. Ada'nın tercih ettiği kadife süslemeli, pahalı elbiselerden çok farklıydı onlarınki. Başlarında, saçlarını örten dantel başlıklar vardı. Nessie'ninki beyaz, Morag'inki siyahtı.

Kadınlar başlarını sallıyor, gıdaklar gibi sesler çıkararak gülüyorlar ve bu arada Morag'ın yeğeninin yeni karısı hakkında bilgi edinmeye çalışıyorlardı. Morag Hala, "Burada hayat pek kolay değildir. İnsanın kuvvetli olması gerekir. Alisdair'in sizleri iyi beslemesi gerekiyor gibi geliyor bize," diyerek konuşmasını

44

sürdürdü. Yüzünde sıcak ve canayakın bir gülümseme vardı. Onlar konuşurken, Ada ve Flora büyük bir dikkatle dinliyorlardı.

Morag'ın genç kardeşi, Papaz Septimus Campbell'ı onlara tanıştıtırırken, "Burası ve Otaki arasındaki tek papazımız," diye takdim etmişlerdi.

Kısa bir süre sonra geliş nedenleri anlaşıldı. Niyetleri yanlarında getirdikleri gelinliği, Alisdair'in yeni karısına giydirerek düğün resmi çekmekti. Ada odadan çıktığı sırada, içerden bağrıış-malar ve koşuşma sesleri duydu. Gelinliği giymiş olan papaz, gelinliği şişman kollarıyla havaya kaldırmış Morag'dan kaçırıyor ve iki kardeş büyük gürültüler içinde masanın etrafında dönüp duruyorlardı. Papazın gözündeki küçük yuvarlak gözlükler çarpılmış, arkasından koşan Morag'sa sinirden kudurmuştu. "Onu çıkar," diye bağırıp çağırıyordu Morag. Öyle gürültü ediyorlardı ki ev sarsılıyordu adeta.

"Önündekilere dikkat et!" diye Morag bağırmasına devam ediyordu.

Morag'ın konuşmasının son cümlelerini sürekli papağan gibi tekrarlayan Nessie'de, "Önündekilere dikkat et," diye bağırды. Morag arkadaşının bu haline alışmış olmalıydı ki, bağrıışma aldırmadı bile.

"Oh, onu yırtacaksın. Dur artık!" diye daha yüksek sesle bağırды Morag. "Kes artık!" diye Morag'ın yankısı gibi bağırды Nessie de. Ama papaz ısrarla bu oyunu sürdürüyordu.

Aslında bağırıışları ve davranışları bu kovalamaca oyunundan zevk ve heyecan duyduklarını hissettiriyordu insana.

Çocukluğundan beri sessizlik içinde yaşamış ve buna alışmış olan Ada'ya bu sahne biraz korkutucu gelmişti. Flora'yla birlikte geri geri giderek yatak odalarının sakinleştirici ve sessiz ortamına sığındılar.

Bir süre sonra Morag, peşinde Nessie ve kolunda gelinlikle yatak odasına geldi. Gelinlik arkası açık ve ameliyat önlüğü gibi bağcıklarla tutturulan rahip cüppesinden farksızdı.

Eskiliğinden, bunun pek çok düğün resminde giyildiği anlaşılıyordu.

Ada'nın konuşmadığını bilen Morag Hala, "Kolunu yukarı kaldır," dedi yavaşça ve kelimeleri heceleyerek. "Şimdi indir." Flora aynanın yanında oturuyor ve onların annesinin başına uzun ve eski püskü duvağı takışlarını izliyordu. Küçük kızın genelde yumuşak olan ifadesi değişmiş ve yüzü kararıştı adeta; asık yüzle oturmasını sürdürdü.

Geldiklerinden beri bütün dikkat ve ilgi annesine yöneltilmiş, onunla kimse ilgilenmemişti. Flora çoğunlukla uysal davranan bir çocuktan ama bu onun için çok özel bir durumdu.

"Harika," diye fikrini belirtti Morag. "Yalnız danteller biraz yıpranmış." Flora aniden konuşmaya başladı. "Benim gerçek babam ünlü bir Alman besteci." Morag Hala ve Nessie işlerini bırakıp küçük kıza baktılar. Flora sonunda başarmış, onların dikkatini kendi üzerine çekebilmişti.

"Annem Lüksemburg'ta operada şarkı söylerken tanışmışlar."

Ada kızgınlıkla kızına dönüp işaret etti. "Bu kadar yeter."

"Neden ama?" diye fısıldadı Flora. Hikâyeyi anlatırken ışıldayan yüzü şimdi üzüntüyle buruşmuştu. Ada bakışlarını uzaklara dikti. Morag ve Nessie dikkatle danteli tuturmaya devam ederlerken, Flora kollarını birbirine kavuşturup somurtmuştu. Sonra birden, "Ben de fotoğrafta yer almak istiyorum," dedi dudaklarını sarkıtarak. Alisdair Stevvard'ın, babasız Fiora'nın çekilecek düğün resminde yer almasını istemediği açıkça belliydi; bu yalnızca mutlu çiftin resmi olmalıydı.

ni merak eden kişilerdi. Alisdair Stevvard objektiften dikkatle karısına ve arkasındaki perdeye baktı. Ada elinde cansız bir çiçek buketi, buldukları yere hiç benzemeyen ve daha çok Toska-na'yı andıran güneşli bir manzara resminin önünde oturuyordu. Stevvard gelip karısının yanına oturdu.

Koca olarak kazandığı yeni vasıftan gururlu ve dantel gelinlikle yanında oturan Ada'nın çekici görünüşünden de mutluydu. Şapkasını çıkarıp son kez saçlarını geriye doğru tarayarak düzeltti. Tam karısına doğru dönüp gülümsediği sırada, birden gökyüzü şimşegin göz kamaştıran ışığıyla aydınlandı ve kendilerini bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun içinde buldular. Ada, fotoğrafçının onlara cesaret vermek için söylediği sözleri dinlemiyor, nefesini tutmuş dikkatle kameraya bakıyordu.

Morag Hala'nın odası aydınlıktı. Mum ışığında Flora'yla birlikte kalan kadın bu gece ona göz kulak olmaktan çok mutluydu. Flora'nın doğumu ve Ada'nın utancıyla ilgili karşı konulamaz merakını, küçük kızla birlikte olarak çözeceğine inanıyordu Morag Hala.

"Sanırım, annen onunla Lüksemburg'ta tanıştı," dedi Morag.

"Evet, Avusturya'da. Babam orada Royal Orkestrasını...."

Kaşlarını çatmış olan Morag küçük kızın söylediklerine hem inanıyor, hem de onun anlattıklarından şüpheye düşüyordu.

Çocuk gerçekte hayalleri karıştırdığı gibiydi. "Ve nerede evlendiler?" diye soran Morag, bir yandan gelip giden var mı, diye camdan dışarı bakıyor, bir yandan da kızı sıkıştırıyordu.

"Perilerin bol olduğu çok büyük bir ormanda, onların yardımıyla evlendiler."

Küçük kız çarpıcı ve hayalci bir tonla konuşuyordu.

Morag geriye yaslanmış hoşnutsuzla kızı dinlemeye çalışıyordu.

Flora kadının kuşkulandığını hissedince, "Hayır, yalan söyledim, onlar dağlara yakın yerdeki bir kilisede evlenmişler," dedi.

"Hangi dağlar, tatlım?"

"Pireneler."

"Oh, hiç oraya gitmedim." Morag yeniden öne doğru eğilmiş ilgi ve merakla kızı dinliyordu.

"Annem Almanca şarkılar söylemiş ve sesi vadiler arasında perde perde yankılanmış... Tabii, bu kazadan önce olmuş."

"Oh," dedi Morag. "Kaza nasıl olmuş?" Morag yeğeni Alis-dair'in hatırı için daha fazla bilgi edinmek niyetindeydi. "Bir gün annemle babam ormanda şarkı söylerlerken, korkunç bir fırtına patlak vermiş. Ama onlar öyle derin duygular içinde şarkı söylüyorlarmış ki, fırtınayı ve iri iri düşmeye başlayan yağmur tanelerini fark bile etmemişler. Tam ikisi birlikte şarkının kapanışını yaparlarken buldukları yere yıldırım düşmüş. Babam bir meşale gibi alev alıp yanmış. Babam öldüğü anda da annem dilsiz olmuş!" Çocuk çok gizemli bir sırri anlatıyormuş gibi sesini alçaltmıştı. "Sonra, bir... kelime... bile... konuşamamış."

"Ahhh," diyen Morag gerçekten şoka uğramıştı. Kadın Flora'nın aşırı duygusal ve süslü hayal dünyasına kendini tamamen kaptırmış gibiydi. "Oh, tatlım! Sonra bir daha hiç mi konuşmamış?" Flora başını salladı. "Tabii ani şoklar böyle bir şeye neden olabilir," diye Morag düşüncesini açıkladı. Ama Flora'nın hikâyesi düşün alayının dönüşüyle kesildi. Yağmurun altında sıırılsıklam olmuş bir halde yürüyen çift, tıpkı kızın hikâyesindeki gelinle damadı andırıyordu.

Dinlediği facia nedeniyle yüzü allak bullak olan Morag ayağa kalkarak Nessie'ye yardım etmeye gitti. İki kadın yağmurdan ıslanarak ağırlaşmış gelinliği Ada'nın üzerinden çıkarmaya çalışırken Morag, "Korkunç...korkunç..." diye mırıldanıyordu. Şimdi Ada'ya yeni bir gözle bakmaya başlamıştı. Ama Ada çok

Piyano / F: 4

sinirliydi. İliklerine kadar ıslanmış ve üzerindeki uyduruk gelinlikten sıkılmıştı, bir an önce ondan kurtulmak istiyordu. Kadınların özenle kendisini soymalarına izin vermeyerek, gelinliği sertçe çekiştirmeye başladı. Elbise üzerinden çıktığında oldukça hasar görmüş, kurdelelerin ve kumaşın bir kısmı yırtılmıştı. Jyrorag'la Nessie çırpınıyor, bağrıyor, yavaş olmasını istiyorlardı ama Ada onlara hiç aldırmadı. Onun düşünceleri başka yerde yoğunlaşmıştı. Küçük pencereye doğru giderek, şiddetle yağın yağmuru öfkeyle seyretti. Piyanosu için korkuyordu. Bütün gün yaşadığı telaş ve şaşkınlık piyanoyu unutturmuştu ona. Sahilde, yükselen denizin suları içinde kalan korunmasız ve bu ıslak, karanlık gecede tek başına savaş veren piyanosunu hayal etti. Alisdair Stewart piyanonun eve taşınmasıyla ilgili hiçbir şey söylememişti. Ada kocasının onu kumsalda bırakmaya kararlı olduğunu hissetti. Sanki piyanoyu orada kaderine bırakarak, karısının geçmişini ıssız sahile gömmek istiyordu. Onu kurtarmak için bir yol bulmalıydı Ada.

Bulacaktı da.

Ertesi sabah, Alisdair Stevvart yatak odasına geldiğinde Flora tostunu yeni bitirmişti. Stevvart masanın üzerinde duran ıslak dantel yığını haline gelmiş gelinliği eline alarak bir süre baktı ve sonra sinirle eski yerine fırlattı. Karşısındaki, elleri havada uçarak birbirleriyle konuşmaya dalmış anne kızı baktı. Kendini davetsiz misafir gibi hissetti bir an. Onların kadınca ve gizli konuşmalarına katılamamak, bu mahremiyeti onlarla paylaşamamak Stevvart'ı sinirlendirdi. Adam onlara doğru yaklaştığında, Ada ve Flora birbirlerinden uzaklaşarak oturdukları yerde dikleştiler ve odanın atmosferi gözle görülebilir şekilde değişti.

"Birkaç günlüğüne uzağa gitmek zorundayım," dedi. Sesinde özür dilermiş gibi bir ifade seziliyordu. "İlgilendiğim ve çok makui bir fiyata alabileceğim bazı Maori arazileri var."

Gözlerini ayaklarına dikmiş, acemi bir delikanlı gibi konuşuyordu. "Sanırım zamanınızı yerleşmekle geçireceksiniz. Döndüğümde belki de her şeye yeniden başlayabiliriz." Ümitle Ada'ya baktı. "Tamam mı?" Utangaç bir ifadeyle Ada'ya bakıyordu. Ada başını salladı. "Eğer bir sorun çıkarsa, Bay Baines'e gidin. Geor-ge Baines. Daha önce onunla tanıştınız. Vadinin biraz ilersinde oturuyor... size harita bıraktım."

Stevvart atının sırtına binerek oradan ayrıldı. Yeni karısının o eve yerleşmesi Stevvart'ın umduğundan çok daha güç bir işti. Morag Hala ona yardımcı olmuş ve

evdeki çalışanlar kadrosuyla onu tek tek tanıştırmıştı: çamaşırcılar, aşçı, bahçıvan... Liste o kadar uzundu ki, Ada dehşete kapılmıştı. Stevvart istediğini yapmış ve ona bu evde neler yapması gerektiğini hatırlatmıştı. Alisdair Stevvart ayrıldığından beri Ada piyanosundan başka bir şey düşünemez olmuştu. Onsuz hayatın hiçbir rengi yoktu ve o olmadan sessizlik uzayıp gidecekti. Morag Hala'nın yardımıyla üstlendiği birtakım görevlerin yerine getirilmesine çalışan Ada bir yandan da Bay Baines'e piyanonun yükselen suların zarar görmeden çıkıp çıkmadığına dair sorular sormak için planlar geliştiriyordu. Baines'in sevecen bir yüzü vardı ve davranışları yumuşaktı. Onunla anlaşmak kolay olabilirdi.

Ada kocasının mutfak masasının üzerinde bıraktığı haritayı inceledi. Ardından Flora'ya pelerini giydirip, başlığını taktı. Kendisi de yürüyüşe uygun, siyah paltosunu giydi. Anne kız çamur üzerine kaldırım vazifesi görsün diye dağınık bir şekilde yerleştirilmiş kalasların üzerinde zorlukla yürümeye başladılar. Hızlı adımlarla ilerliyorlar ve arada derin bir çamur çukurunun içine düşüyorlardı. Ada şaşkındı. Hayatında şimdiye kadar hiç böyle siyah, böyle kalın ve kokmuş çamur görmemişti.

Baines'in kulübesi, Alisdair Stevvart'ın verimsiz topraklarının tersine daha yeşil, daha temiz ve daha parlaktı. George Baines kendi arazisindeki doğal yeşilliği ve ağaçları yok etme ihtiyacı

duymamıştı herhalde. Etrafta kuşların cıvıllı cıvıllı sesleri duyuluyordu. Yakınlarındaki bir ağacın üzerinde göğsü açık yeşil tüylerle kaplı ve rengârenk papağan cinsi bir kuş gördüler. Yağmur kesilmişti. Güneş ışınları George Baines'in sazlarla kaplı ıslak damının üzerine düşüyordu. Kulübenin bir yanına boz renkli bir at bağlanmıştı. Ada ve Flora McGrath iki parçadan yapılmış ve alt kısmı açık duran kapıya yaklaştılar. Ada kapıya yavaşça vurdu. Flora yere çömelerek açık kısımdan içeri baktı ve uzun paçalı kilot giymiş iki bacak gördü. Flora telaşa ayağa kalktığı sırada Baines kapıda belirdi. Saat öğleye yaklaşmıştı. Bu adam acaba ne zaman normal kıyafetini giyiyor, diye düşündü Ada. Gümüş bloknota bir şeyler yazıp adama uzattı. Baines notu geri vererek, yüzünde sıkıntılı ve boş bakışlarla, "Okuma bilmiyorum," dedi.

Ada notu geri aldı. Adamın cehaletini böyle açıkça belirtmesi onu üzmüştü. Sonra Flora'ya işaret etti.

"Bizi geldiğimiz sahile geri götürür müsünüz?" diye Ada'nın yerine konuştu küçük kız.

Bu isteğe çok şaşırın Baines, "Üzgünüm," dedi kendisine gözünü dikmiş bakan Ada ve Flora'ya. "Bunu yapamam. Hiç vaktim yok." Sonra iyi günler deyip, yüzlerine kapıyı kapadı.

Yardım isteyebileceği hiç kimse yoktu. Ada, adamın evden dışarı çıkmasını beklemeye karar verdi: Baines ona yardım etmek zorundaydı. Kapının önüne oturup beklemeye başladılar.

Sonra Flora annesine hikâyelerinden birini anlattı. Hikâyesi içinde kötü ruhlu bir adamın yaşadığı bir evle ilgiliydi.

"Eviden dışarı çıktığı zaman kaybolan çocukları topluyor ve onları kendi evine davet ediyordu. Onları sakinleştirmek, mutlu etmek için şekerler veriyordu.

Evinde dev bir fırın vardı. Zamanı gelince içlerinden seçtiği çocukları bu fırında pişiriyor ve diğerleri de bu sahneyi izliyorlardı. Onları yavaş yavaş pişiri-yordu. Çocukların çılgınlıkları korkunçtu. Sonra onları yiyor ve ke-

miklerini yerlere fırlatıyordu. O çok kötü bir adamdı." Ada onu yarı dinler bir haldeydi. Akli piyanosunun başına gelenlerle ve George Baines'in evden ne zaman dışarı çıkacağıyla meşguldü. Kolunda ceketini Baines dışarı çıktığında, ana kız onu sabırla ve kararlılıkla beklemeye devam etmekteydiler. Baines onların kapıda başına bela kesilen, cansız odun parçaları gibi oturduklarını görünce şaşırıldı. Kendisinden bir şeyler umuyormuş gibi bakıyorlardı Baines'e. Adam onlarla nasıl başedebileceğinden pek emin değildi.

"Ben, size... yardım... edemem," diyen Baines, veranda parmaklıklarına asılı duran eyeri alıp atının sırtına yerleştirdi. Ada'nın anlayabilmesi için yavaş sesle ve heceleyerek konuşuyordu. "Bunu gerçekten yapamam," derken atının arkasından sinsili bakışlarla onları süzüyordu. Ada ve Flora onun fikrini de-<

giştirmesini umarak gözlerini adama dikmiş bekliyorlardı. Bakışlarında yalvarma yerine garip bir inatçılık seziliyordu. Baines'e göre anne kız arasında insanı ürkütecek bir benzerlik vardı. Küçük kız annesinin bir kopyasıydı adeta. Adamın her hareketinde, siyah bonelerin içindeki solgun yüzler aynı anda ve birlikte dönerek onu takip ediyordu. Zaman ilerledikçe, Baines onların bu kararlı bekleyişe boyun eğeceğini farkettiler. Onları oldukları yerde bıraksa, sonsuza kadar orada bekleyeceklerini hissediyor, bu bekleyiş ve kararlı bakışlara uzun süre katlanamayacağını biliyordu. Biraz endişe, biraz acıma ve birazda merak Baines'in karar vermesini kolaylaştırdı. Baines onları atına bindirerek sahile götürdü. At sırtında yapılan bu yolculuk, ilk gelişlerinde ağır yüklerle ve yaya olarak yapılandan çok daha hızlı ve kolay olmuştur.

Mucizevi bir şekilde piyano, sahile vurmuş tahta parçaları arasında, bıraktıkları yerde duruyordu. Piyanonun içinde olduğu sandık ve üstündeki naylon kılıf zarar görmemişti. Ada eski ar-

.adaşına kavuşmanın coşkusu içinde hızlandı. Uzun eteği ve tel çemberli jüponu bile ona engel olmuyordu. Çıplak ellerini tuşların üzerinde gezdirdi.

Davranışlarında büyük bir özlem ve açlık hissediliyordu. Bunu farkeden Baines hemen harekete geçerek ona ilkel de olsa oturabileceği bir yer hazırladı. Sonra Ada çalmaya başladı. Piyano yeniden sesini kazanmış, Ada da adeta onunla bütünleşmişti. Bu onun yeniden soluk alması gibi bir şeydi: Sanki hafiflemiş ve özgür bir insan olmuştur.

Öğleden sonra bulutlar açılmaya başlamış ve gökyüzü daha bir mavi olmuştur. Baines kadındaki büyük değişikliği farkettiler. Dış görünüşü bile farklıydı şimdi. Gözlerini kapamış, tuşların üzerine doğru eğilmişti. Dudakları hafifçe aralanmış ve Ba-ines'in tanıdığı o asık yüzlü sinirli kadın ortadan yok olmuştur.

Canlanmış, neşelenmiş ve adeta etrafa ışık saçan biri haline gelmişti.

/Florajüponunu çıkarıp bir kenara attı. Şimdi kendini daha hafif hissediyordu. Annesinin mutluluğundan etkilenmiş ve ıslak kumların üzerinde sanki uçarmış gibi dans ediyordu.

Atlayıp sıçırıyor, bazen koşup bazen de dans ederek annesinin çevresinde dönüyordu. Baines hayatında şimdiye kadar böyle bir şey görmemişti. Ada'nın yaydığı duygusallık onu cez-betmişti. Baines kendini, Ada'nın parmaklarının tuşların üzerinde coşkuyla kaymasına ve yüzünün büyük bir istekle ışıldamasına kaptırılmış, tek kelimeyle büyülenmişti.

Hiç böyle bir müzik dinlememişti. İçi özlemle doldu; bir enstrümanı böylesine tutkuyla çalan birini tanımamıştı.

Benliğini saran müziğin içinde Ada'dan gözünü alamıyordu. Üstlerinde süzülerek uçan kuşlar, kıyıya çarpan suların sesi ve Ada muhteşem bir güzellik yaratmışlardı. Ada çaldı, çaldı. Zaman zaman Flora ona eşlik ediyor, Baines sadece seyrediyor ve dinliyordu. Müzik doğa üstüydü,, anne kız da öyle. Hatta Baines'e göre onlar gökten inmiş meleklerdi. Baines kıpırdandı. Öyle bir hale gelmişti ki, nerdeyse karşısındaki güzellikten ve duyduğu zevkten haykıracaktı.

Ada çalmaya devam ederken, Flora bir deniz atı yapmaya karar verdi. Küçük istiridye kabukları topluyor ve bunlarla ufacık hayvan şekilleri yaratıyordu. Ama Baines bunların yerine kayalıkların üzerinden bile görünebilecek kadar büyük bir şey yapmaları gerektiğini söyledi. İstiridyeleri toplayarak çocuğun istediği gibi yerleştirirken bu davranışına şaşmamak elinde değildi. Sahilde bu insanlarla yalnız ve büyülenmiş halde olmak ve küçücük bir kızın hayalinin bir parçası haline gelmek gerçekten garip ve şaşırtıcıydı onun için. Müzik onun hareket etmesini güçleştiriyordu. Tuşlardan yükselen sesi yalnızca kulağıyla duymuyor, bütün vücuduyla hissediyordu. Adeta ayaklarını yere basmadan yürüyordu. Flora'yla hayvan şekilleri yaparken, küçük kız ona yolculuklarıyla ilgili jikâyeler anlatıyordu. "Ve o mavi sular üzerinde uçan kuşlar vardı. Bu kuşlar yemek tabaklarımızın üzerine konuyorlardı," dedi Flora. Baines onu dinliyor, ama bütün dikkatini kızın hikâyesine veremiyordu. Ada'nın müziği tüm beynini doldurmuştu.

Kumun üzerinde gölgeler uzamaya başladığında, Baines sandıktan düşmüş tahtaları toplayarak piyanoyu örtmeye çalıştı. Tek başına bu piyanoyu taşıması imkânsızdı ama onu iyi şekilde korumalıydı. Ada adamın kendisine doğru yürüdüğünü görünce gitme zamanının geldiğini anladı. Birden huysuzlandı ve bir süre daha inatla

çalmaya devam etti. Sonra aniden durdu ve kapağını kapadı. Hoşnutsuzlukla paltosunu giyip, bonesini taktı ve hep birlikte dönüş yolculuğuna çıktılar.

.* ..

4. BOLUM

Ada on iki yaşına bastığında VVyston McGrath özel bir hoca tutmanın zamanının geldiğine karar verdi ve bu planını en yakınlarına, avukatı Bay Beadsley'e, akordçu Bay McGregor'a ve bardaki herkese açıkladı. Babasının yirmi üç yaşındaki Delvvar Haussler'i Edinburg İstasyonundan alarak McGrath'lerin malikânesine getirmesinin üzerinden tam dört yıl geçmişti. Avukat Beadsley ve arkadaşları, VVyston McGrath'in isteği üzerine birçok küçük üniversiteyle ilişki kurarak, uygun fiyatla mütevazı birini aramışlardı. Yalnızca birinden yanıt alınca zorunlu olarak anlaşma yapılmış ve Bay Haussler müzik ve Fransız-cayı öğretmeyi kabul etmişti. Ama iki aylık bir deneme süresi de istemişti.

Genç adamın malikâneye getirildiği sıralar, malikâne eski görkemli günlerinden çok şey kaybetmiş haldeydi. Artık Ada'nın doğduğu günlerdeki gurur duyulan malikâne değildi burası. Girişteki kapının kenar menteşesi düşmüş ve kapı iyi kapanmaz olmuştu. Eve kadar uzanan araba yolu derin tekerlek izleriyle delik desikti. Çok titiz bir insan olan McGrath, evin gittikçe dökülmesini pek umursamaz gibiydi; aslında hiçbir şeyi umursamaz olmuştu. Kendisini evle özdeşleştiriyor, kendi fiziksel çöküşünü nasıl kabul ediyorsa evinkini de doğal karşılıyordu. Yaptığı şeylerden o da hoşlanmıyordu ama çocukça bir hayalcilikle bütün sorunların kendiliğinden çözümlenebileceğine inanıyordu. Borçlar büyüdükçe, hesaplara daha az bakar olmuştu. Sonunda hesaplarla uğraşmayı tamamen bıraktı. Sekiz çocuklu, akıllı

ve kibar bir adam olan muhasebecisi Pike, McGrath'ı gayet iyi anlıyor ama onun küçük kızını korumayı da kendine borç kabul ediyordu. Pikocuların iflasın eşiğine geldiklerini biliyor, konuşamayan ve geçimini tek başına sağlaması imkânsız Ada için korkuyordu. Bu yüzden McGrath'ı çocuğuna bir fon ayırması için ikna etmeye çalışıyordu. Mülkün dışında kızın ilerdeki eğitimi, çeyizi ve cep harçlığı için para ve bir fon gerekiyordu. Böylece Delvvar Haussler'in parası da ödenmiş olurdu.

Delvvar oraya çok geç varabildi. Dağınık ve hatta kirli kütüphanede oturmuş evsahipleriyle tanışmayı beklerken büyük hayallerle yaptığı yolculuk, gördüğü manzarayla eski coşkusunu kaybetmişti. Bu mevsimde kuzeyin böylesi soğuk olabileceğini ve İskoçyalıların suratsızlıklarını hesaba katmamıştı. Böylece bütün ümitleri buraya geldiği an söndü.

Delvvar'ın esas dili İngilizceydi. Babasının ailesi Alman olmasına rağmen ne kendisi, ne de Lutheran papazı olan babası o ülkede hiç bulunmamıştı. Ailedeki üçüncü erkek oydu. Biri kendinden büyük, biri küçük iki kız kardeşi vardı. Delvvar daima sanatçı olmayı düşlemişse de sanat hayatında asla istediği noktaya gelme becerisini gösterememiş ve yalnızca dış görünüşünü değiştirmede başarı kazanmıştı. Uzun saçlarının üzerine kadife bir kasket takmış, eflatunlu bir yelek ve etekleri rüzgârda çarpıcı bir şekilde dalgalanan siyah bir frak giymişti. Ceketini kız kardeşleri dikmişti. Giysinin kesimindeki gariplik, göğüs kısmında daralmaya neden olmuş ve yaka kısmı sağa doğru kaymıştı. Acemi elinden çıktığı ilk bakışta anlaşılıyordu. Delvvar'ı çok seven kız kardeşleri onu çarpıcı ve değişik yapmak için uğraşmışlardı. Onu o kadar çok seviyorlardı ki, ondan ders alacak İskoçyalı kızını kıskanmaktan kendilerini alamamışlardı. İlk hafta Delvvar, Ada'yla hiç karşılaşmadı. Üçüncü gün McGrath, ona kızının çok utangaç ve insanlara alışık olmadığını

söyledi. Kızı ancak gelecek hafta müzik odasına inmeyi kabul etmişti. O zamana kadar da istediği şekilde kendini oyalaması ve rahatına bakması istenmişti Delvvar'dan. Ertesi haftanın ilk günü Delvar müzik odasına geldiğinde şaşırıldı. Güzel giyimli incecik bir kız odada onu bekliyordu.

Kızın on altı yaşında olduğunu bilen Delvvar onun yaşından küçük görüldüğünü farkettiler. Yüz ifadesi fazla denecek kadar ciddiydi. Üzerine kaliteli kumaştan ve usta eller tarafından yapıldığı belli olan ciddi bir kıyafet giymişti. Elbisenin

yakasına ve kol kapaklarına konmuş danteller çok zarifti. İncecik, uzun boynu ve ufak elleriyle kolay incinebilirmiş gibi geldi Delvvar'a. Bir yetişkinin çok başarılı kopyası gibiydi kız.

Delvvar merhaba demek için yanına yaklaştığında, kız boynuna kurdeleyle bağlanmış ince metal bir kutuyu açarak, köşede duran ufak bir gümüş kalem çıkardı. Kutunun içi onunla aynı ebatlarda krem rengi kâğıtlarla doluydu. Kız kâğıtlardan birinin üzerine bir şeyler yazıp, öğretmene uzattı ve odanın uzak bir köşesindeki masaya doğru geri geri dikkatle ilerledi. Kâğıda, "Konuşamıyorum," kelimeleri yazılmıştı. Sonraki iki hafta Delvvar kızını sığındığı köşeden ayırabilmek için iknaya çalışıp dil döktü. Bu çabası ikinci haftanın sonunda başarıya ulaştı. Kız dışarı çıktı ve bir iskemleyle geri döndü, iskemleyi masanın yanına koyarak oturdu.

djûrumun^tuhaflığına rağmen Delvvar rahatladığını ve kızla piyamaTtiaRiında detaylı bir sohbe girdiğini görerek şaşırıldı. Ada'dan bütün istenen çalarken derin duygularla kendini müziğe vermesi ve ilk fırsatta bu odanın dışında bir hayat olduğunu farketmesiydi. Delvvar orta yetenekte bir piyanistti. O, arkadaşlığı ve bunun sınırlarını gayet iyi bilen ölçülü biriydi; müzikte iyi bir yorumlama gücü varmış gibi görünse de, yalnızca parçaların baş kısımlarını ezberden çalabiliyordu.

Öğleden sonraları Ada bonesini takıyor, süslü çoraplarını ve uzun botlarını giyerek Delvvar'la yürüyüşe çıkıyordu. Malikânenin topraklarını geziyor ve bazen de komşu çiftliklere kadar uzanıyorlardı. Her sefer cepleri ilginç böcekler, taşlar, yapraklar ve tohumlarla dolu geri dönüyorlardı. Sonra Ada buldukları şeylerle masanın üzerinde hayvan şekilleri oluşturuyordu. Çok güzel bir sincap yapmıştı. Bütün hafta topladığı malzemeleri kullanmış ve en ince detayına kadar düşünerek harika bir sincap yapmıştı.

Yürüyüşlerinin birinde Ada elini tutunca Delvvar hem çok şaşırmış, hem de memnun olmuştu. On altı yaşında, yetişkin sayılabilecek bir kızın bu sevgi içeren davranışı belki insanı utandırabilirdi ama Delvvar bu yakınlaşma hareketinden mutluluk duymuştu, çünkü sessiz ve küçük arkadaşı onunla anlaşmış ve onun iyi biri olduğunu kabul etmişti.

Ve böylece dersleri gelişmeye başladı. İlk ay, yalnızca Delvvar onu dinleyemeyecek kadar uzakta olduğu zamanlar piyano çalan Ada, şimdi onun yanında da çalmaya başlamıştı. Bir gün Ada, babasının çok sevdiği popüler bir şarkıyı kulaktan dolma bilgiyle çalıyordu. Parçayı bitirip geriye döndüğünde kapının önünde duran Delvvar'ı farketti. Adam yüzünde geniş bir gülümsemeyle onu alkışladı ama aşırı derecede alçakgönüllü olan Ada onun bu coşkusuna katılmadı ve odadan çıkmaya kalkıştı. Dışarı çıkarken Delvvar'ın, "Tamam. Bugün müziği yorumlamayı öğrenmeye başladın," dediğinhduydu.

Müziği yorumlamayı öğrenmek Ada için büyük bir keşif olmuştu. Piyanonun yazılı dilini öğrenmenin bu kadar karışık ve zor olduğunu Ada hiç düşünmemişti şimdiye dek. Roman ve hikâye okumaya bayılırdı. Ustaca kaleme alınmış romanlarla kendi dar dünyasından çıkarak bambaşka bir yaşamın içinde bulurdu kendini. Müziği yorumlamak da onun için aynı böyle bir geçiş olmuştu. Başka ve yepyeni bir dünyaya girmiş ve yalnızca

Delvvar'la kendisinin konuşabileceği harika ve yeni bir dil keşfetmişti.

^__-----s

Başta tşreddütleO'ölmasına rağmen, Ada McGrath çok iyi bir öğrenci oldu. Delvvar'a göre onun isteyip de başaramayacağı hiçbir şey olamazdı: Bir gün kendisi kadar başarılı bir piyanist olabileceğini samimi bir dille söyledi Ada'ya.

Hâlâ Delvvar'ın yanında utangaçlığın verdiği suskunluğu ve çekingenliği sürdürüyordu. Delvvar onun bu davranışını bir kusur olarak görmüyordu; o bir müzisyendi. Abartılı davranışlar ve fazla duygulu olmak yerine dürüstlüğe ve resmiyete değer verirdi.

Ada için her şey piyano dersleri olmuş, hayatındaki diğer uğraşları geride kalmıştı. Delvvar'ın planladığı Fransızca derslerine başlamayı bile henüz başaramamışlardı. Ada'yla ilk karşılaştıklarında genç adam konuşamayan yeni talebesine başka bir dili öğretme düşüncesinden rahatsız olmuştu,

VVyston McGrath olanları izliyor ve anlaşılmaz bir aldırmaçlık gösteriyordu. Kızı daima bir piyano tutkunu olmuştu. Özel ders aldırma fikri kızının çalış stiline bir düzen getirmiş ancak bu arada müziğe duyduğu tutkuyu vahşileştirmişti. Ama kızını duygularını kolayca beyninin gerilerine itebiliyordu. Aslında kızının mutluluğu her şeyden önemliydi onun için. Delvvar Haussler çok iyi referanslarla gelmişti ve genç adam kısa sürede evin kurallarına ayak uydurmuştu. Ve en önemlisi Ada ondan hoşlanıyordu.

Ada ve Flora'nın sahile yaptıkları kısa ziyaretten birkaç gün sonra Stevvart işini bitirip eve döndü. Atının boyunu aşan dev çalılıkların arasında ilerleyerek eve ulaştı. Flora'ya söz verdiği tay yanında değildi. At kuruyan çamurlar arasındaki engelleri aşarak kendine yol açıp ilerliyordu. Stevvart evin çevresini kolaçan etti. Yine bir kesme ve yakma operasyonu gerektiğine karar verdi. Ada'nın sebze yetiştirmek istediğinden emindi. Onun için

ekilebilecek bir yer açmak zorundaydı. Bu yıl çimenlik bir alan da yapması gerekiyordu.

Eve yaklaştığında birinin şarkı söylediğini duydu. Bu çocuk sesi Flora'nın olmalıydı. Küçük kızın incecik sesi sanki onu se-lamlarmışçasına etrafta yankılanıyordu. Stevvart şimdiye kadar hiç tatmadığı duygular içindeydi ve bu topraklarda şimdiye kadar ilk defa ev özlemiyle dolduğunu-nsissetti. Sessizce atından indi. Küçük kız hiç duymadığı bir parçayı dokunaklı bir tonla söylüyordu. Ona eşlik eden yoktu. Ada mutfak masasında oturmuş önündeki tahtanın üzerinde adeta tuşlara başarmış gibi hayali bir piyanoyu çalıyordu. Stevvart, "Selam," dedi yavaşça. Ada ve Flora gösteriyi anında keserek ayağa kalkıp masadan uzaklaştılar. Üvey babasının geri dönmesine şaşırılmış gibi görünen Flora, "Selam," dedi neşeli bir sesle.

Aralarında uzun bir sessizlik oldu ve onların kendisine diktikleri bakışlardan rahatsız bir halde şapkasını başından çıkarıp, sakalları uzamış çenesini sıvazladı. Sonra masaya doğru ilerledi ve Ada'nın masaya bıraktığı dantel elbiseyi eline aldı. Birden masanın üzerinde aside benzer bir maddeyle derin oluklar halinde birtakım işaretler çizilmiş olduğunu farkettiler; birisi masanın üstüne piyano tuşlarının şemasını kazıyordu. Kendine ait bir malın zarar görmüş olması adamı şok etmişti. Bu masayı kendi el emeğiyle yapmıştı Stevvart. Masayı kazıyarak mahveden Ada'ydı herhalde; şimdi üzerinde çalışıyor olması bunun kesin kanıtıydı. Öfkeyle elbiseyi aldığı yere bırakıp dışarı çıktı. Düşkü-rıklığının yarattığı çocukça bir öfke göstermiş ve yeni ailesinin" karşısında küçük düşmüştü.

Ada'nın niyeti kocasını kızdırmak değildi. O yalnızca piyanosunu özlüyordu ve kızıyla her öğleden sonra yaptıkları müzik çalışmasını sürdürmeyi arzuluyordu. Flora masayı gerçek bir piyano gibi düşlemelerini ısrarla istemişti. Tahta tuşların üzerinde ona eşlik edebilecek hoş bir müzik çalınabiliyordu. Bu yüzden

bir kalem alıp tahta masanın üzerine kabaca tuşları çizmiş ve Ada'dan yorulana kadar çalması için onu zorlamıştı. Ada kızının bu kaba ve zorlayıcı davranışını engellemeye çalışmışsa da başarılı olamamıştı. Flora mutfak bıçağıyla uğraşarak tuşlara en gerçek şeklini vermek için çok uğraşmış ve her tuşu, "Orta C, kalın C, D, D, kalın, E, F,F, kalın....." isimlendirmiş, bu uğraşı majör, minör bütün gamlar tamamlanana kadar sürdürmüştü. Stevvart eve dönene kadar her ikisi de bu yapılanın büyük bir hata olduğunu düşünememişti. Ama Stevvart döner dönmez, Flora ve Ada kendilerini evlerinde hissetmediklerini ve onun da bunu sağlamak için üstüne düşenleri yapamadığını bu oyma ile göstermişlerdi. Bu oymalar Stevvart'ın kafasında daha başka uğursuzlukların habercisi olarak yerleşti.

Ertesi gün Stevvart, misyoner evinde Morag Hala'yı ziyarete gitmeye karar verdi. Misyoner evi, cilalı, tahta merdiven parmaklıkları, dantel perdeleri, duvar kâğıtları ve şöminenin üst kısmında Morag'ın kendi elyazısıyla yazdığı Kutsal Kitap'a ait sözlerle süslenmiş, bölgenin en dayanıklı ve kalıcı binasıydı. Morag Hala'nın oturma odası eşya kalabalığıyla dolmuş tipik İskoçyalı evi gibiydi. Stevvart burada kendini çok rahat hissettiği için sık sık halasını ziyarete giderdi. Stevvart, Noel oyunu için melek kanadı yapılmasında halasına yardımcı

olurken, Morag'ın misyo-nundaki Maori kızları Heni ve Mary de dikiş dikiyorlardı.

Evinin inşaatında ve evle ilgili çeşitli işlerde Maori'lerin yardımına gerek duymuş, onlarla birlikte çalışmış olan Alisdair Stevvart bir türlü bu insanlarla dost olmayı başaramamıştı. Ama papazlık misyonuna bağlı olan Morag ve Nessie kendilerini bu dinsiz insanlara Hıristiyanlık dinini kabul ettirmeye adanmışlardı. Onların âdetlerini, alışkanlıklarını eğitimle değiştiriyorlar ve bu dinsiz insanları inançlı kişiler haline getirerek birlikte yaşıyorlardı. Morag onlarla rahat ve mutlu yaşasa da Alisdair, Maori'leri hâlâ barbar olarak kabul ediyordu. Heni ve Mary'e gelince, mis-

yonun en güçlü kuvvetli üyeleri idi. Giyimlerinin de tam Avrupalılara yakışır şekilde olduğunu Stevvart bile kabul etmek zorundaydı. Çok iyi terziydiler. Yalnızca, Morag Hala'nın yardımcısı olan Heni saç lülelerinin arasına ufak halkalar ve yağlı küçük toplar takmayı ırkına ait bir gurur olarak görüp, kadının dil dökmelerini kabul etmiyordu.

Keresteleri inceleyen Stevvart içeri döndüğünde, George Baines'de onun peşindeydi. Baines misyon evinejjok seyrek, ancak kendisine Hrttyâç"duyulduğu zarnTnlar gelirdi. Stevvart ve orada yaşayanların kurallarına ve onların, kendi davranışlarını araştırmacı gözle incelemelerine dayanamıyordu. O da kendi kurallarına göre hareket ediyor ve mutfakta bekleyerek çayını içiyordu.

Mgfflg dikişinden başını kaldırıp baktı. Gözlerini kısarak, bir süre Nessie'ye elişlerini veren, Alisdair'i inceledi. "Evet, saçlarını kıvırmayı bırakmışsın, daha iyi olmuş." Stevvart kızardığını hissetti. Morag üzerinde çalıştığı çarşafı kaldırdı. "Bunlar göz delikleri. Sonradan baş tamamlanacak. Ona göster, Nessie... Piyeste onlar ölüyorlar. Papaz bunun gerçekçi olması için hayvan kanı kullanacak. Çok etkileyici olacağından eminim."

".....çok etkileyici olacak," dedi Nessie onu taklit ederek.

Morag Hala arkadaşına dönerek, "Çay!" dedi sertçe.

Nessie çayı getirmek için mutfaka gittiği sırada, Stevvart Hala'sına doğru eğildi. Yüzünde tereddüt edermiş gibi bir ifadeyle, "Hala, birisi mutfak masasını sanki bir piyanoymuş gibi çalarsa, o insan hakkında ne düşünürsün?" diye sordu.

"Piyano gibi mi?" Morag Hala şaşırmıştı.

"Çok acayip, değil mi? Demek istediğim, o bir masa ve ondan piyano sesi çıkmıyor."

Morag çaylarla gelen Nessie'ye baktı ve, "Bisküvi!" dedi sinirli bir şekilde. Bir süre sustuktan sonra, "Ses çıkmıyor," diye adamın sözlerini tekrarladı.

"Onun dilsiz olduğunu biliyorum," diye devam etti Stevvart. "Ama şimdi bundan daha fazlasını düşünüyorum. Acaba beyninden de mi özürlü?"

"Hiç sesi çıkmıyor," diye yineledi Morag şaşkınlık içinde.

"Hayır. O bir masa, hala."

"Evet, gelinliğe de bir vahşi gibi davranmıştı. Dantelleri yırtarak topak halirie getirdi. Gözlerimle görmemiş olsam, onu dişleriyle parçaladığına yemin edebilirdim..." Tam o anda Nessie onlara katıldı. Hak etmedikleri bir davranışla karşılaşmanın öfkesiyle, konuşmalarına devam ediyorlardı, "...ve onu ayaklarının altında çiğnedi!"

"Evet, ama çok önemli değil. Görgü eksikliği olabilir. Hepsi bu," dedi Stevvart aceleyle.

George Baines oda kapısının karanlık bir köşesinde durmuş, kaba elleriyle tuttuğu Çin porseleni fincanla çayını içiyor ve eğleniyormuş gibi bir ifadeyle Stevvart'ı dinliyordu. Morag Hala yelpazesini açarak, hızla sallamaya başladı.

"Oh, evet, evet, tabii ki görgüyle ilgili," derken alnını kırıştırmıştı.

"Sessizliğin yarattığı bir şey olmalı," diye devam etti Stevvart çayını karıştırarak.

"

"Oh, doğrjj," diye yanıtladı Morag ve yelpazesini öbür eline geçirdi. Sonra elindeki iğneyi Nessie'ye uzatarak, "İplik," dedi.

Stewart rahatlamaya başladığını bejrten bir tonla, "Zarriarı lazım. Eminim, zamanla sevgi göstermeye başlayacak."

"Tabii," dedi Morag. "Konuşamayan ev hayvanlarının insanlara alışmasının kolay olmadığını biliyorsun."

Baines çayını yudumlarırken hiçbir şey söylemeden onları dinliyordu. Ulaşanın piyano haline getirilme hikâyesine hiç şaşır-mamıştı. O, Ada'nın piyanosuyla paylaştıklarına yakından şahit olmuştu^şimdi kadının o eşyaya olan bağlılığını ve gerginliğini çok iyi anlıyordu.

Çaydan sonra Stevvart, Baines'le birlikte eve doğru yola çıktı. Eve yaklaştıklarında Flora'yı hayali bir taya binerken gör-düler. Stevvart hemen günlük odun kesme işine başladı. "Yaşlı York Dükü ve onun on binlerce adamı...." diye Flora şarkı söylüyor ve istif edilen odunlarla, üzerinde odun kesilen kütük arasında bir ileri bir geri sıçrayıp duruyordu. Temiz, kolalı önlüğü ve beyaz bonesiyle kara çamurların üzerinde daha da saf, daha da temizdi. Flora yağmursuz zamanların kıymetini çok iyi biliyor ve açık havadan elinden geldiğince faydalanıyordu. Stevvart'a yardım etmekten de çok hoşlanıyordu. Sebze bahçesini eşelemekten, tavukları kovalamaktan zevk alıyor, ağaçların altındaki ve evin çevresindeki çalılıkları inceleyerek kendine macera arıyordu. Stevvart'ın baltası kütüğe her çarpışında biraz çekiniyor ama onun çalışmasını mutlulukla izlemeye devam ediyordu. Baines konuşmaya başladı.

"Nehir çevresindeki seksen dönümlük araziyle ilgili düşünüyorsun?"

"Senin arazin mi?"

İşine ara vermeden konuşan Sfevvart'a, "Evet," dedi.

"Suyu olan düz ve verimli bir arazi, neden sordun? Orayla ilgili bir düşüncen mi var?" diye sordu Stevvart. *

JTakas etmek istiyorum," diye .yanıtladı Baines.

"Neyle?"

"Piyano."

"Sahildeki piyano mu?" diye sordu Stevvart sanki başka bir tane daha varmış gibi. Stevvart çalışmasını keserek Baines'e baktı. Baines başını salladı. "Orası bataklık değil, değil mi?" diye sordu şüpheyle.

"Hayır," dedi Baines gülerek.

Stevvart baltasını kütüğün üstüne bırakıp, kollarını ^kavuştur-

"Evet, sanırım haklısın." Stevvart bir süre yere baktı ve sonra bakışlarını Baines'e çevirdi. Onu tartıyor gibi bakıyordu. "Pekâlâ, Ada çalabilir." Baines ses çıkarmadan yalnızca omuz silkti. "Bir mektupta onun çok iyi piyano çaldığı yazılmıştı. Beş ya da altı yaşından beri çalıyormuş." Karısının piyanosunu eve almak istemeyen Stevvart, yine de onun başarısından gurur duyarak konuşuyordu. Baines kadının ne kadar iyi çalabildiğini çoktan öğrenmişti zaten.

Ada tarafından zorlanan Flora, "Neyin üzerine?" diye sordu. Stevvart biraz önce Baines'ie yaptığı takastan ve onun heyecan verici planından söz etmişti. Üçü birlikte mutfak masasında oturmuş, Ada'nın dikkatle hazırladığı basit yemeği yiyorlardı. Ada ne güzel yemek pişirmesini, ne de ondan beklenen ev işlerini bilirdi. Şimdi deneyimi olmadığı bu güç işleri başarmaktan gurur duyuyordu.

Flora kendi minyatür Çin fincanlarına çay doldurmuş büyüklerle birlikte içiyordu. Annesi ve "Yeni Zelanda" kadar soy\jt bir kavram olan "üvey babasıyla" birlikteydi. "Senin piyanon," dedi Ada'ya, Stevvart. "Takas buydu^ Ada içini çekerek Flora'ya baktı. Kara gözleri öfkeyle daha da büyümüş gibiydi.

"Ne söylüyor?" diye sordu Stewart. Bu dolaylı konuşma asabını bozmuştu yine. Verdiği habere karısının gösterdiği duygusal yaklaşım onu şaşırtmıştı.

"Onun kendi piyanosu olduğunu ve o adamın dokunmasını istemediğini söylüyor," diye Flora aracılık yaptı. Annesinin, kızgınlığından etkilendiği ses tonundan belli oluyordu. Ada altüst olmuş bir halde bir aşağı bir yukarı yürüyor ve duyduğu kızgınlık gittikçe artıyordu. Aniden durarak ^anıt verdi. "O adam ahmağın biri. Okuması bile yok. Cahil biri." Ada kızı aracılığıyla ko-nuşurken-mobilyaları tekmeliyordu. " "~~

"Kendisini geliştirmek istiyor..." Stevvart'ın sabırsızlığı gittikçe artıyordu. Bir anda Ada, Çin porseleni fincanlardan birini yere fırlattı. "Ve onu çalabileceksin."

Birden Ada kocasının onun hissettiği şeylerin farkında bile olmadığını anladı. İçinde daha da kabaran öfkeyle, odun ocağının yanındaki ipe asılmış, tjrnmz gömleğini alarak_yerejırla_ttı. Sonra gümüş| blokooJunu_açtLve titreyen elleriyle kalemi alarak yazmaya başladı.

"Piyanoya gözkulak olmayı ona öğretebilirsin," dedi Stevvart. Sesi sert çıkmıştı. Ada yazdığı notu ona uzattı.-

"HAYIR, HAYIR, PİYANO BENİM. O YALNIZCA BENİM."

Kadının gösterdiği sertlik ve aşırı duygusal davranış, Stevvart'ı müthiş öfkelenmişti. Notu öfkeyle yere fırlatırken yumruğu masaya çarptı ve fincanlar devrildi. Ayağa kalktı. "Böyle davranmaya hakkın yok. Biz şimdi bir aileyiz. Hepimiz nasıl fedakârlik yapıyorsak, sen de yapacaksın," diye bağırdı. Sonra parmağını tehditkâr bir biçimde ona doğru sallayarak,"Ona çalmayı öğreteceksin. Ve benjde bunu göreceğim." Birden döne_ rek odadan çıktı ye kapıyı hızlajjarptLYüziJ sapsarı kesilen_Ada onun çarparak kapattığı kapıya sabit gözlerle bir süre baktı. Her zaman hoşgörüyü karşılanmaya" ahşmıştı ve Isfömed'ııgrşeyleri yapması için de hiçbir zaman zorlanmamıştı. Ama oraya vardıkları dakikadan beri, Stevvart'ın davranışlarında anlaşılmaz bir sertlik farkediliyordu. Hele bjj_s_on_yaptığj_takas Ada'yı her şeyden çok incitmişti. Ama Ada başka şansız olmadjğini^bijiyorsa_ye bunu kendT¥ine~verilmiş bir ceza olarak kabul ediyordu. Ne ka-dar kızsara kızsın kocasının istekleri yerine getecekti^_Baines_ bu dersleri sTKıCTveTzbr bulabilir ve yaptığı takastan pişman olabilirdi. Evet, neden olmasın. BelkTde en iyisi buydu. Stevvart bir türlü yatışmayan öfkesiyle, evin önündeki çamurların içinde geziniyordu. Düzenli hayatı tamamen altüst olmuş, hiçbir şey umduğu gibi çıkmamıştı.

yordu. Kilisenin papazı orada birçok iyi İskoçyalı Presbiteryen papazının bulunduğunu söylemişti ve onun bu sözleri Alisdair'e kilisesi olan köyleri, çiftlikleri, tarlaları hayal etmesine neden olmuştu. Mevsimler değişse de buradan pek de farklı olmayan evlerin varlığına ve ortamda yabancılik çekmeyeceğine emindi. Karar vermesinden kısa bir süre sonra babasının kardeşi Morag Hala'dan bir mektup aldı; halası genç arkadaşıyla birlikte bağlı oldukları misyona para toplamak için yaptığı yolculuklar sırasında Yeni Zelanda'ya varmıştı.

"Bu toprakların çok bereketli, insanların da cömert olduğunu söylüyorlar," diye yazmıştı Morag Hala, "Ve kurtarılması gereken bir sürü inançsız ruh var." Böylece, Alisdair bir rjjstiantj) sonucu gideceği hedefi seçmiş oldu. Arzının bir parçası satılmıştı. Beraberinde götürüleceği elbi- | seleri, birkaç kitap -incil, Shakespeare, Defoe'nun 'Robinson Crusoe'su- sandığa yerleştirildi. Bu kadar eşya ve cebindeki para orada ilk evini inşa etmesine yeter de artardı bile. O gece, Alisdair yatağında endişe ve heyecandan iliklerine kadar titreyerek uyanık kaldı.

Ve Louisa Douglas. Alisdair onun yanına geleceği günü düşünerek heyecanlanıyordu. Hemen mi, yoksa evini inşa edene kadar bir süre mi geçecekti? Gidişinden bir ay önce, pazar ayınının birlikte çıkmış Louisa'nın evine doğru yürürlerken, Alisdair ona açılmayı başardı. Güzel bir bahar günüydü ve doğa kasvetli kışın ardından yeniden canlanmaya başlamıştı.

Yokuş yukarı yürürlerken Alisdair hiç durmadan konuştu ve son gelişmeleri, planlarını, eşyalarının nasıl paketlenerek dikkatle sandığa yerleştirildiğini anlattı. Durmadan konuşarak onu heveslendireceğini düşünüyordu; Louisa dikkatle dinliyor ve onu doğrularmışçasına başını sallıyordu. O, Yeni Zelanda hakkında Alisdair'den daha fazla bilgiye sahipti.

"Orası vahşi ve uygarlıktan uzak bir ülkedir," diye düşüncesini açıkladı kız.

"Yamyamların olduğu, bahar aylarının bile sıcak geçtiği bir yerdir orası."

Yamyamlar, diye düşündü Alisdair. Onun Yeni Zelanda'sı, İskoçya tarzı kiliseleri, çiftlikleri ve tarlalarıyla pırıl pırıl bir rüya ülkesiydi. Hayalleri bir an için sarsılmış ve kendini Crusoe gibi yapayalnız bomboş bir kumsalda düşünmüştü. "Pekâlâ," diye yanıtladı kızını. "Morag Hala oraya bir misyoner olarak gitti. Zelanda'ya vardığımda, o vahşi dediğin insanlar Hıristiyan dinini kabul etmiş olacaklar ve çaylarıyla birlikte İskoç

gözlemelerini atıştıracaklar." Bu sözlere ikisi birden güldü ve kısa bir süre sonra Louisa'nın evine vardılar.

"İyi akşamlar, Alisdair Stevvart," dedi Louisa. Kızın ses tonunda bir pişmanlık varmış gibi geldi Stevvaif a.

"İyi akşamlar, Bayan Douglas," diyen Stevvart şapkasını çıkararak onu selamladı. Acemice gülümsedi. "Beni izleyecek misin, benimle evlenecek misin, karım olmayı kabul edip arkamdan gelecek misin?" Bunların hiçbirini sormadı Stevvart. "Bekle, seni oraya aldıracağım. Yeni bir ülkeye geleceksin, yanında bütün elbiselerini, ilahi kitaplarını ve zarif İskoçya âdetlerini getireceksin." Bunları da söyleyemedi. Bütün bunlar onun düşünceleri idi ama gençliği, utangaçlığı ve kızlarla ilişki kurmadaki bece-riksizliğiyle, söyleyebildiği tek şey, "Sana mektup yazacağım," oldu. Bu ona göre söylenmiş en duygusal sözlerdi. Sonunda yolculuk günü geldi. Alisdair sandıklara yüklenmiş eşyaları ve düşleriyle gemiye bindi. Gemi onun gibi eski dünyadan kaçarak macera için yola çıkan, düşler peşinde, ümit dolu genç erkekler ve az sayıda kadınla doluydu. Bu insanlar demir karyola, porselen takımlar ve yemek masası gibi kendilerine evlerini hatırlatacak ilginç eşyaları da yanlarına almışlardı. Uzun yolculuk süresinde Alisdair hep Louisa'yı hayal etti. Aynı zamanda kırmızı dişleri olan kocaman yamyamları da düşlerin-

den silemedij/ Onlar Lousia'yı korkutabilirdi ama Alisdair onu yamyamların bıçaklarından ve açılan ağızlarından korurdu.

Stevvart, Yeni Zelanda'ya vardığında nemin yüksek olduğu sıcaklıktan etkilendi. Eşyalarını kendi arazisine binbir güçlkle taşıttırdı. Orada hiçbir şey yoktu; çıplak İskoçya bayırlarında ve bahçelerde gördüklerinden çok çok büyük çalılıkları, vahşi bitkileri ve ağaçlarıyla orada her şey vardı. Kendine sığınarak uyuyabileceği bir yer yaptı ve eşyalarını yağmurdan, ormanın rutubetinden korumak için sakladı. Sonra çalışmaya başladı. Kesti, yaktı ve inşa etti.

Geceleri hep Louisa'yı düşünmesine rağmen mektup yazacak vakit bulamadı. Dört ay geçmişti. Bu süre içinde orada yaşayan, garip Ma-ori'lerden başka kimseyi görmemişti. Uygarlaşmış olmalarına rağmen Stevvart'ın gözünde yamyamdan farkları yoktu. Yiyecek alabilmek için at sırtında tâ Stratfprd'a gidiyordu. Bir gün alışverişten döndüğünde kendini bekleyen üç tane mektup buldu: biri kardeşi Thomas'tandı. Thomas mektubunda çeklerden ve Alisdair'i memleket özlemiyle yanıp tutuşturacak kendi çiftliklerinden söz ediyordu; diğer mektup Morag Ha-la'dandı' Alisdair'e yakın olabilmek için güneye gelmeye karar verdiğini yazıyordu; üçüncü mektup da ilk çocuğunu doğuran kız kardeşi-Mary'derıujelmiştiLLouisa Douglas'ın gelecek bahara evleneceği haberini veriyor ve bütün köyün bu dedikoduyla çalkalandığını belirtiyordu. Alisdair duvarda asılı haritaya baktı. Dünyanın en altındaydı. Louisa Douglas buradan çok uzaklarda kalmıştı.

Ada McGrath'ın piyanosu takas edilmek zorundaydı. Stevvart son yıllarda şiddetle hissetmeye başladığı yalnızlığını paylaşması ve ona arkadaşlık yapması için bir eş getirtmişti. Kocaman bir tahta yığınınına ve fildişi tuşlara, kocasının isteklerinden daha fazla değer verecek bir kadın için anlaşma yapmamıştı.

Stevvart hayatlarını sürdürmelerinin topraktan elde edecekleri kazanca bağlı olduğuna inanıyordu. Burada çiftçilik yapmak çok güç bir işti ve toprak onların tek geçim kaynağıydı. Burada boşa geçirecek ve uzaktaki büyük şehirlerin lüks alışkanlıklarını devam ettirecek zaman yoktu. Ada McGrath bu kadar müzik tutkunuyorsa, misyondaki piyanoyu çalmakla yetinebilirdi. Stevvart'a göre toprak, sahildeki piyanodan çok daha önemliydi. Onun sayesinde ummadığı bir şekilde elde ettiği toprak için de memnundu. Kârlı bir alışveriş yapmış ve piyanoyu kullanarak seksen dönümlük bir yer elde etmişti.

"Ona yalnızca cesaret vereceksin. Zaten ondan iyi bir piyanist olmasını bekleyemezsin," diye devam etti Stevvart karısına bakarak. Ama Ada'nın yüzü ifadesizdi.

Üçlü grubun geldiğini gören Baines onları karşıladı. Onu tanımak için hiç gayret göstermeyen Ada'ya kibarca davranıyor ve utangaç bir ifadeyle gülümsüyordu.

içeri girdiklerinde o ka-basaba kulübede pırıl pırıl parlayan tek eşya olan piyanoyu hemen farkettiler. Alisdair Stevvart alete doğru yürüyüp, elini üst kısmında gezdirdi. Üst kapağı kaldırıp takas ettiği bu aleti merakla inceledi. "Güzel görünüyor," dedi gülerek ve karısına baktı. "Çok hoş bir görünüşü var. Evet....." deyip Baines'e döndü.

Baines yüzünde mutlu bir gülümsemeyle Ada'ya bakıyordu. Piyanoyu kumsaldan ve denizin vereceği zararlardan kurtardığı için kadının mutlu olmasını bekleyerek ona bakıyordu. "Sana şans dilerim," dedi Stevvart. "Kızlar ders için çok heyecanlılar."

Ada ve Flora McGrath hiç heyecanlı gibi görünmüyorlardı; Flora utanmış gibi duruyor ve annesinden yayılan gerginlikten habersiz, başlığın içinden çıkan uzun bir saç buklesiyile oynuyordu. Ada'ysa ciddi, soğuk ve suratsız bir ifadeyle yere bakıyordu.

"Ada'nın isteklerini sana Flora açıklayacak," dedi Stevvart yavaşça. "Onlar parmak hareketleriyle konuşuyorlar. Yalnızca parmaklarıyla neler söylediklerine inanamazsın." Bunları söyledikten sonra karısını ve onun küçük kızını piyano dersi için orada bırakarak evden ayrıldı.

Baines piyanoya doğru yürüdü. Kapağı kaldırdı, gurur duyduğu pırıl pırıl parlayan tuşlar ortaya çıktı. Bu hareketiyle Ada'ya derse başlayabileceklerini göstermek istiyordu. Ada kızına işaret etti ve Flora adama, "Annem ellerinizi görmek istiyor. Lütfen, uzatın," dedi.

Baines şaşkınlıkla duraladı, sonra bir topu tutarmış gibi kıvrılmış haldeki ellerini ileriye uzattı.

"Hayır, hayır, işte böyle..." Flora küçücük düzgün parmaklarını birleştirerek avuçları yere bakar şekilde ellerini ileri uzattı ve sonra da çevirdi. Baines utanarak küçük kızı taklit etti. Ama onun elleri büyük ve yaşadığı çetin hayatı yadsımaz şekilde nasırlarla kaplıydı.

Ada için çekerek Flora'ya baktı. "Onları yıkamak zorundasınız."

"Yıkadım."

"Tekrar yıkayın."

Sanki bir yabancıymış gibi ellerine baktı Baines.

"Bu lekeler temizlenemez," dedi yavaşça ve incelemesi için Ada'ya gösterdi. Ada uzaklara baktı. "Bunlar sertleşmiş deri üzerindeki yara izleri."

Ne Ada, ne de gözlerini Baines'in kabuk bağlamış ellerine dikmiş Flora hareket etti. Omuzları çökmüş bir halde ilerleyen Baines duvara asılı kovalardan birini, bir tahta fırçasını ve sabunu aldı. Flora yanında durmuş nereleri fırçalayacağını gösterirken, Ada küçük pencereden dışarıyı seyrediyordu. Kadın gizlice piyanoya yaklaştı. Ona dokunmayı özlemişti. Artık kendisine ait olmadığını bildiği halde o jildjşijuşl_ara yeniden dokunmak istiyordu. O kendisi için yasaklanmış bir şeydi sanki. Böyle hissediyordu. Cilalanmış tahtaları okşadı, sonra yumuşak bir şekilde kapağı kaldırdı. Yavaşça bir parmağını tuşlardan birine bastırırken kendini bir hırsız gibi hissediyordu. Boğuk bir ses etrafı sardı ve Ada birkaç tuşa daha bastıktan sonra aniden geri çekilmek zorunda kaldı.

Aletin akordu korkunç bir biçimde bozulmuştu. NotalajLff^_ kişi gibi çıkmıyor, ses boğuk geliyordu. Hızla piyanonun kapağını kapayan Ada dışarı çıktı ve Baines'le onu bekleyen kızının yanına gitti. Verandanın basamaklarından inerken, kızına işaret etti.

"Piyanonun akordu tamamen bozulmuş," dedi Flora... "Bu yüzden annem sana ders veremeyecek."

Piyano akortçusu kördü yş^3RU-Otaki'den buraya getirmek çok güç olmuş, yolun büyük bir kısmını Baines'in sırtında tamamlamıştı. Piyanoyu yeniden eski haline getirmeye çalışan beyaz saçlı yaşlı adamı seyretmek Baines'e büyük zevk vermişti.

"Ah, bir... Broadvwood," dedi akortçu elini tahtaların üzerinde gezdirirken.

"İyi bir alet. Ne Yeni Güney Galler bölgesinde akort yaptığım yüzlerce piyano arasında, ne de burada bunun gibi bir piyano görmedim. Evet, onlar yine de piyanolarını beğenmekte devam edebilirler." Cebinden dikkatle sarıp sarmaladığı diyapozonu çıkardı. Onu dikkatle açarak arka kapağı kaldırdı ve akort işine

başladı. Bütün çapraz telleri sıkıştırdı. Piyanoya yaklaşarak havayı kokladı. Adarjı burnunu tuşlara dayadığı sırada Baines onu izliyordu. "Koku," dedi adam. "Ve tuz, tabii."

"Akort edildiğinde ne çalacaksın?"

"Ben çalamam," dedi Baines.

"Çalamaz mısın?" Kör ve yaşlı adam şaşırılmış bir halde doğrularak gülmeye başladı. Uzun çalılıklar arasında yaptıkları güç yolculuk ilk başta boşa gitmiş gibi görünse de bu basit adamla yaptığı maceralı yolculuk bir komedinin tüm özelliklerini taşıyordu.

"Pekâlâ, benim sevgili Bayan Broadvwood'um," dedi piyanonun kapağına vurarak.

"Akort edildi, ama sessiz."

Akortçu hem başını sallıyor, hem de kıkırdıyordu. "Belki de seni benden daha iyi anlayan biri çıkamaz karşına. Karımın çok iyi bir sesi vardı. Evlendikten sonra şarkı söylemez oldu. Hayatın ona acı verdiğini ye kendin^şarkı söyleyecek gibi hissetmediğini söyleyip durdu. Ve dudakîaFcı güzeTlîe7ın~ustüne kipafı-dı gitti."

Ama George Baines, toprağını piyanonun evin bir köşesinde sessizce durması için vermemişti; onun eşsiz güzellikteki sesini biliyordu ve Ada McGrath bu şahane alete uzun süre karşı koyamazdı. Bir sonraki dersi beklemeye başlamıştı bile. Sahilde yaşadığı o günden beri düşlerinde ve düşüncelerinde Ada McGrath'ın eşsiz müziği yankılanıyordu.

Ada bütün gece uyumadı. Karmaşık duygular içinde bocalıyordu. Piyanosu kumsalda gömülüp gitmekten kurtarıldığı için rahatlamıştı ama hayatta kızından sonra en fazla değer verdiği şeyi Alisdair Stevvart'ın garip anlaşmasıyla, kaybetmişti. Piyano onun için özgürlük ve mutluluk demekti. Buncâ~yölu da onu kaybetmek için gelmemişti. Stevvart piyanosunu alarak onu sessiz bırakmıştı. Âşığın kaybeden birinin acısını yaşıyordu şimdi. Piyanosundan mahrum kalmış ve kalbi paramparça olmuştu. Piyanosu onun gerçek kişiliğini ortaya çıkarmış verfyi bir sanatçı olma yolunda ona cesaret vermişti. Bunları düşünmek aklına Delvvar Haussler'i getirdi. Hemen adamı aklından uzaklaştırdı ve Flora'yla paylaştığı küçük yatakta yan dönerek uyumaya çalıştı.

Ders günü çabucak geldi. O sabah Ada hiç acele etmeden giyindi; kat kat elbiseler, korse ve iç gömleği içinde ağırlaşmıştı. İskoçya'dan gelirken, yanında iyi kumaşlardan yapılmış, hoş kıyafetlerle dolu bir gardırop getirmişti. İskoçya'ya has ekose kumaştan çeşitli renklerde elbiseler, yüksek yakalı, sade günlük elbiseler ve birkaç tane de ipek elbise. Ama Yeni Zelanda'nın iklimi bu elbiseleri giymesini zorlaştırıyordu. Giysilere yapışan çamuru, nemli sığağın neden olduğu lekeleri ilkel banyo küvetinde ya da lavaboda yıkamak ve temizlemek çok zor bir işti. Stevvart'ın üstünü başını yıkamak, kendinin ve kızının giysilerini yıkamaktan daha da güç oluyordu Ada için. Bu arada yemek pişiriyor, yerleri ovarak temizliyordu. Bütün bunlara ek olarak bir de Baines'in evine yolluyordu onları Stevvart.

Baines'in kulübesine giden patikayı yarılادıklarında, Ada aniden büyük bir özlem hissetti. Eğreltiotları ve yosunlarla kaplı yere oturdu. Ajurlu siyah çorapları, yere yayılan kırmızı elbisesinin eteklerinden görünüyordu. Flora annesinin arka tarafında yere uzanmış, gözlerini kapatmıştı. Sıcak güneş küçük yüzü ısıtıyor ve başındaki hasır şapkadan giren ışık yüzünü aydınlatıyordu. Onun duyguları da annesinkilerden farksızdı. Birden İs-koçya'yı anımsamış, orada bıraktığı tayı, Gabriel'i ve patenlerini özlediğini farketmişti. Ülkesinin özlemiyle derin düşüncelere dalmış annesi dimdik otururken, Flora da eğreltiotlarını topraktan çıkarmaya çalışıyordu.

Ada'nın duyduğu özlem onjj_kendinden geçirecek.kadar, altüst etmişti. Babası şu anJa ne yapıyordu acabaTjDnu^düşü^ nüyor muydu? Bir daha babasını görebilecek miydi? Aberde-en'de mevsimler nasıldı? Bu kadar uzağa gelmeyi neden kabul etmişti? Ada her zaman gezindiği o eski eve, o alışık olduğu koridorlara ve odalara geri dönmeyi istiyor ve evini özlüyordu. Yaşadığı o dünyadan ayrılmanın ona bu kadar acı vereceğini hiç düşünmemiş, böyle bir şeyi tahmin bile etmemişti. Şimdi bulunduğu nasıl bir yerdi, burada nasıl bir hayat yaşayacaktı?

Duyduğu özlem ve mutsuzluktan silkinmek için bir süre kendisiyle savaş veren Ada, sonunda ayağa kalkarak kızına işaret etti ve yollarına devam ettiler. Patika yolun sonuna geldiklerinde Flora'yı kapıyı çalması için kulübeye yolladı. Flora annesinin iletmek istediklerini Baines'e söylerken, Ada biraz uzakta bekliyordu. "Annem piyano akordsuzsa ders^ vermeyeceğini söylüyoj\ Ben bir kez deneyeceğim." Ada verandanın yanındTbeklemeye devam ederken, Flora karanlık kulübeye girdi. Piyanonun başına oturdu ve sanki Baines'e ders verirmiş gibi ciddi bir ifadeyle, "Umarım ellerinizi fırçalamışsınız-dır," dedi. Piyanoyu çalmaya başlamasıyla durması bir oldu

sanki. "Oh, akordu tamam," dedi şaşırarak. Sonra hiç tereddüt etmeden çalmaya başladı»

Piyanonun kusursuz, net sesini duyan Ada ilerleyerek kulübeden içeri girdi. Müzik aletine doğru aceleyle yürüdü ve Flo-ra'yı kaldırarak tabureye kendi oturdu. Parmaklarını tuşların üzerine yerleştirerek birkaç nota çaldı ve duyduğu sese inanmadı. Ton çok iyiydi ve notalar doğru çıkıyordu. Ada ahenkli notalara basmaya devam ettiği sırada Flora itiraz etti. "Ona ben öğreteceğim," dedi. Olayın dışında kalmak istemiyordu. Annesinin aldırmadığını gören Flora isteksiz adımlarla piyanonun başından ayrıldı. Ada notaları denemeye devam etti. Sonra çalmayı bırakıp kadının şaşkınlığından memnun görünen ve gülümseyen Baines'e baktı.

Ada ayağa kalkarak piyanodan uzaklaştı ve Flora'ya işaret verdi. "Annem ne çaldığınızı duymak istiyor."

"Ben çalmasam daha iyi," dedi Baines tereddütle. "Yalnızca dinleyerek öğrenmek istiyorum."

Anne kızın kaşları çatıldı. "Herkes pratik yapmalıdır," dedi Flora bilmişçe. Kendisi de her zaman yeteri kadar pratik yapmıştı.

"Yalnızca dinlemek istiyorum," diye ısrar etti Baines açık konuşmaya çalışarak. Ada şaşırmıştı. Ona ders vermek istemediği gibi dinleyici olmasını da istemiyordu. Ama kocasının yaptığı o garip anlaşmaya uymak zorundaydı. Hatta İskoçya'daki babasının kocasıyla yaptığı anlaşmaya da uymak zorundaydı. Böylece Baines'in isteğini gerçekleştirmekten başka kaçacak yolu kalmıyordu. Piyanoya doğru yürüdü. Kapağı aniden kaldırıncı piyanonun üst kısmına farkında olmadan elini koymuş olan Baines'in parmakları kapağın arasına sıkıştı. Adam elini kaçırdı, ama Ada özür bile dilemedi. Basit birkaç gama bastıktan sonra elinden piyano-

sunu alan adama baktı. Gözleri adeta, "Pekâlâ dinledin işte. Bu yeterli mi?" der gibi bakıyordu.

"Harika," dedi Baines onu cesaretlendirmeye çalışarak.

Sonra Ada yavaş yavaş ve sinirli bir şekilde çalmaya başladı. Kocasının yaptığı anlaşmanın kızgınlığını üzerinden atamıyordu. Ama çalmaya devam edince öfkesi sönerek kendini müziğe kaptırdı. Müzik onu anında bu pis ve kaba kulübeden, açıkta yanan ateşin dumanından, masanın üzerinde bırakılmış biftek parçasıyla ekmeğin kokusundan, okumayı ve alet çalmayı bilmeyen bu adamdan alıp uzaklara nntürrnüstırypni y^şan^nm bütün zorluklarından da uzaklardaydı şimdiTBaines camın önünde durmuş kadını dinliyordu. Flora da adama kendisi? ders veremeyeceğini öğrenmenin düşkırıkiığı içinde dışarda dolanıyordu. Ada bir saat kadar çaldı. Sonunda adamın arkasında durmuş ensesini yakan dik bakışlarından usanarak çalmayı bıraktı. Sanki böylesine bakarak çalmasını öğrenecekti. O akşam Ada'nın morali bozuktu. Denizin siyahı ve derinliği kadar yoğun bir yalnızlık duygusu hissediyordu. Burada o kadar çok yapılacak iş vardı ki, ona hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Babası yaşlandıkça malikânenin idaresinde Ada'ya büyük iş düşmeye başlamıştı. Ama babasının evindeki işlerle, burada kocasının kendisinden yapmasını beklediği günlük işler kıyaslanır gibi değildi. Hiç bitecek gibi değildi işler ve Ada kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Kadın çalışmaya itiraz etmiyordu, çünkü iş yapmak onu oy alıyor ve buradaki sıkıcı zamanın geçmesine yardımcı oluyordu. Halbuki kendi evindeyken bütün zamanını piyanosu ve müzik doldururdu. Burada öyle çok çalışıyordu ki, akşamları yorgunluktan bitap düşmüş bir halde yatağa giriyordu.

Alisdair Stevvart arazisinde çalışmak üzere sık sık evden uzaklaşıyordu; bazen geceleri bile dönmüyor ve kendi topraklarından saydığı çalılık yığınlarının bir kenarında kamp kuruyordu.

Piyano / F: 6

Evde olduğu zamanlar da karısıyla kendi arasına koyduğu mesafeyi korumaya dikkat ediyordu. Piyano yüzünden patlak veren olaydan sonra birbirlerine kibar ve sabırlı davranır olmuşlardı. O gece Alisdair evdeydi ve yan odada kitap okuyordu. Ada, kızını yatırırken, Flora masal anlatması için onu zorluyordu. Babasıyla ilgili bir masal istiyordu küçük kız.

"Sana babanla ilgili hikâyeyi defalarca anlattım," dedi Ada içini çekerek. Flora babasını dinlemekten asla yorulmayacaktı. Aslında Ada da bunca yıl sonra bu karmaşık hikâyeyi anlatmaktan bıkmamıştı. Flora'ya bütün gerçeği söylememiş, yalnızca bazı doğruları kendine göre yorumlayarak ona anlatmıştı.

"Oh, bir daha anlat," diye ısrar etti Flora. Annesinin mumun sarı ve sıcak ışığının gölgeler oluşturduğu yüzünü okşadı. "Bir öğretmen miydi?" Ada başını eğdi. "Onunla nasıl konuşurdunuz?"

"Benim konuşmaya ihtiyacım yoktu," diyerek içini çekti Ada. "Onun düşüncelerini kolayca anlayabiliyordum," derken elleri havada yumuşak hareketlerle gidip geliyordu.

"Sonra ne oldu? Neden evlenmediniz?" diye sordu Flora. Hikâyenin bu kısmına her geldiğinde kaşları çatılıyordu kızın.

"Baban korkmuştu ve beni dinlemedi," diye yanıtladı Ada.

O anda Stevvart odanın kapısını açtı. Sanki içeri girmesini önleyen görünmez bir engel varmış gibi, kapıda durdu. "İyi geceler demek için uğradım. Seni öpebilir miyim?" dedi Flora'ya ama Ada esas sorunun kendisine yöneltilmiş olduğunu hissetti. Flora battaniyenin altına kaydı; Stevvart'ın yanına yaklaşmasını istemiyordu. Ada ifadesiz kaldı. Alisdair başını eğdi ve geri dönerek odadan çıktı.

Ders günü geldiğinde, Ada ve Flora şiddetli yağın yağmurun altında Baines'in kulübesine yürüdüler. Baines ismini Flynn koyduğu, dost canlısı melez bir köpek almıştı.

82

Flora elindeki sopayla köpeği oynatmaktan büyük haz alıyordu.

Hayvan onun oyunlarına uysalca katılıyordu. Küçük kızın heyecanı arttıkça kulübe ona dar gelmeye başlıyor ve hayvanı dışarı çıkarabilmek için türlü oyunlar buluyordu. Yağmur altında bile olsa sıçrayıp, zıplıyor ve içerden yükselen annesinin müziğinin ritmine uyarak bağıırıyordu. İçerde, Ada müziğe duyduğu açlığı bastırmak için doymak bilmeyen bir hırsıyla çalarken, Baines sessiz adımlarla dolaşıyordu. Müzik inanılmaz derecede etkileyiciydi. Artık Baines'e öğretme çabalarını bir yana bırakmış, yalnız kendi zevki için çalar duruma gelmişti. Adamın kendisine diktiği bakışları da hiç umurunda değildi.

Baines çeşitli limanlardaki meyhanelerde şarkı söyleyen ye çalgı çalan insanlar görmüştü; denizdeykenjd da gemici diliyle_ şarkılar söylemişti; eteklerini "elleriyle tutup kaldıran ve müziğin ritmine uyarak hızla dönen kadımlarla dans etmişti. Şimdi dinlediği müzik hepsinden farklı bir şeydi. Baines'in müzik kulağı yoktu. Melodileri anlamakta güçlük çekerdi. Şimdi Ada Mc Grath'in çalışını duyabiliyor, müziğin zarifliğini vücudunun her hücresinde hissedebiliyordu. Adeta beyni açılmış ve duygular içine yerleştirilmişti. Onun çalışını hayatı boyunca dinleyebilirdi. Kadını inceledi. Sol eliyle değişmeyen bir rjtima_şğ..eüyle_de-karşı ritim çalıyor ve bir parçadan diğerine geçerken hiç kesilme olmuyordu. Onun çaldıkları_parfaJajLOYnak dans. müziği ye herkesin diline düşmüş parçalar değildi; bunlar başka bir yerde duyulamayacak bir ahenkle doluydu. Baines sanki Ada'ya sürükleniyor, ona doğru çekildiğini hissediyordu. Kadın başkasına söyleyemediği şeyleri tuşlarla ifade ediyor, sessizliği müzikle hayata dönüyordu.

Önceleri Baines başı önünde dinliyordu onu, ama Ada müzikle fazlasıyla yakınlaşıp, çalarken kendini kaptırmaya başladığı için şimdi onu seyredabiliyordu. Odanın uzak bir köşesinde

oturup, piyanonun başındaki kadının görüntüsünü seyretmekten büyük bir zevk alıyordu. Son zamanlarda Baines iskemlesini alarak biraz daha yakına gelmiş, piyanonun tam karşı köşesine oturmuştu. Adamın arkasından geçtiğini hisseden Ada, ona şöyle bir baktı. Her zaman yalnızca dinlemekten hoşlanır gibi görünen adamın bu davranışını garipsemişti. Adam bütün dikkatini tuşlara doğru eğilip kalkan kadına yöneltti ama Ada kendini müziğe kaptırdığı için onu farketmedi bile.

Baines tekrar iskemlesini alarak, piyanonun arkasından dolaşıp diğer uca geçti. O yer değiştirirken Ada onu izledi. Adamın onu incelediğini farketmişti ve yer değiştirirken bedeninden yayılan ısıyı hissedebiliyordu Ada. Adam yeni pozisyonuyla her şeyi daha iyi görebiliyordu. Kadının tuşlar üzerinde kayarak ilerleyen parmaklarını ve yüzünde beliren duygu selini çok yakından izleyebiliyordu. Elleri fazlasıyla esnek, parmakları tüy gibi hafif ama yeterince kuvvetli ve zarifti. Baines iki kez gözlerini kapadı ve derin soluk aldı. Bedeni özlem ve arzuyla sarsılmaktaydı. Ada dikkatle ona bir kez daha göz attığında, adamın gözlerini kapatmış olduğunu gördü.

George Baines dinlerken, denizi ve yaptığı yolculukları düşünüyordu. Onun kafasında müzik ve kadın aynı anlamajgeji; mekteydi. Piyanonun başındaki kadının inceju^un, etkileyici sırtına b^kti^Kjjmsald_akjlgibi -şittidi de kendini kaybetmişçesifte çalıyor, ufak elleri tuşlar üzerinde bir uçtan diğer uca gjdip geliyor. Bugün saçını_değişik taramış olduğunu farkettiljMnes^ İnce ve iki yandan düzgünce örülmüş saç tutamı kulaklarının çevresinde kıvnlarak tutturulmuş ve eftsesi^amamen çıplak kalmıştı. Baines gözlerini kadının .ensesinden alamıyordu. Uzun, beyaz ensesi yağmurda yaptığı yürüyüşten hâlâ nemli ve tahrik ediciydi. Birden büyülenmiş gibi yerinden kalkıp Ada'ya doğru ilerledi, bir ejiyle kadının omzunu tutarak, eğildi ve_o harika en-seyj öptü. Ne yaptığının farkında değildi Baines.

Soluğu kesilen Ada tabureden ayağa fırladı. Çılgılığını bastırmak istermiş gibi eliyle ağızını kapatmıştı. Tökezleyerek kapıya doğru gitti. "Ada," dedi Baines çok büyük bir yanlışı yaptığının bilincinde olarak. "Bekle...bekle!" Onu bırakmak istemeyen Baines hiç düşünmeden hızlı hızlı konuşuyordu. "Anlaşmak....istiyor musun?" Bu uygunsuz teklif birdenbire aklına gelmiş ve kelimeler elinde olmadan ağızından" çıkıv'ermişti. Ada dönüp, George Baines'e baktı. Yüzünde gergin ve öfkeli bir ifade vardı. "Piyanonu geri alabilmenin bir yolu var." Baines hiç planla^ madan aklına geldiği gibi konuşuyordu, "Onu geri istiyorjrıu^ sun?" diye sordu yavaşça. Yanıtını biliyordu.

Ada onun bakışlarına karşılık vermedi.

"Onu geri htiynrjuLHiin0" riiyr yeniden sordu yüksek sesle.

Ada onun gözlerinin içine bak"tl. Dikkatle bakıyor ve konuşmasını bekliyordu.

"Anlatabiliyorjrıuyum? Seninle bir anlaşma yapmak istiyorum." George Baines uzaklara baktı. Kadının gözlerine_baj<arsa rahat konuşamayacağını bjlüyordu.

^'Sen çalarken^yapmakjste-diğim bazı şeyler var." Adamın görünüşü gibi javranışları da çok kabaydı. Kadın piyanonun yanına giderek nota[kâçjtılarım toparladı ve başlığını aldı.

"Bana izin verirsenrona yeniden sahip olabilirsiniz."

Ada kapıyajdoğru yürüdü.

"Her bir tuş için bir ziyaret. Buna ne dersin?"

Ada durdu. Piyanoya baktı. Şimdi buradan ayrılıjrısa onu bir daha^hiç göremeyecekti. Ada, Broadyypd'un arka tarafında ağır adımlarla gezindi. Piyanoda jma onun hayatının ve ruhunun bir parçası olmuştu. Pırıl pırıl parlayan cilalı gül ağacının üzerinde yansıyan yüzüne baktı bir süre. George Baines bekledi. Âda piyanonun uzak bir köşesinde uzunca bir süre düşün-

dü. Sonra sanki konuşmaya başlayacakmış gibi boğazını temizledi ve parmağını kaldırarak omzunu işaret etti.

"Elbisen mi?" diye sordu Baines. Ada başını salladı ve elbisesinin eteklerini kavrayarak yukarı doğru toparladı. "Etek mi?.." Adamdaki anlayış eksikliği sinirini bozdu_Ada'nın. Parmağını__si-yah tuşlar üzerinde dolaştırdı. "Her_bir

siyahjpinjDİ?" diye sordu Baines. "Ama bunlar çok az... Beyazların yarısı," diyen Baines hâlâ pazarlığı sürdürüyordu.

Ada kapıya doğru ilerledi. "Tamam, tamam," diyerek kadının yolunu keşti.. "Pekâlâ, siyah tuşlar olsun." ""

Ada zarif bir hareketle eteklerini topladı ve yeniden ^piyanonun başına oturdu. Ödemesi gereken bedeli yarıya indirmeyi başarabilmişti ve bu komik şartlarda bile kendiyle gurur duyu-yordu. Önce en küçük siyah tuşa bastı, bir parmağını havaya kaldırdı ve sonra çalmaya başladı.

*

George Baines çalılıklar arasına evini yapıp buraya yerleşmeden önce hayatını denizlerde geçirmişti. İngiltere'nin kuzeydoğusunda, Hull'ın dışında kalan küçük bir balıkçı köyünde doğmuştu ve kayıkların içinde büyümüşü. Bazı insanların at sırtında gezerek toprağı tanımları gibi, o da sandalların içinde yaşayarak denizi tanımıştı. On altı yaşına geldiğinde mevsimler boyunca babasıyla yaptıkları balıkçılık işinden yorgun düşmüştü. O daha büyük, daha iyi bir şey istiyordu. Kısa bir süre sonra bu arzusunu nasıl gerçekleştirebileceğini, köyün barında konuşan sarhoş denizcilerin anlattığı hikâyeler sayesinde anladı. Balın^ajar. Muhteşem görünümü, kocaman, denizirThava üfleyen bahkları. George Baines bir keresinde gri bir balina gör-müşü. O zamanlar on iki yaşındaydı ve ilk kez babasına yardımcı olmak için onunla birlikte denize açılmıştı. Güneşin altında dinlenirken bir yandan da babasının koyu kahvesini hazırlıyordu. Birden otuz metre kadar ileride sakin sular yarıldı ve denizi kocaman bir grilik itaplada-Çjğhk atarak kahveyi denize dö-

\

künce, babası teknenin kışından oğlunu kurtarmak için koştur-muştu. Havaya fıskıran su sütununun damlaları, rüzgârla onlara doğru gelmişti. Balina son kez denizi yararak belirmiş ve koca kuyruğunu göstererek bir daha görünmemek üzere kaybolmuştu. George Baines için balinanın görünüşü tanrısal bir olay gibi olmuştu. Denizin karşı konulmaz gücünü hissetmişti. Köylerinde her balık sezonu, genç ve güçlü birkaç balıkçı hayatlarını kaybetmesine rağmen genç George okyanusun yaşam ve ölüm kaynakları olduğunu farkedememişti. Ama şimdi, balinanın görünüşüyle birlikte on iki yaşındaki George artık korkuyordu.

Baines balina avcısı olmuştu. Yıllarca cins cins balinaların peşinden koşmuş, eve ancak iki kere uğrayabilmişti. Bir keresinde altı ay sonra, bir kere de on yıl sonra. Babası onu güçlkle tanımıştı. Baines usta bir denizci olmuştu. Birlikte çalıştığı insanları ve limanlarda kendilerini bekleyen kadınları seviyordu. Balinaları da seviyordu. Öldükleg zaman yağ, kemik ve yem Oluyorlardı. Ancak artık katliamdan sıkılmıştı. Huzursuz oluyor, dinlenmek istiyordu. Günlerden bir gün Hull Limanındaki kızlardan biriyle evleniverdi. Onu yaşadığı genelevden çıkardı ve ana caddedeki evlerde hizmetçilik ve uşaklık yapmaya başladılar. Bankada parası, karada da bir işi vardı. Böylece mutlu bir yıl yaşadılar. Sonunda George sıkıldı. Elizabeth de sıkılmıştı. Artık rol yapıyorlardı. Ve George denize, Elizabeth de eski işine döndü. Ona biraz para vererek rotasını güney denizlerine, Yeni Zelanda'ya çevirdi. Gemisi Afrika Burnunu dönerken balinaları ve fokları görünce, denizlerde kanlı bir katil olmak yerine karada yaşamayı seçtiği için şükretti. Flora yağın yağmurdan korunmak için köpekle birlikte kü-löenin saçağı altına sığınmıştı. Islanan köpeği kırmızı peleriniyle sardı. FlVnTPînn^ulaj<Jaj!Jîij/ej^un_burnunu okşayarak, "Zaval-

lı bebeğim," dedi yumuşak sesle. "Seni yağmurun altında oynatan ve sopayla dürtükleyen küçük kız çok kötü, değil m[?_fcia2. Öyle" değil mi? Ama benimle 5İraaktan memnunsun." Köpeğjn_ tepesiniöptüfJpjrjLbLLeiyang^ersleri için annesine_arkada|lık etmekten artık pek JTojşlanmıyoida AnnesiJ3nunJek_bajjna_dı^ şarda kalması için \sja1^\yor,_^u.<iaJ\oia'yi^miie.QÜin!dQni^:. Flynn onun arkadaşydı^tek arkadaşı. Bu FloraVa^arip_b[r rnut-luluk veriyordu. "Burada yaljiızız^iye fısıldadı köpeğe. "Seni benden başka severfyökt" Ada ağaçların arasında yürüyerek evine^jd.ÖDerJser),, Flora yanında memnun bir halde hoplayıp zıplıyor,- kendisi de yaptığı garip anlaşmayı düşünüyordu. Ne çeşit bir insanla, ne çeşit bir anlaşma yapmıştı. Bir an endişeye kap.ıj.dı.

Ad^_daima_azimLye katı" bir insandı olmuştu. Davran^lan_ye_kararlarıjTex_zaman tutarlıydı. Şimdi bir karar vermjsli_ye bunun doğruluğundan şüphe edemezdi. Böylece adamların aralarındaki garip anlaşmayı düşünmeyi bıraktı. O doğru kararı vermişti. Piyanoya sahip olmak zorundaydı.

6. BOLUM

Noel oyununa hazırlanmak, misyondaki topluluk için çok önemli bir olaydı. Papaz Septimus Campbell, kendi yerli kilisesinin dar fikirli, önyargılı ve eski âdetlerinden bir süre uzaklaşmıştı. Çocukların oynayacağı geleneksel Hazreti İsa'nın Doğuşu piyesiyle, göreneklere pek uymayan bazı şeyleri birbirine karıştırmaktan çok hoşlanıyordu. Bunu uzun yıllardır planlamıştı. Tarih yaklaştıkça misyon evinde heyecanlı faaliyet de doruk noktasına ulaşmıştı. O karanlık öğleden sonra, Stevvart, halası Morag'a yardım ediyordu. Papaz mukavva kartpostallardan şekiller_ke^mekle meşgulken, Morag da üzerine boyayla yıldızlar ve ayların reşim^ leri çizilmiş asa^modeJJerLyapıyojxlil.J'IVlak^sJll_d^ye__Morag Hala emredercesine seslendi yeğejine. Tıpkı hemşireden makas isteyen bir doktorun ciddiyeti vardı kadında. Stevvart dikiş sepetini halasına verdi. "Nessie," dedi papaz. "Onu yere bırakıp buraya gel ve ellerini uzat." Nessie çay servisi yapmak üzereydi ve elinde içi fincanlar, kekler, tatlı bisküvilerle dolu bir tepsi taşıyordu. "Oh, hayır. Bay Stevvart'ı kullanın," dedi Nessie başı hafifçe eğik, cilveli bir tonla. "Hayır, hayır, Nessie lütfen," dedi papaz. Ama Nessie tepsiyle yürümesine devam etti. Canı sıkılan papaz bir an düşündü, sonra Maori kızlarından biri olan Mary'le işini sürdürmeye karar verdi. "Şuraya diz çök," diye kıza işaret etti. Mary itaatle papazın isteğini hemen yerine getirdi.

Piyesin dışında kalma korkusuna kapılan Nessie hemen elindeki tepsiyi bıraktı ve, "Oh, tamam, geliyorum," dedi. Papazın gösterdiği yere çömelirken bir genç kız heyecanıyla başını sallıyordu. "Ellerini ileri doğru uzat öyleyse," derken bir yandan da bir çift ince, melek kanadını giymeye çalışıyordu papaz. Nessie oradaki insanların ilgisini çektiğini görerek zevklendi ve ellerini yukarı doğru kaldırdı. Papaz elindeki mukavva baltayı onun başına vuracakmış gibi yukarı doğru kaldırdığı sırada Nessie soluk soluğa ellerini ileri doğru uzattı. "Hayır, hayır," dedi papaz sabırsızlıkla. "Ellerini buraya doğru uzat." Sonra baltayı kaldırdı ve aşağıya doğru savurdu. Balta Nessie'nin ellerini ıskalamıştı. "Bak görüyor musun, olmadı," diye anlatmaya çalıştı adam ve onun ellerini yeniden düzelitti. İkinci kez denediklerinde, odanın duvarına vuran gölgelerinden Nessie baltanın aşağı inişini ve ellerini koparışını izledi. Papaz bir katil, kendisi de çaresiz bir kurbandı. Papaz bir kez daha baltayı onun ellerine savururken, kadın hafifçe haykırdı. Herkes güldü. "Ve kan da eklenince, gerçek gibi olacak," dedi adam. Papazın ve baltanın gölgesi çok etkileyici bir oyun gibi görünse de, onun baltayı savuruşu Morag'ın tüylerini ürpertmişti. Kardeşinin oturma odasının duvarına vuran gölgesi tehdit ediciydi. Balta gerçeğinden farksızdı. Eğer buna hayvan kanı eklenirse fazla gerçekçi mi olur, diye tereddüt etti Morag. Piyano dersleri üç günde bir tekrarlanmaya başlamıştı. Ada'nın günlük işlerden uzun süreli kurtulabilmesi için bir fırsattı bu dersler. Eğer piyanoya sahip olsaydı, dışarda bu kadar uzun zaman geçirmeyi düşünür müydü? Bundan kuşku duyuyordu Ada. Yıllardır her yerde beraber olmak onlar için bir alışkanlık haline geldiğinden, Flora, Baines'in kulübesine giderken annesine eşlik etmeyi sürdürüyordu. Ama içeri girmesine izin verilmi-

yor ve ders süresince dışarda bekliyordu. Köpek Flynn, etek hışırtıları ve Flora'nın yüksek sesle gevezelik etmesinden, onların yaklaşmakta olduğunu anlayınca, koşarak gidip evin altına saklandı. Flora kırmızı pelerinine sıkıca sarınıp karınüstü verandaya uzandı ve tahtaların aralık kısımlarından aşağı bakarak köpeği çağırdı. George Baines'in kulübesi, tahta zeminin kuru kalması ve

zararlı hayvanlarla, böceklerden korunması için kısa sütunlar üzerine inşa edilmişti. Flora verandadan inerek, evin altındaki sütunlar arasında emekleyerek ilerledi. Ama içlere gittikçe karanlık artıyor ve tepesinde dolaşanların ayak sesleri onu korkutuyordu. Gerisin geri dönüp kendini dışarı attı.

"Flynn," diye seslendi. "Flynn," diye sabırsızlıkla bağırdı bu, kez. Köpek saklandığı yerden çıkmadı. Flora düşkırıklığına uğramıştı.

Başka bir öğleden sonra, ders sırasında yalnız başına dışarda bekleyen Flora sıkılarak verandaya çıkıp kapıyı çaldı. İçerden seslenen Baines'i duyunca, "Annemle konuşmak istiyorum," diye bağırdı. Ada çalmayı keserek verandaya geldi ve kulübenin kapısını kapadı. "Dışarda olmak istemiyorum, seni izlemek istiyorum ben," diye ısrar etti Flora.

"Hayır," diyen Adaiçini çekti. "Sakin ol ye dışarda oylja."

"Çok sessiz olacağım."

"Çok utangaç bir adam. Hem bujşe yeni başladı."

"Ona bakmam," diye yalvardı küçük kız.

Ama Ada kesinlikle içeri giremeyeceğini belirtir bir tavırla başını iki yana salladı. Derslere devam etmeye ve Baines'le yaptığı anlaşmaya uymaya kararlıydı. Baines ders sırasında kızın dışarda beklemesini şart koşmuştu. Ada içeri girerek, kapıyı kızının yüzüne kapadı. Küçük kız uğradığı düşkırıklığıyla omuzları çökmüş, çenesi sarkmış bir halde yavaş yavaş verandada yürüdü. Sıkıntıyla ilerlerken içerde yeniden başlayan müziğin sesini duydu. Verandanın kenarındaki kaba tahtadan yapılmış bankın üzerine çökercesine oturdu.

,-.

Kendine ayıracak bu kadar bol zamana ve annesinin bütün ilgisini kendisi yerine başka birine yöneltmesine alışkın değildi. Bu yüzden kendini çok mutsuz hissediyordu.

İçerde George Baines piyano çalan Ada McGrath'i seyrediyordu. Bugün davranışları daha değişik, sanki daha bir cüretkârdı. Kumsaldaki halinden de farklıydı kadın. Baines dikkatle dinlemeye devam etti. Beyni ve bedeni müzikle dopdoluydu ama o daha da fazlasını istiyordu. Bir hayvanın avına ağır ağır yaklaşması gibi yürüyordu Baines. Ada adamın ilgisine ve kendini izlemesine alışmıştı. Şimdi de onun yaptığı her hareketin farkındaydı. Baines kadından gözlerini ayırmadan ilerleyerek piyanonun arka kısmına geçti. Ada bir an başını kaldırarak ona baktı ve sonra gözlerini kapatarak müziğin coşkua ritmi içinde kendini kaybetti. O gece, George Baines müziği düşledi. Ada McGrath'i ve evin içini dolduran onun garip melodilerini düşledi. Baines yıllar önce şimdi yaşadığı toprağı ilk alışında, bu kulübeyi inşa etmişti. Toprağı temizlemek için kestiği ağaçlardan birkaç hafta içinde evi yapmıştı. Kulübe çok basitti. Ev yalnızca geniş bir odaydı ve bir kenara koyduğu yatağını perdeyle oturduğu yerden ayırmıştı. Pencereleri panjurlu ama camsızdı. Gelecekte daha mükemmel, daha dayanıklı bir ev yapmaya niyetlenmişti. Ama o zaman asla gelmedi. Evini rahat buluyor, basitliğinden de hoşlanıyordu.

Ve şimdi, yıllardır görmediği kadar kıymetli ve muhteşem bir müzik aleti evinin bir eşyası olmuştu. Sabahlan gözünü açtığında ilk gördüğü şey piyanoydu. Yatağını ayırmak için astığı perdeyi geriye çekti, işte piyano oradaydı ve çalınmayı bekliyordu. Tıpkı Ada McGrath gibi bu muhteşem alet de bütün görkemiyle beklenmedik bir anda onun kaba ve düzensiz yaşamına girivermişti.

Baines_yatakian kalkarak gerindi. Güneş ışığı pencereden içeri doluyor ve havada uçuşan toz zerreciklerini daha parlak, daha belirgin bir hale sokuyordu.

Pencerenin önüne doğru iterek yerleştirdiği piyano da güneşin parlak ışığıyla aydınlanmış^ Parlak ahşabın üzerinde ince bir toz tabakası farkediliyordu. Baines hemen geceliğini başından sıyırdı ve çıplak kalışına hiç aldırmandan piyanonun tozunu almaya başladı. Baines elindeki geceliği pürüzsüz ahşabın üzerinde gezdirdi. Piyanonun etrafında dolanırken güneşin sıcaklığını sırtında hissediyordu. Hareketleri gittikçe yavaşlamıştı. Artık toz almıyor, yumuşak hareketlerle piyanoyu okşuyordu. Sanki piyano ona sahip olmuş gibiydi. O da piyanoya ve onu çalan kadına delice bir arzu duyuyordu.

George Baines, Yeni Zelanda'ya yerleşeli dokuz yıldan fazla olmuştu. Burada yaşayan diğer Batılı göçmenlere göre, o kulübesinde yalnız başına yaşayan garip ve yalnız bir adamdı. Onlar Pakeha dedikleri Maori'leri 'insan' sınıfından

saymıyorlardı. Ama Baines, Maori'lerle arkadaşlığını sürdürüyordu. Maori'ler bu nemli ve bereketli topraklar hakkında diğer göçmenlerden çok daha fazla bilgiliydiler. Onlardan öğrenilecek pek çok şey vardı. Yerliler tıpkı Baines gibiydiler. Eğer karada yaşam güçle-şirse, kolayca denize alışabilirlerdi. Baines arada bir Nelson'a gidiyor ve balıkçı teknelerinde iş buluyordu. Yorulunca da kulübesine geri dönüyor ve kendi topraklarındaki sıkıcı işine devam ediyordu.

Baines onların âdetlerine, çalışma biçimlerine değer veriyordu. Onların birbirleriyle barış içinde yaşamaları ve şakalaşmalarına hayrandı. Önceleri yerlilerin birçoğunun vücutlarına yaptırdıkları dövmelelerden -moko- çok etkilenmişti. 'Moko' büyük maharet gerektiren bir operasyonla, 'tohunga ta moko'-baş dövme- tarafından yapılıyordu. Tohunga' ülkede sürekli seyahat ederek görevini yerine getiriyordu. Meşhur tahta oymacıları-

nın el yapımı oyma aletleriyle, tohunga'nın gösterişli dövme keskişi arasında büyük bir benzerlik vardı. Bir yaz tohunga Ho-ne ve Mana'nın ısrarıyla oraya gelince Baines de kendine moko yaptırmaya karar vermişti. Yüzüne kesik işaretler şeklinde dövme yaptırdı. İki tarafta simetrik yapılmış şekillerden oluşan tam bir dövme de Şef Nihe'nin yüzünü süslüyordu. Reisin yüzündeki dövmenin bitirilmesi yıllar sürmüş, kalemle kesilerek çizilen şekiller kabarmış ve acı vermişti. En sonunda boyanarak dövme işi bitirilmişti. Baines acıdan korkmuyordu ama tohunga'nın karşısında saatlerce oturup moko'nun bitmesini beklerken yorgun düşmüştü. Bu bölgede sayıları her geçen gün artan diğer göçmenler, yerlileri ve onların âdetlerinden biri olan dövme işini horgörüyorlardı. Onlarla büyüyen Baines'se işaretlere alışkındı ve hoşlanıyordu.

Bajges, Maori değildi ama gerçek bir Pakeha da değildi; o bu iki dünyanın b[rer parçası ohriakta]T[jTOj^^ sini istemiyordu. Şimdi dejDİyanojıyn ye^Ada^McGrath'in yaşamına girmesi onun huzurlu hayatını altüst etmişti. Ada'nın kendisiyle ilgili düşüncelerini merak ediyor ve kadını kafasından .çj- karamıyordu; kadınTn yalnızca piyano için değil, evine kendisi için gelmesini arzu ediyordu. Ama dersler devam ediyordu. Bundan da çok memnundu.

Morag Hala'yla, Nessie bahçe girişinden evin önüne kadar çamurlu toprağa konmuş tahta kalasın üzerinden yürüyerek, odun kırmakla meşgul Stevvart'ın yanına gittiler. Morag siyahlar, Nessie kahverengiler ve Mary kırmızılar içindeydi. Giydikleri aynı tarz ama renkleri farklı önlük, bone ve pelerinlerle, kararmış ağaç kütüklerinin arasında hayat dolu bir üçlü oluşturmuşlardı.

Tahtanın üzerinde yürürken, "Çok dikkatli olun," diye Morag arkadaşlarını uyardı. "...Dikkatli olun," diye Nessie tekrarladı sanki Mary anlamamış gibi.

Ada onların sesini duyabiliyordu. Onlar gelirken kendisi de diğer bir tahta kalasın üzerinden Baines'in evine doğru yürüyordu.

"Zaten orada olacaksın ama yine de sana davetiye vermek istiyorum," dedi Morag Hala yeğenine. Nessie davetiye sepetini Mary'den aldı; Stevvart'ın davetiyesini bularak, Morag'a uzattı. Morag Hala da resmi bir tavırla onu Stevvart'a verdi.

"Geç kalma," dedi. "Davetiyede gördüğün gibi sanatçıların diğerlerinden daha erken gelmeleri lazım," derken davetiyeyi işaret ediyordu. "Unutma sen de bir sanatçıya eşlik ediyorsun."

Morag konuşurken, Alisdair Stevvart uzaklara bakıyordu.

Ada'yla, çamurlanmasın diye annesinin eteklerini kaldıran Flora'nın patika yol boyunca yavaş adımlarla yürüdüklerini farketmişti. "Hey, bekleyin," diye seslendi. Karısıyla kızı durup ona baktılar. "Dersler nasıl gidiyor?"

Her şeyin yolunda olduğunu^ belirtmek istermişçesine Ada başını öne doğru salladı. Dersler harika gidiyordu; Baines ona istediği gibi çalma özgürlüğü tanımıştı. Baines'le yaptığı gizli anlaşmadan Alisdair Stevvart'ın haberi olmadığını düşünen Ada gizli bir mutluluk duydu. "Gelişme gösteriyor mu?" diye Stevvart sordu. Ada gülümseyerek, tekrar başını öne doğru salladı ve yoluna devam etti.

"Ada biraz sakinleşmiş gibi görünüyor," dedi Morag, gizli bir şey söylüyormuşçasına yeğenine doğru eğilmişti. "Sevgi gösteriyor mu?" Stevvart ileriye baktı. Utanmıştı. "Ah, pekâlâ," dedi Morag. "Yavaş, yavaş."

Baines'in kulübesine giden patikada yürürlerken, Florahiç alışılmadık şekilde s^siz^^şabâh etrafta çok fazla kuş vardı ve Flora onların hep bir ağızdan keyifle cıvıldaşmalarını dinliyordu. Sonra garip bir "ses du#du. Önce bu garip sesin çalılıklardan geldiğini düşündü. Ama bunun çirkin tüylerle kaplı ve şimdiye kadar hiç görmediği bir kuştan çıktığını anladı. Flora anne-

sine kuşu göstermek için durakladı, ama Ada yürümeye devam etti. Adeta hiçbir şey duymaz gibiydi.

Jâajggs'in kulübesine yaklaştıklarında çamurun sertleşmiş olması yürümelerini kolaylaştırmıştı. Ada elbise eteklerinin çamura bulanmasına artık alışmıştı. Bugün yağmur yoktu ve Flynn saklandığı yerden çıkarak onları selamlamaya geldi. Ada kapıyı çalarken, Flora kendini oyuna kaptırmıştı bile. Baines'in yanıtı oldukça geç geldi. Kapıyı açtığında, Ada onun bakışlarındaki garipliği farkederek, acaba içiyor mu, diye merak etti. Yaşadığı hayat o kadar düzensizdi ki, onunla ilgili hiçbir şey Ada'yı şaşırtamazdı.

Ada'nın anlaşma yaptığı adam bu yeni kişiliğe bürünen adam değildi. Onun neler planladığını bilemiyordu. Acaba tuşlarını vermemek için planlar mı yapıyordu? Ada piyanosuna tekrar sahip olmayı kafasına koymuştu; anlaşmanın şekli onu ilgilendirmiyordu. O gizli şeylerden hep zevk almıştı.

Kapının önünde durmuş ve büyülenmiş gibi ona bakan Ba-ines'i önemsemeden içeri girdi. Piyanonun yanına giderek notaları karıştırdı ve istediği parçayı bularak çalmaya başladı. Ge-orge Baines pencerenin yanına yerleşmişti; gözünün ucuyla baktığında adamı görebiliyordu. Adam genellikle arkasında dururdu. Bu yüzden onun varlığını kolayca kafasından silebiliyor ve kendini tamamen müziğe verebiliyordu. Ama bu gün, adam sanki bir şeyler beklermiş gibi davranıyordu. Piyanonun bir kenarına oturmuş, dirseğini piyanoya dayayarak bakışlarını Ada'ya dikmişti. Gözleri tuşlar üzerinde kayan parmaklarında, ellerinde, oradan da boynunda ve yüzünde yavaş yavaş dolaşıyordu.

Bir süre çaldıktan sonra, o gün ilk kez adamın konuştuğunu duydu. "Eteğini kaldır." Sert bir ses tonuyla yavaş yavaş konuşuyordu.

Piyano / F: 7

George Baines sanki kocaman ve yumuşak, kuştüyü yatağın üzerindeymiş gibi sert tahtada sırtüstü yatıyordu. Pedallar üzerinde büyük bir ustalıklarla hareket eden kadının bacakları onu adeta büyülemişti. Kare burunlu kısa çizmelerin üzerinden gözükken siyah çoraplı baldırları harikaydı. Ada'nın sol bacağında, dantellerin hemen altında ufak bir delik farkettti.

O delikten Ada'nın beyaz cildini gözetledi bir süre. O yarık yüzünden tahrik olduğunu hissediyor ve kendine hâkim olamıyordu. Hiç düşünmeden elini kaldırdı. Toprağı eşelemekten sertleşmiş tırnağı ve sigara le.keleriye kaplı nasırlı parmağınLO yarığa doğru uzattı. Kadının yumuşak, serin ve pürüzsüz cildini hissetti.

Ada onun dokunuşunu farkettti ama aldırmamaya çalıştı. Çalmayı sürdürebilmek için kendini zorluyordu. Ancak çalmayı sürdürürse Baines'in kendisinden daha çok şey alıp götüreceğini hissediyordu. Adamın parmağının cildi üzerindeki yumuşak, garip teması onu utandırıyor ve boşasının sıkıştığını hissediyordu. Şimdiye kadar yalnızca birj<e_z bjr^erkek^tarafından_vü-cudu okşanmıştı. Bu da çok uzun yıllar önceydi. Ama hiçbir zaman incelenecek bir şeymiş gibi davranılmamıştı kendisine. Yüzünün kızardığını hissetti. Baines'in parmağının temas .ettiği yer sızlıyordu. Ada McGrath çalmayı sürdürdü; piyanonun fildişi tuşları sakin ve"çıkan melodi değişmez bir ritimdeydL^.-

Ada, Delvvar Haussler'i dinlemeyi ne kadar da severdi. Babasının evine ilk geldiği haftalarda, Ada ona piyano çalmayı reddetmiş ama Delvvar onun kendisini dinleme ayrıcalığına izin vermişti. Onun zarif, ince parmaklarının zor pasajlar çalarken konsantrasyonla çatılankaşlarını ve yerlere değen frak^kuyruk-larını bu muhteşem anın bozulmasından korkarak izlerdi. Ada, dinleme keyfini iyi bilirdi. Delvvar'ı ilk gördüğünde onun gençliği karşısında şaşkınlığa düşmüştü. O daha yaşlı, şişman ve pipo tütünü' kokan akort-

şını gördükten sonra adama hak vermiş ve onun coşkısına ka-
tılmıstL

Delvvar'ın kasabadaki arkadaşları, McGrath'lerin büyük evindeki pozisyonunu, görevini ve orada yaşamasını kıskanıyorlardı. Delvvar arkadaşlarının kendi hayatı hakkında kurdukları hayalleri bozmamak için malikânedeki yaşanan gerçekleri, son . aylarda ailenin düştüğü mali bunalımı anlatmamayı tercih ediyordu. VVyston McGrath'in mali durumu hakkında tam bir bilgisi yoktu. Onun neler yapmayı planladığıyla da ilgilenmiyordu. Kendi maaşının bankaya düzenli bir biçimde yattığını biliyor, bu da ona yetiyordu.

Ada, Delvvar'ın eğitimi altında sıkı bir şekilde çalışıyordu. Delvvar ona ses uyumunu, kontr puanı ve müzikteki birtakım kuramları öğretmeye başlamıştı. Babası, Edinburgh ve Londra'dan nota ve müzik kitapları getirtmeleri için para veriyor, Ada da bilgisini geliştirmeye devam ediyordu. Bunu büyük bir zevk- , le yapıyordu.

McGrath ailesinin yanında birinci yılını tamamlayan Delvvar, hem aile içindeki, hem de Aberdeen'deki müzik çalışmalarını birlikte ve iyi bir şekilde yürütebilmeyi başarmıştı. Kendisi Lütthe-rien olmasına rağmen, McGrat'lerle birlikte korodaki arkadaşlarını görmeye ve müzik için kiliseye gitmeye başlamıştı. Hem çalmak, hem de orkestrayı idare etmek için konser salonunun programına katılmıştı. O ve arkadaşları piyano resitalleri ve oda müziği organize etmişler, içinde buldukları toplumun üyelerinin ısrarlarıyla partilere ve özel gecelere katılmaya başlamışlardı. Kısa bir süre sonra Delvvar bütün büyük zengin evlerinde piyano çalmayı başarmıştı. Sonunda Delvvar ve arkadaşları çalmayı kabul ettikleri yerlerden az da olsa bir ücret isteyebilecek kadar popüler olmuşlardı. Fırsat buldukça, Ada bu müzik olaylarına katılıyor, odanın en arkasında oturarak Delvvar'ı dinliyor ve babasının ya da babasının arkadaşlarından birinin kolunda müzik biter bitmez odayı terk ediyordu. Bu pırıl pırıl salonlar Del-

vvar'ı zevkle dinleyen pek çok genç kadınla dolup taşıyordu. Ada adamın kazandığı bu başarıdan memnundu. Delvvar diğer çalışmalarını asla onların dersine yansıtıyor, Ada onun için çalarken bütün dikkatiyle dinliyor ve beynini başka bir şeyle meşgul etmiyordu. Delvvar, Aberdeen'de kazandığı bu başarıyı patronu McGrat'e borçlu olduğunu biliyordu.

Bir akşam Ada babasının izniyle, Delvvar'ın arkadaşlarının organize ettiği yaylı sazlar kuartetine onunla birlikte gitti. O gece, Delvvar'ın sık sık Ada'ya söz ettiği genç violonist Bayan Ju-dith McDougall çalacaktı. Dervval kadının çalışından çok etkilenmişti. Ada da dikkatle onu dinliyordu. İkisi birlikte salonun ön taraflarında bir yere oturmuşlardı. Salonda korkunç bir vızıltı vardı. Gerçekten dinlemeye gelenlerin dışında bir kısım kasabalı da böyle bir müzik olayını kaçırmamak için bu topluluğa katılmıştı. Dörtlü grup sahnede görüldü. Siyah frak giymiş üç erkek ve si-yah, elbiseli, sarı saçları geriye doğru toplanmış Bayan McDo-ugall. Kalabalık büyük bir heyecanla dalgalandı. Aberdeen'liler kadın müzisyenlerin konser vermesine pek alışkın değildiler. Topluluk böyle bir olayı izlemenin verdiği ayrıcalıktan memnundu.

Müzik başladığında, Ada, Delvvar'ın koltuğun kenarlarına yapışmış bir halde öne doğru eğildiğini farketti. Delvvar'ın bakışlarının Judith McDougall üzerinde sabitleştiğini görebiliyordu Ada. Müzik bitmişti. Coşkulu kalabalıktan kuvvetli bir alkış yükseldi. Delvvar, Ada'yı kalabalık arasında tek başına bırakarak müzisyenlerin yanına doğru telaşla yürüdü. Salon yavaş yavaş boşalırken, Ada hiç hareketsiz koltuğunda oturmaya devam etti. Delvvar'ın, Bayan McDougall'ın yalnız müziğinden değil, kendisinden de hoşlandığını anlamıştı. Ada ayağa kalkıp salonun arka tarafına doğru yürürken babasının avukatı onu selamlayıp isterse eve kadar ona arkadaşlık edebileceğini söyledi.

"Müzisyenleri ait oldukları yerde bırakalım, değil mi?" dedi adam kibarca. Ada adamın koluna girerek caddeye doğru hızla ilerledi.

Ada şimdi on sekiz yaşındaydı. Babası onu hâlâ bir çocuk olarak gördüğü için, kimse onun evlilik yaşının geldiğinden söz etmiyordu. Bu konu avukat Beadsley'in Ada'nın çeyizi ve vakıf fonuyla ilgili araştırmaları sırasında gündeme geliyor ama Wvyston McGrath bu düşünceleri kafasının gerilerine itmeyi tercih ediyordu. Ada sessiz, ince ve ciddi biriydi. Onu evlilik çağına gelmiş biri olarak

düşünmek tuhaftı. Hem dilsiz bir kızla kim evlenmek isterdi? Ona nasıl bir koca bulunabilirdi? Bu yüzden evlilik işini düşünmemek tek çözüm gibiydi.

Ada, elbette bu karmaşık düşüncelerden haberdar değildi. Ama artık erişkin bir yaşa ulaştığını biliyor ve annesiz büyüdüğü için kendini zaman zaman daha da olgun hissediyordu. Bir koca bulmak ve evlenmek ihtiyacını duymuyordu. Babasının evin-de mutlu bir yaşam sürebilir, piyano aerslerine devam edebilirdi.

Delwar'dan başka istediği hiçbir şey yoktu.

Ama Delvvar'ın çevresindeki insanlardan habersiz, kendini kaptırarak kadına gülümsemesini izlemek, Ada'yı adlandırma-dığı duygularla doldurmuştu. Meyilli ve tehlikeli bir yolda yürümekte olduğunu hissedene Ada, hızla dışarı doğru yürüdü. Ona zaman zaman durmasını söyleyen Bay Beadsiey'in önünden hızla yürüyordu. Adama aldırışı yoktu. Eve vardığında doğru odasına çıktı. Sık sık yaptığı gibi sıcak süt ya da kakao içerek o günün müzik olaylarından söz etmek için Delwar'ı beklemedi.

Ertesi sabah Ada kendini odasına kapatmış, gereksiz işlerle kendini oyalamaya çalışıyordu. Öğleden sonra ders saati geldiğinde müzik odasına indi ve Delvvar gelmeden, eski günlerde nota öğrenmeden önce yaptığı gibi yüksek sesle ahenksiz ve kulaktan dolma bir parçayı çalmaya başladı. Birkaç dakika sonra Delvvar odaya girdi ve, "Bu çaldığın ne?" diye bağırdı.

Ada dönüp bakmadı ama Delvvar'ın gülümsediğinden emindi. Kızgınlıkla daha yüksek sesle çalmaya basmadı. Piyano-nun içindeki teller dışarı fırlayacakmış gibi sesler çıkarıyordu. Delvvar piyanonun yanına gelerek durdu. Ada tuşlar üstünde öfkeyle dolaşan parmaklarından gözlerini ayırmadı. Delvvar bağıırıyor, Ada hiçbir şey duyamıyordu. Çalmaya devam etti. Öğretmen sanki onun bu ahenksiz ve öfkeli çalışına katılmak istermiş gibi bir elini tuşların üstüne götürdü ve birkaç kalın sesli notaya parmaklarını bastırdı. Ada birden çalmayı keserek, piyanonun kapağını hızla kapattı. Delvvar parmaklarını kıl payı kurtarmıştı. Kız ayağa kalkarak öfkeyle ona baktı. Tam odadan çıkmak için' telaşla yürümeye başlamıştı ki, Delvvar bileğine yapıştı. "Ne yapıyorsun," dedi kibarca. Ada'nın öfkesiyle ilk kez karşılaşılıyordu.

Ada piyanonun önündeki tabureye tekme atarken, bir yandan da bileğini kurtarmak için genç adamla boğuşuyordu. Ama Delvvar onu bırakmadı. "Şimdi anladım," dedi Delvvar yumuşak bir sesle. "Sen beni kıskanıyorsun." Kızın bu taşkın davranışının ve sinirinin nedenini son anda sezinlemişti. Ada büyük bir öfkeyle kolunu bükerek çekmeye çalıştı. "Yemin ederim, sen Ada McGrath, Judith McDougall'ı kıskanıyorsun." Derin derin soluyarak Delvvar'a bakan Ada bir anda kıpkırmızı kesildi. Hâlâ bileğini kurtarmak için onunla boğuşmaya devam ediyordu.

Delvvar aniden ona doğru eğilerek dudaklarından öptü.

Kızın gösterdiği şiddete karşı sakın davranan Delvvar'ın öpüşü de yumuşacıktı. Genç adam onun bileğini bırakınca, Ada birden sıranın üstüne düştü. Delvvar yanına oturdu. Daha önce piyano taburesine hiç yan yana oturmamışlardı. Zaten tabure iki kişi alacak kadar büyük değildi. Delvvar kızın çok iyi bildiği bir parçayı yavaşça çalmaya başladı. Adamın parmakları tuşların üstünde dolaşırken, kolu Ada'ya sürtünüyordu. Ona yer açmak için hiçbir harekette bulunmadı Ada. Taburede yan yana oturarak birlikte çalmaya başladılar. "Adagio," dedi Delvvar. "Ağır, ağır."

7. BOLUM

Baines çamaşır yıkamak ve banyo yapmak için nehir kıyısına gittiğinde, çocuklarıyla gelmiş iki Maori kadını ve Tahu adında genç bir Maori erkeği de oradaydı. Çocuklar bir kanonun içinde oynuyorlar, Tahu da suyun kenarında aylak aylak oturuyordu. Baines işini yaparken, kadınlar yarı ciddi yarı alaylı bir ifadeyle onu izliyorlardı. Suyun içindeki ağaç dallarından birine tutunmuş, uzun siyah saçları örgülü, ağzının alt kısmında mo-ko'su olan Hira, dayanamayarak Baines'e nasihat etmeye başladı.

"Senin bir kadına ihtiyacın var. Bacaklarının arasında sallanan şeyi ihmal etmen doğru değil." Baines güldü.

Çocuklar kıkır kıkır gülüyor, ağzını çuval kumaşından göm-leğiyle kapayan VVaimara da kahkahalar atıyordu.

"Hiç endişe etme, Peini," dedi Tahu cilveli bir tonla ve Baines'e Maori ismiyle hitap ederek. "Seni ben kurtarırım."

Bunları söylerken bacağını baştan çıkarıcı bir tavırla yukarı kaldırmıştı. Boynuna istridyelerden yapılmış bir kolye takmış, kalçasına da renkli bir kumaş sarmıştı Tahu.

"Benim bir karım var," diye yanıtladı Baines. Yarı İngilizce, yarı Maori dilini kullanarak konuşmalarını sürdürdüler.

"Pekâlâ," dedi Tahu saçıyla oynayarak. "O zaman, karını da kurtarırım."

"Çeneni kapa!" diye azarladı onu Hira. "Aletini boşuna taşıyorsun."

L'""Denemiş gibi biliyorsun," dedi Tahu arsızca. Baines güldü. // Hira ona doğru eğilerek, "Karın nerede?" diye sordu.

"Karım mı?" dedi Baines. "Oh, o kendi hayatını yaşıyor. İngiltere'de, Hull kasabasında."

"Çirkin olmalı..." dedi Hira. Baines yanıt vermedi kadına, "...baksana uzaklara kaçmışsın. Şimdi başka bir kadına ihtiyacın var. Hele böyle bir hazine taşıyorsan," derken onun pernsini--işaret ediyordu. "Geceleri bu hazineyi değerlendirmelisin."

Kadınlar kahkahayla gülmeye başladı. Baines gülümseyerek, çamaşırını yıkamaya devam etti.

O gün Ada isteksiz bir halde piyano çalmaya başladığında Baines, "Ceketini çıkar," dedi ısrarcı ve zorlayıcı bir tonla. Ada McGrath başını kaldırıp ona baktı. Yüzünde öyle vahşi bir ifade belirmişti ki, Baines, acaba fazla mı ileri gittim, diye düşündü. "Kollarını görmek istiyorum," diye devam etti, sanki istediği çok doğal bir şeymiş gibi konuşuyordu.

Ada pişmanlıkla başını salladı. Aslında adamın bu isteği onu şaşırtmamıştı. Aralarındaki o garip anlaşmanın bu boyutlara varabileceğini kendisi de biliyordu. Baines kulübenin uzak ve karanlık bir köşesinde, Ada'nın kendi yüzünü açıkça göremeyeceği bir yerde oturuyordu. VBiralaşırria yapmışlardı ve Ada da buna boyun eğmek zorundayım Boynundan gümüş bloknotu ve kalemini çıkardı sonra, ayağa kalkarak kısa ceketinin düğmelerini çözmeye başladı. Eldivenlerini çıkardı ve asmak için piyanonun yanından uzaklaştı. Dar korsesinin üstüne giymiş olduğu, kısa kollu, beyaz ve yumuşak korsajla kalmıştı şimdi. Çıplak kalan omuzları ve boynu kolayca incinebilecek kadar şeffaf görünüyordu. Kadın tekrar piyanonun yanına dönerken, Ba-

Vi

ines'in gözleri korsajın sırtında çukurlaşarak açık bıraktığı kürek kemiklerine takılmıştı. "Çal," dedi.

George Baines ayağa kalkarak gömleğini çıkardı. Gri renkli ve uzun kollu fanilasıyla kalmıştı şimdi. Ada'nın solgun, şeffaf gibi gözüken cildini düşündü. Kolunun alt kısmındaki mavi damarlar bile net olarak görülebiliyordu. Yalnızca ellerinin üstü, güneş gördüğü için biraz daha esmerdi. Beyaz cildiyle tam bir tezat oluşturuyordu elleri. Bu tezat Baines'i büyülemişti.

Ada çalmaya başladı. Arkasında Baines'in yürüdüğünü duyabiliyordu. Tahtalar adamın ağırlığı altında gıcırdayıyordu.

Birden adamın nefesini ensesinde hissetti. Baines öne eğilerek kadına dokundu. Nasırlı parmakları koltukaltlarına doğru kayarak ilerliyordu. Ada çalmayı bırakıp eliyle çıplak boğazını tuttu. Adam, "İki tuş," diye kulağına fısıldadı aralarındaki anlaşmayı hatırlatmak ister gibi.

Ada tereddütle birkaç nota çaldı. George Baines'in _elj_ Ada'nın bileğine kadar indi. Ne kadar ince, ne kadar zarifti.

Ada çaldı ve Baines'in eli onun kolu boyunca ilerleyerek omzunun altındaki çukurluğa geldi. Sonra geriye çekildi ve Ada onun fanilasını çıkarıp yere attığını işitti. Baines tekrar ona yaklaşarak, elini boynunun ve omuzlarının üzerinde yavaş yavaş gezdirdi. Ada bakışlarını uzak bir noktaya dikmiş, ne duymak, ne görmek, ne de hissetmek istiyordu. Ada çalmak için kendini zorladı. Ama artık dokunuşlarına dayanamıyordu. Onun bu biraz fazlaya kaçan cesaretini kırmak için oynak ve eğlenceli bir parça çalmaya başladı. Birden Baines kendini gülünç hissetti. Ruhsal durumu bozulmuştu ve bunu bozan da o kadındı. Elini kadının teninin üstünden çekerek, odanın uzak ve karanlık bir köşesine geri

çekildi. Ada zafer kazanmışçasına çalmaya devam etti. Geçici de olsa bazı şeylerTferteJeineyi bşşarmıştı.

Morag Hala ve Nessie, Hazreti İsa'nın Doğuşu oyununda taktıkları kanatları korsesine tutturmaya çalışırken Flora bir iskemlede oturmuş sabırla bekliyordu. Her iki kadın da Flora'nın annesiyle el işaretleriyle konuşmasından bir şeyler anlamaya çalışıyorlardı.

Flora konuşuyor ve aynı zamanda el işaretleri yapıyordu.

"Provada çok dikkatli dinlemeliyim," dedi. "Sık sık gelemeyecek kadar uzakta oturuyoruz." Nessie onun hızlı el hareketlerini denemeye çalıştı.

"'Prova', hangi işaret oluyor?" diye sordu Morag Hala.

Flora tekrar gösterince onu taklit etmeye çalıştılar. Küçük kız kolunu kaşımak için durunca kadınlar işaretleri şaşırdılar ve Morag Hala, 'Oh," dedi bu işten yıldığını belirtircesine. "Dilsiz olmaktan daha kötü bir kader düşünemiyorum." "Ya sağır olmak?" diye sordu/Nessie yüzünü buruşturarak.

"Oh, evet. Sağırlık. Çok kötü," dedi Morag omuzlarını kısarak. "Korkunç."

"Aslında," dedi Flora, Morag ve Nessie kanatlarla uğraşırken. "Annem insanların çoğu saçmaladığı için dinlemeye değmez diyor."

-4MİMV

Morag ve Nessie bakiştılar. "Ama bu çok ters bir görüş," dedi Morag.

"Evet," diye yanıtladı Flora, "Hem de günah." Nessie'ye, Morag durakladı.

Böylesi keskin sözlerin, bu kadar açıklık ve çıplaklıkla bir çocuk tarafından gururla söylenmesi onları korkutmuştu.

Maori'lerin başı şef Nihe ve halkıyla karşılaştığında Alisdair Stevvart'ın sınırları gergindi. Stevvart yerlilerden toprak almak istiyordu ve Baines'i de onlarla anlaşsın diye beraberinde getir-

misti. Baines toprak hakkında Stevvart'ın ne gibi şartlar ileri süreceğini ve adamın neler düşündüğünü tam olarak bilmiyordu ama Pakeha ve Maori'ler arasında gerçek bir uzlaştırıcı gibi davranma kararı almıştı. Stewart hiçbir zaman yerlilerle Baines kadar iyi bir diyalog kuramayacağını biliyor ve zaten bunu yapmayı da istemiyordu. Bu nedenle başkalarının onun peşinde olduğu şeyi öğrenmeleri riskini göze alarak Baines'i yanında getirmişti.

Maori şefi melon şapkası ve tüvit elbisesiyle tam bir Avrupalı gibi giyinmişti. İki yanağındaki simetrik moko şekilleri dudak kenarlarından gözlerine doğru uzanıyordu.

"Nehirlerimiz ve atalarımız bu topraklarda yatıyor," dedi şef kendi dilinde.

Güçlü, berrak bir sesle konuşurken eliyle de etraflarını çevreleyen toprakları gösteriyordu. "Bunu ona anlat, Peini," dedi Şef Nihe, Stevvart'ı işaret ederek. Şef konuşurken Stevvart heyecanla Baines'e sordu. "Ne diyor. Satıyor mu?"

:

Yaşlı adam devam etti. "Atalarımızın kemiklerini satmamızı istiyorsunuz."

"Arazinin yarısı için battaniyeleri teklif et," diye fısıldadı Stevvart. Baines başını salladı.

"Asla. Buranın bedelini ödeyemezsiniz," diye yanıtladı şef daha Baines, Stevvart'ın söylediklerini çevirmeden.

"On iki," dedi Stevvart, Maori şefine. Sınırlı bir gülümsemeyle, parmaklarını kaldırmış söylediği rakamı göstermeye çalışıyordu.

"Te, kaumarua paraikete mo te tahi havvhe o te vvhenua nei- Size toprağın yarısı için on iki battaniye verecek," diye açıkladı Baines. Şefin oğlu Hone, öne doğru çıkarak yere tükürdü.

"Silahları teklif et, Baines, silahları," diye ısrar etti Stevvart. Sınırları iyice gerilmişti. Baines onun sözlerini tercüme ederken,

Stevvart silahlara sarılmış battaniyeyi çekip aldı ve birini kalın dipçiğinden tutarak kaldırıp şefe gösterdi.

Maori şefi ve adamları ayağa kalkmadan şef, öfkeli Ba-ines'in tercüme etmediği kısa ve öfkeli bir konuşma yaptı. Sonra iki Pakeha'yı yalnız başlarına bıraktılar.

Maori'lerin hakaret ederek reddettikleri battaniyeler ve silahlar arabaya yüklendi. Stevvart'la Baines başarısız geçen bu görüşmenin sıkıntısıyla yola

koyuldular ve Stevvart'ın piyanoyu takas ederek aldığı arazi boyunca ilerlediler.

"Bu toprakları neden ellerinde tutmak istiyorlar," diye Ma-ori'lerden yakındı Stevvart. "O toprağı ekip biçmiyorlar, hiçbir şekilde kullanmıyorlar. Hem o toprağın kendilerinin olduğunu ner-den biliyorlar?"

Arazinin etrafına çevrilmiş yepyeni tahta çitin önünde mola verdiler. Stevvart biraz sakinleşmişti Baines ondan biraz daha uzağa gidip oturdu. Yeni yapılmış çit tahtalarının üzerinde elini gezdirerek garip bir anlaşmayla bıraktığı toprak parçasını düşündü. "Buraya bir sınır çizmem gerekiyor sanırım," diye açıkladı Stevvart karşısındaki adamı yoklamak ister gibi.

"Evet," dedi Baines. "Neden olmasın?"

Sonra tekrar yürümeye devam ettiler. "Ada piyanoda ilerleme gösterdiğini söylüyor. Bir gün gelip çalışını dinleyeceğim. Ne yapıyorsun?"

"Henüz hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" dedi Stevvart şaşırarak. Ada'nın anlaşmadaki kendisine düşen görevi tam yerine getirmediğinden korkmuştu. Karısına güvenemeyeceğini biliyordu. İkisi de düşüncelere dalmış bir halde hiç konuşmadan bayır yukarı tırmandılar.

109-

Ada bir sonraki derse hazırlıklı gitti. Anlaştıkları gibi ceketini çıkardı ve iskemlenin arkasına astı. Korsajıyla kalmıştı. Artık geriye dönüş olmadığını biliyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, ceketsiz çalmak hoşuna gitmişti. Kollarını çok daha rahat kullanabiliyordu. Ama bundan adama söz etmedi. Baines onu hiç konuşmadan selamlamıştı. Ada konuşabilen bir insanın bu kadar sessiz olmasını yadırgamıştı başlarda. Ama sonraları onun sessizliğine alışmıştı. Aslında adam umurunda bile değildi. O buraya bir anlaşma sonucu, zorunlu olduğu için geliyor ve piyanosunu yeniden elde edeceği günü sabırsızlıkla bekliyordu. Hâlâ onun için en önemli şey piyanosuydu.

Ada çalışıyordu. Tuşlara doğru eğilmiş, dış dünyaya gözlerini kapatmış ve kendini tamamen müziğe kaptırmıştı. Baines ayağa kalkarak Ada'nın ceketinin asılı olduğu iskemleye doğru yürüdü. Ceketini alıp eliyle düzeltti ve Ada'nın tam arkasına gelen, oturduğu yere geri döndü. Hâlâ kadının sıcaklığı hissedilen ceketini kendine doğru bastırdı ve gözleri kapalı, ceketini yüzüne doğru kaldırıp kokladı. Sonra kucağına koydu ve ceketin kollarını iki yana açtı. Ne kadar ince, ne kadar da zarifti. Birazdan bu kollar kadının tenini saracaktı. Tekrar gözlerini kapadı ve ceketini yukarı kaldırıp, yüzünü onun teni kadar yumuşak kumaşa gömdü. Piyanoya gibi buna da Ada'nın kokusu sinmişti. Kokuyu içine çekti.

Çalmayı sürdüren Ada bir ara arkasını dönerek Baines'e baktı. Uzun süredir onun hareket ettiğinin farkındaydı. George Baines'in kendi ceketine yüzünü gömmüş olduğunu görmek Ada'yı dehşete düşürmüştü. Adam sanki arzusuyla Ada'nın tenini kokluyor gibiydi. Bir erkek için bu oldukça garip bir davranıştı ve artık fazlaya kaçmıştı. Ada ceketini vermesini istermişçesine ellerini uzattı. İfadesi sert ve eleştiriciydi.

Baines anlamamazlıktan gelerek, gözleri kapalı oturuyordu. Kendini öyle kaptırmıştı ki, müziğin sustuğunu bile farketmedi.

Ada ona doğru yürüdü ve ceketini kaparcasına yakaladı. Baines irkilerek başını kaldırıp ona baktı. Ada duraladı. Adamın bundan sonra ne yapacağından pek emin değildi. Dönüp onun yanından uzaklaştı. Baines ayağa fırlayarak Ada'nın peşinden ilerledi. Aniden kadını kolundan yakalayıp kendine doğru çevirdi. Beyaz korsajı aşağıya doğru çekiştirirken, kumaş yırtılarak omuzlarının ve göğsünün soluk şeffaf teni ortaya çıktı. Baines onun boynunun çukurlaşan kısmına yüzünü bastırdı ve deliye dönmüş bir halde kadu^_öpmgye_başladı. Ada hızla soluk alırken hafifçe inledi. Flora'nın bu sesi duyması imkânsızdı. Baines onu karşı tarafa doğru çekiştiriyordu. Kadını yatağa götürmeye çalıştığı açıkça belliydi. Ada gitmemek için onunla boğuşuyordu. Bu fazlaydı. Çok fazlaydı. Baines yatağa oturduğu sırada birden kadını bıraktı. Ada yırtılan korsajın kumaşını çekiştirerek çıplak omuzlarını ve göğsünü kapamaya çalışıyordu. Ceketini sımsıkı tutarak, şimdiye kadar bir sığınak olarak kabul ettiği, ama artık bundan da şüpheye düştüğü piyanoya doğru ilerledi.

"Ada," dedi Baines yumuşak bir tonda, ama kendini sakinleştirmek için zorlandığı anlaşılıyordu. "Dört tuş." Ada el işaretleriyle, "Beş," derken hâlâ korsajını çekiştiriyordu.

"Neden beş?" diye sordu Baines. "Ben yalnızca yatmak istiyorum."

Ada ona baktı. Kalbi şiddetle çarpıyor ve gözleri sabit bir şekilde bakıyordu. Söylediği sayıyı indirmeye hiç niyeti yoktu.

"Tamam tamam, beş," dedi George Baines teslim olmuş gibi elini kaldırarak. Adam yatağa uzandı. Yüzünde neşeli -bir gülümseme vardı, sanki dünyanın en doğal olayıymışçasına yanındaki boş yere hafifçe vurdu. Ada McGrath, Baines'e baktı. Onunla anlaşmayı yaparken bu hale gelecekleri aklının ucuna bile gelmemişti. Derin bir soluk alıp korsajını tekrar yukarı çekiştirerek yüzüstü adamın yanına uzandı. Kısa bir sessizlikten son-

"

I

1

1

ra Baines yırtık kumaş parçalarını aşağıya doğru indirerek kadının çıplak omuzlarını okşamaya başladı. Nefesini tutarak, gözlerini kapadı Ada. Sonra adamın dudaklarının teninin üzerinde dolaştığını hissetti ve gözleri açıldı. Baines sırtını, kulaklarını öptü. Ada öyle sessizce yatıyor ama yanakları alev alev yanıyordu. Sonra adamın da çok sessiz olduğunu farkettiler. Dışarda ötüşen kuşların sesleri kendi nefes sesleriyle karışıyordu. Ada bütün bedeninin garip ve baş döndüren bir duyguyla sarsıldığını hissederek korkuya kapıldı. Böyle şeyler hissetmek onu korkuttuğu kadar utandırmıştı da.

Baines, kadının yüz ifadesini görmek ve onun hislerini anlayabilmek için kendini biraz geriye çekti. Bunu fırsat bilen Ada hemen yataktan kalktı ve piyanoya doğru yürüdü. Sonra elinin tersini cilalı fildişi tuşların üstünde sessizce gezdirdi. Baines yattığı yerden onu izliyordu. Birden kadının piyanoya gösterdiği bu tutkuyu kıskandı ve yataktan kalkıp onun yanına gitti. Piyanonun asıl sahibinin kendisi olduğunu göstermek için kapağı hızla kapadı. Ada ceketini giydi. Adamın bu beklenmedik kaba davranışı ve biraz önce yaşadığı tehlikeli durum karşısında ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Ada eve dönerken yol boyu kendi düşünceleriyle boğuştu.

Kendisine ne oluyordu? Sessizlik içinde yaşadığı uzun yıllar boyunca konuşabilmeyi hiç bu kadar çok arzulamamıştı. Ama şimdi istiyordu. George Baines'in suskunluğunun gerisinde onları nelerin beklediğini öğrenebilmek için konuşmak istiyordu. Baines'in ona gösterdiği ilgi ve istek gururunu okşuyor, ama bunun gerisindeki tehlikeyi hissedebiliyordu.

Kafası biraz önce yaşadığı şeylerle öyle karışmıştı ki, yanında gevezelik eden ve kısa bir süre sonra gerçekleşecek Noel oyunu hakkında konuşan kızı Flora'yı duymuyordu bile.

Flora annesinin kendisini dinlemediğini biliyor ama konuşmasına aralıksız devam ediyordu. Son zamanlarda annesinin değiştiğini görüyor ve bundan hiç hoşlanmıyordu.

"Gelecek yıl Bebek İsa'yı ben oynayacağım, anne. Herkes benim dediğimi yapmak zorunda kalacak," dedi Flora ama Ada onu duymuyordu bile. '

George Baines kulübesinde acıyla dolaşılıyor, kadının kokusuyla dolu havayı soluyordu. Çalılıklar arasından onun evine doğru gidişini ve kendisinden uzaklaşışını düşündükçe içi acıyla burkuluyordu. Neden kadın kendisiyle kalmamıştı? O sıcak bedenini yanında istiyordu. Bu düşünceler Baines'i korkunç bir girdabın içine çekmek üzereydi.

Sonunda oyun günü gelmişti. Flora heyecanını zorlukla kontrol altında tutabiliyordu. Morag-Hala'nın ancak o sabah biti-rebilmiş olduğu kostümü giyerken Ada kızına yardım ediyordu. Flora'nın her zaman imrendiği saç modelini yapmak için saçlarını akşamdan sarmışlardı. Şimdi Ada o uzun şeritlerini çözerek, saç lülelerini serbest bırakırken Flora da mutlulukla en sevdiği Noel şarkılarından birini söylüyordu. Noeli, yılın sıcak bir ayında kutlamak Ada'ya garip geliyordu. Ama Flora zıtlıklarla ve zorluklarla dolu bu yeni hayatlarına çabucak alışmıştı. Şimdi de sahnede yerini almak üzere hazırlanıp melek kanatlarını takarken mutluluktan uçuyordu.

Küçük ailesini misyondaki okulun salonuna götürmek üzere hazırlanmış, en iyi gömleği, ceketini ve pantolonunu giymiş Stevvert için bu harika bir geceydi. Oraya vardıklarında, derin çamura bulaşmamak için insanların elarabasıyla içeri kadar taşındıklarını gördüler. Elarabalarına binmiş ve kostümlerinin eteklerini yukarı kaldırmış çocuklar sanki yangını söndürmek için dizilmiş su kovaları gibiydiler. O sırada kilisenin çanı çaldı.

"Ya da bir polka. Hadi, George, ne dersin, hımmmm?" diye ekledi diğer adam. Stevvert arkaya dönerek, Baines'e takılan adamlara baktı. "Aptallar," dedi alçak sesle. "Hadi bizim yanımıza gel, George." Baines iskemle sıraları arasında ilerleyip Ada'nın yanındaki boş yere oturdu. Ada elleriyle iskemlenin kollarını kavramış, suçlayıcı bir ifadeyle Baines'e bakıyordu. Adam oturup arkasına dayandı. Kadının bariz şekilde onu küçümsemesi adama acı vermişti.

"Baylar ve bayanlar," diye bildirdi sahneye çıkan papaz. "Şimdi yerlerinizi alın. Başlamak üzereyiz." Perde açıldı. Yüzlerinden, çok heyecanlı oldukları anlaşılan, bulut ve melek kostümleri giymiş, ellerinde mum, aylar ve yıldızlardan meydana gelen sopaları tutmuş çocuklar sahnede belirdi. Saflığın hoş birer temsilcisi olan bu çocukları görünce içlerini çeken kalabalığın sesi bir uğultu halinde yükseldi.

Çocuklar sahnede grup olarak şarkı söylemeye başladılar. Kalabalığın karşısında şarkı söylemekten utanan çocukların sesi zor duyulacak şekilde çıkıyordu. Flora sahnenin ön tarafına gelince, Alisdair Stevvert, Ada'nın elini tuttu, kadın da ona karşı koymadı. Stevvert mutlulukla gülümsüyordu. Ada birbirine kenetlenmiş ellerine bakarak gülümsedi.

Baines'e şöyle bir göz attı ve Stevvert'in bu sevgi gösterisine onun da tanık olduğunu anladı. Bu davranışın Baines'i derinden yaraladığını farkederek sevindi. Kocasını biraz daha sıktı. George Baines kıpkırmızı kesilmişti. Aniden kontrolden çıkarak üzere olduğunu hissedene adam ayağa kalkıp, orayı terket-ti. Kazandığı zaferle dolmuş olan Ada, Baines'in gidişini seyretti. Sonra, renkli külotlu çorap giymiş ve boynuna geniş, süslü bir bez sarmış olan papaz sahneye çıktı. Elinde taşıdığı tepsinin üzerinde yanan mumlar, piyes için boyadığı yüzünü daha çarpı-

cı bir görünüme sokmuştu. Canlandırdıkları hikâyede "Mavi Sakalı" oynuyordu papaz. Batılıların iyi bildiği, içinde gerçek payı olan bu alegorik hikâye insanları her zaman korkutmuştu. "Ve böylece genç kız Mavi Sakal'ın-ortadan yok olan eski kanlarıyla yüz yüze geldi. Bedenlerinden koparılmış başlardan hâlâ kanlar damlıyor ve hâlâ ağlıyorlardı."

O piyesi anlatırken, genç gelin rolündeki Nessie sahneye çıktı. Sahnenin arka tarafından aşağı doğru sarkan bir örtü Mavi Sakal'ın eski karılarının başını gizliyordu. Piyanonun gerginliği artıran bir tempoyla Nessie'ye eşlik ediyordu. Seyirciler çıplık atmamak için kendilerini zor tutuyorlardı. Nessie elindeki mumu her kesik başa tek tek tutarak, sahnede ağır ağır ilerliyordu. Sahne arkasında, Morag Hala kovadan kepeyle aldığı kanı kesik başların boyunlarına doğru akıtmakla meşguldü. Morag gözetleme deliğinden Nessie'nin cesetler arasında ilerleyişini izledi.

"Yavaş ot, Nessie," diye fısıldadı. "Biraz yavaş hareket et."

"Susun," diyen papazın monoton sesi duyuldu. "Gelen kim?"

Nessie'nin nefesi kesilmiş, olduğu yerde donup kalmıştı. Elindeki mum söndü. Gürültülü bir gıcırdamayla açılan kapının ve hole kadar yayılan sert adımların sesleri duyuldu. Nessie buz kesilmiş ve gözleri vahşi bir biçimde yuvalarından oynamıştı. Mavi Sakal'ın heyula gibi gövdesi, sakalıyla birlikte gölgeler içinde sahne perdesinin arkasında hareket etti.

"Eve erken döndüm, tatlı karıcığım," diye seslendi dev gibi kocaman gölge. Uzun kolları ve iri bedeniyle tehdit edici bir görüntüsü vardı. Bir keman sesi uğursuz bir çıplık gibi yükseldi. "Neredesin?"

Elinde kocaman bir anahtarla ilerleyen Nessie'nin gölgesi perdenin arkasında belirdi. "Ooh, kocacığım, bu ne sürpriz!" derken sesi titriyordu.

"Evet karıcığım, bu gerçekten büyük sürpriz oldu," diyen Mavi Sakal onun elinden anahtarı aldı. "Şimdi benim sırrımı öğrenmiş oldun!" derken uzun parmaklarını tehditkâr bir şekilde ona doğru sallıyordu. Piyesteki- kostümleriyle şimdi dinleyiciler arasında oturan çocuklar büyümüş gözlerle sahneye bakarken, hep birden derin derin soluk alıyorlardı.

Ada kızını kendine doğru çekti.

"Hayır, hayır," diye Nessie cırtlak bir sesle haykırdı.

"Sen, evlendiğim bütün kadınların... en genci...en tatlısıydın^ hazır olmalısın...." derken sesi ve aynı zamanda baltası yukarı doğru yükseliyordu. Balta tam yalvarır gibi kollarını yukarı kaldırmış Nessie'nin tepesinde durdu.

"ÖLMEK için!"

Dinleyiciler gerçekten korkarak mırıldanmaya başlamışlardı. Şef Nihe'nin kabilesinden iki genç savaşçı Hone ve Mana birden yerlerinden fırladılar.

"Aue! Ha aha ra tenei?- Hey! Bu nedir?" diye fısıldadı Hone. "Cinayet mi?"

"Hayır, hayır, bekle lütfen," diye sahnede yalvardı Nessie. Bir grup Maori daha ayağa fırlamıştı.

"Bekleyemem," dedi N/jayi Sakal.

"Hayır," diye çığlık attı Neasie.

"Enseni aç," diye gürledi Mavi Sakal.

Canavar adamın gölgesi baltayı yeniden yukarı kaldırınca, Maori'ler öne doğru fırladılar. "Pokoko-hua-alçak!" diye bağırdı Mana ve seyircilerin arasında hızla koşmaya başladı. Mavi Sa-kal'ın ölü kadınları gözlerini açmışlar, çığlık çığlığa bağıırıyorlar-dı. "Buna ne diyeceksin bakalım?" diyerek Mana sahneye tırmandı. Diğer Maori savaşçıları da onun peşindeydi. Sahnede karmaşa ve çığlıklar sürerken, seyirciler grup grup salonu terke-

-118 -

diyordu. Maori savaşçıları, Mavi Sakal'ı sahnenin bir köşesine sıkıştırmışlar, ellerindeki şemsiyeleri birer mızrak gibi adama çevirmişlerdi. Şef Nihe, kızları ve bazı Maori'ler yerlerinden kalkmamışlardı. Nihe bastonunu yere sertçe vurarak, gür sesiyle bağırdı. "Hoki maü- Yeter! Yeter! Buraya gelin."

Daha sonra Şef Nihe, grubu ve savaşçıları, kan kovaları, karton balta ve bir sürü oyun malzemesiyle dolu sahne arkasına götürüldüler. Morag Hala onları Mavi Sakal'ın ölü kanlarıyla tanıştırmaya başladı. "Bayan VWilliams, bu Bayan Parsons..... "

Bekâr kızların yanına geldiklerinde Morag durakladı, "...bu Bayan Palmer, Bayan Kerr..." Maori'ler kadınları eğilerek selamlıyor ve onların teker teker ellerini sıkıyorlardı. Morag Hala da onları tebrik ediyor hepsine, "Çok iyi oldu, harikaydı," diyordu.

8. BOLUM

George Baines salondan kaçarcasına ayrıldıktan sonra uzun ve sıkıcı saatler geçirmişti. Şimdi sessiz ve sakindi. Ada on üçüncü tuşu çaldı ve dönüp Baines'e bakarak onun talimatını bekledi. Baines başını yumrukları arasına almış kederli bir halde oturuyordu. Baines bugün değişmiş gibiydi. Asık yüzlü ve uzaktı. Başını kaldırıp kadına baktığında Ada çalacağı parçayı öğrenmek için başıyla ona işaret etti. "Hoşuna giden bir şeyi çal," dedi Baines alçak sesle. "Sevdiğin bir parça olsun." Adam üzüntüyle içini çekti. Evli ve kendine fazla güvenen bu kadının sessiz dünyasına katılmayı başaramadığını hissediyordu. Ada ondaki bu değişikliğe şaşırılmıştı. Acaba bu değişikliğe Alisdair Stewart'ın elini tutmuş-olmam mı neden oldu, diye düşündü Ada. Kocasıyla bir anlık paylaştığı o yakınlığın Baines'de böyle bir etki yaratması Ada'yı ürkütmüştü. Bir, süre ne yapacağını bilmez bir halde kaldıktan sonra birkaç haftadır üzerinde çalıştığı ve geliştirdiği melodiyi çalmaya başladı. Parçanın alçalıp, yükselen ritmi, beyninin ve kalbinin karmaşasını yansıtıyordu adeta. Bugün temposu hızlıydı. Bir süre sonra bir şeylerin ters gittiğini hissederek arkasına dönüp baktı. Elleri hâlâ tuşların üzerindeydi; rastgele birkaç notaya bastı ve birden Baines'in orada olmadığını farketti. Terslik buydu işte. Şaşkınlıkla ayağa kalktı ve endişeyle etrafına baktı. Tuşların yarından çoğu bitmişti. Sonuca bu kadar yaklaşmışken adam anlaşmadan vazgeçmiş olabilir mi, diye düşündü. Gürültü yapmamaya çalışarak dikkatle yürüme-

ye başladı. Yerdeki tahtalar gıcırdayıyordu evi saran derin sessizlikte bu gıcırta korkunç bir gürültüye dönüşüyordu. Bir ara durup Baines'in bulunduğu yeri anlayabilmek için onun soluk seslerini dinlemeye çalıştı. Yeniden yürümeye başladığında etrafta kendi eteğinin hışırtısından başka bir şey duyulmuyordu. Kırmızı dantel perdenin örttüğü yatağın yakınına gelince, durarak içeri hak-tı. İçerisi boştu. Yürümeye devam ederek ikinci perdeye yaklaştı. Bir an durakladı ama sonra perdeyi ucundan tutarak kaldırdı ve gördüğü manzara karşısında soluğu kesilerek geriledi.

George Baines perdeyi sonuna kadar açtı. Adam oradaydı ve çıplaklığıyla. Ada hayatında ilk kez çıplak bir erkek görüyordu. Pencereden içeri dolan güneş ışınları, adamın kısa, kalın ama güçlü bedeni üstünde oynuyor ve göğsündeki şişkin adaleleri daha belirgin bir hale sokuyordu. Adam gözünü ondan ayırmadan, "Çıplak olarak birlikte yatmamızı istiyorum," dedi. Ada nereye bakacağını bilmiyordu. "Burfun için kaç tuş gerekiyor?" diye sordu Baines ciddi bir tavırla. Ada yere dikilmiş bakışlarını ona doğru çevirdi. Çelişik duygular içinde bocalıyordu. Bir yandan bu terbiyesiz ve haddini bilmez adamı tekmelemek, bir yandan da onu kullanarak çok sayıda tuş kazanmak istiyordu. Fazla uzun düşünmeden elini kaldırıp adama doğru iki kez salladı. "Pekâlâ," dedi Baines, "On tuş."

Ada aralarındaki pazarlığın kesinlikle bittiğini belirtmek için yeniden iki elini birden kaldırarak, on parmağıyla işaret etti. Sonra böyle bir pazarlığı kabul ettiği için de kendi kendine şaşarak derin bir soluk aldı. Baines perdeyi kapatıp, yatağa oturdu ve soyunmaya başlayan Ada'yı izledi. Ormanda bir ağaç dalını bacaklarının arasına sıkıştırmış olan Flora at sürermiş gibi koşuşturuyordu. Küçük kız tamamen kendi hayal dünyası içinde kaybolmuştu. Sonra hayali dizginleri

çekştirerek atını durdurdu. Bu sırada İskoçya'daki tayı Gabriel ile beraberken öğrendiği şarkıyı mırıldanıyordu. Gabriel'le beraberken kendini böyle yalnız hissetmezdi.

Ada elbisesini başının üstünden sıyırarak çıkardığında, korsesi, pantolon eteği, çorapları ve o çirkin tel çemberli iç eteğiyle kaldı. Çember iç etekliğine doğru ellerini uzattı.

Birdenbire müziğin sustuğunu duyan Flora hayali atından inerek kulübenin yakınındaki bankın üzerine çıktı.

Şimdi Ada da çıplaktı. Kenara bıraktığı elbiseleri büyük bir yığın oluşturmuştu. Baines'in yatağının üstünü düzelterek, iç gömleğini yatağa serdi ve gergin bir halde yatağa uzandı. Kendini korumak istermişçesine dizlerini yukarı kaldırmıştı. Cildinin üstünde, sıkı korsenin ve elbisenin bıraktığı izler görünüyordu. Ba-ines yavaşça Ada'nın bacaklarını uzatmasına yardımcı oldu ve onu nazikçe omuzlarından tutarak kendi bedenine doğru bastırdı.

Bu garip sessizliğin nedenini araştırmaya karar veren Flora verandanın basamaklarını tırmanmaya başladı. Şarkı mırıldanmayı kesmişti. Kabaca yapılmış kulübenin kopmuş tahtaları ve deliklerinden içeriye gözetledi. Görüşü pek net değildi ama karanlıkta parlayan solgun tenli bedenlerin bazı kısımlarını görebiliyordu. Bay Baines annesinin üstünde yatıyordu. Merak içinde başka bir delik bulup onları gözetlemeye devam etti. George Baines yumuşak bir sesle mırıldanıyor, annesine, Flora'nın asla duymasına izin verilmeyecek, gizli şeyler söylüyordu.

Ada hiç kıılmıdamadı. Baines onun hareketsiz kalmasına aldırmadan kadının bedenini okşamayı sürdürdü. Öpüşü şefkatli, hareketleri yumuşak ve hoştu. Ada felce uğramış gibiydi. Adamın teni sıcak, yumuşak ve canlıydı. Piyanonun soğuk fildişi tuşlarından çok farklıydı teni. Ada'nın eli Baines'in bıraktığı yerde, hareketsiz ve duygusuz bir şekilde kalmıştı. Bir süre sonra

Baines kadının üstünden kalktı. Göz göze geldiler ve bir an birbirlerinin hissettikleri şeyleri anlamak için birbirlerine baktılar. Sonra Ada giyinmek için yataktan kalktı.

Ertesi gün Flora ve dost olduğu üç küçük Maori çocuğu güneşli çamlık koruda oynuyorlajraıjMaori kadınları da gölgelik bir yerde oturmuş sigara içerek sohbet

ediyorlardı. Kadınlardan birinin kucagında, onlar tarafından evcil bir hayvan kabul edilen bir domuz yavrusu vardı. Çocuklar kendi aralarında uydurdukları garip bir oyun oynuyorlardı. Önce ağacın gövdesine bedenlerini aşağı yukarı sürüyor, sonra gövdeye sarılıp onu öpüyorlardı. İçlerinden biri, "Diğeri," diye bağıınca, hepsi birden ağaç değiştiriyorlardı. Oyun bir karmaşa içinde sürüp gidiyor ve çocuklar bir ağaçtan diğereye koşturup duruyorlardı. Zaman zaman hepsinin birden aynı ağacı öptüğü oluyordu.

Stevvart çocukların mutluluk çığlıklarını farketmeden Flo-ra'ya doğru yürüyordu. Birden oyunun garipliğini anlayan adam, ağaçlardan birine sıkıca sarılmış onu öpen üvey kızını bileğinden yakalayarak geriye çekti.

"Bir daha asla böyle şeyler yapma, asla, hiçbir yerde yapma," dedi kızgınlıkla. Onları seyreden Maori kadınları alay etmeye başlayınca Stevvart kızgınlığını frenlemek zorunda kaldı. "Niye utanıyorsun? İnsan bir ağaç gövdesinden utanır mı?" diyen kadınlar onu garipsermişçesine başlarını sallıyorlardı. Sonra adamın küçük kızı çeke çeke götürüşünü izlediler. Utançtan Flora'nın yanakları alev alev yanıyordu.

Anlaşılan, ne yaparsa yapsın annesini ve bu adamı memnun edemeyecekti.

Birkaç saat sonra Stevvart onu alıp tekrar çam ağaçlarının yanına götürdü ve kıza utancını temizlemesi için her bir ağacı sabunlu suyla iyice ovalamasını emretti. İlk başta Flora'nın gözleri yaşlarla doldu ama ağaçların gövdesini büyük bir gayretle

içerde Hira, Baines için yemek pişiriyordu. Ada içeri girince ikisi birden yaptıkları işi bırakıp ona baktılar. Ada'nın aklıbaşın-dan gitmiş gibiydi. Ellerini havada sallayarak, birtakım işaretlerle dışarda ne olup bittiğini açıklamalarını istedi. Kadında alışılmışın dışında bir canlılık vardı bugün. Şimdiye kadar onun coşkulu ve canlı haline tanık olan tek kişi kızı Flora olmuştu. Ada işaret etmeyi keserek gözlerini yere dikti. Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Duygularında yaşadığı sarsıntıyla sersemlemiş gibiydi. Sakinleşmek için kendisiyle mücadele ederken birden, reddedilme duygusunun verdiği üzüntü içinde boğulmaya başladığını farkettiler. Onun piyanosunun Baines'in kulübesinden dışarı atılması kendisinin de piyanoyla birlikte adamın hayatından çıkarılması demekti. Piyanoya sahip olabileceğini düşünmek bile onu sandığı gibi mutlu etmedi. Piyanoyu taşıyan adamların şarkı söyleyen seslerini hâlâ duyuyordu. "Onu sana geri veriyorum," dedi Baines. Adam karşısında durmuş, yüzünde üzüntü ve kaygıyla ona bakıyordu. Ada gözlerini adama dikti. Bunu anlamı neydi? "Artık ondan bıktım," diye sürdürdü konuşmasını.

Ada ağzını açtı. Boğuluyormuş gibi çıkan sesler hissettiği keder ve şaşkınlığı yansıtıyordu. Neden bıkmıştı adam? Kendisinden mi, piyanodan mı? Onun çalışması, onun varlığı: Baines aralarındaki anlaşmayı bozuyordu. Bir an bayılacağını hissetti. Adam ona ihanet etmişti. Baines yanına gelerek Flora'yla, Hi-ra'nın konuşmasını duyamayacakları bir köşeye çekti onu. Ada onun ne kadar solgun ve perişan olduğunu farkedebiliyordu. "Bu anlaşma seni bir orospu, beni de alçak bir adam haline getirdi," diye fısıldadı. Ada gözlerini yere dikmişti. "Asıl istediğim bana ilgi göstermendi, ama sen bunu yapamadın." Sonra Hira'yla oturduğu yere geri döndü. "O artık senin. Buradan git." Ada ona baktı, duyduğu endişe ve üzüntüyle kalbi

sıkışmıştı. "Hadi gitsene, git!" diye kızgınlıkla homurdandı Ba-ines.

Başlığını takıp, ceketini alan Ada kendini dışarı attı.

Maori'ler oldukça hızlı ilerlemişlerdi. Neşe içinde konuşuyorlar, taşıdıkları ağır yükün sıkıntısını hafifletmek için birbirlerine açık saçık şakalar yapıyorlardı. Kafaları piyanonun taşınmasıyla meşgul olan Ada ve Flora adamların önünden yürümekteydiler. Adamlar piyanoyu battaniyeye sarmışlar, hızlı ama dikkatli bir şekilde yollarına devam ediyorlardı. Ada'nın duyguları sürekli değişiyordu. Birden büyük bir mutluluk hissetti. Piyano artık onundu.

Alisdair Stevvart ağaçların arasından çıkan grubu gördü. O da George Baines'in kulübesine doğru ilerliyordu. Amacı piyano dersine ani bir baskın yapmak ve olanları görmektir. Piyanonun getirildiğini görünce canı sıkıldı. "Olduğunuz yerde kalın," diye bağırdı. Koşar adımlarla inişli çıkışlı araziye geçerek yanlarına ulaştı. "Bu sizin değil...." dedi Ada ve Flora'ya. Sanki ikisi de

çocukmuş gibi, "Piyanoyu ne yapıyorsunuz? Haa?" diye azarladı onları. Ada ve Flora birbirlerine baktılar. Ada ne söyleyeceğini bilemeden öylece durdu, ama Flora onun yerine konuştu. "Adam onu bize verdi." Çocuk üvey babasının onların mutluluğunu paylaşmadığını hissederek şaşırılmış ve üzülmüştü. Ada'nın yüzü ifadesizdi. Kadın, şu an kendini bütün duygulara kapamış gibiydi. Anlamsız ve boş gözlerle Stevvart'a baktı. Stevvart, Maori'lerin arkasından aceleyle yürüdü. "Onu yere bırakın," diye emretti. "Yere bırakın diyorum!" Sonra karısının yanına dönerek alçak sesle, "Çok kurnazsın, Ada," dedi kadını işaret ederek. "Senin içini okuyabiliyorum, ama o toprağı geri vereceğimi sakın düşünme." Karısının kendine neden böyle sinirlendiğini anlayamıyordu. Hâlâ o piyanonun evlilikleri için bir felaket

olacağı duygusunu içinden atamamıştı. "Orada durun!" diye bağırdı patikanın arkasını işaret ediyordu. Hira, Baines'in kulübesinin merdivenlerine oturmuş adama bekçilik yapıyordu. "George kimseyi görmek istemiyor," dedi. "Hasta." Stevvart soluk soluğa, tahta merdivenin parmaklığına tutunarak durdu. "Hira için Tupeka' var mı?" Stevvart onun tütün istediğini anladı. "Hayır," dedi ters bir ifadeyle ve kadına aldırmandan basamakları çıkararak kulübenin penceresine gitti. Camsız pencerenin perdesini kaldırarak, "Ba-ines," diye seslendi. Baines yatakta, bir kolu gözlerinin üstünde, sırtüstü yatıyordu. "Bak, Baines," dedi Stevvart. "Piyanoyu tam şu sırada bırakman yanlış olur diye düşünüyorum. Biliyor musun, notalarla ilgili daha öğrenmen gereken sürüyle şey var." Karısının yaptığı oyunbozanlığın neden olduğu zararları gidermeye çalışıyordu. "Öğrenmek istemiyorum," dedi George Baines kayıtsızca. Pek iyi görünmüyordu. "Öğrenmek istemiyor musun?" diye sordu Stevvart. "Hayır." "Anlaşmamız ne olacak? Piyano için para istiyorsan bunu ödemeye gücüm yetmez." "Hayır, hayır ödeme filan istemiyorum. Onu geri verdim." "Pekâlâ, ama onu istediğimden emin değilim," dedi Stevvart. Dürüstçe duygularını söylemişti. "Onu karına verdim," diye açıkladı Baines şömineye doğru yürürken. "Oh," dedi Stevvart. "Evet, anlıyorum." Bu kaba adamın gösterdiği cömertlik karşısında birden kendini aptal gibi hissetmişti. "Pekâlâ, umarım onun değerini bilir."

-127

"Şu an elimde olan yalnızca bunlar," diye yanıtladı Stevvart rahatsız bir halde. Genç Maori'lerden Tahu, Stevvart'ın engel olmasına fırsat vermeden, onun elindeki kavanozu kaptı ve havada sallayarak koşmaya başladı. "Onu geri getir," diye bağırdı Stevvart. Yaşlı Maori'ler de kızgınlıkla söylene söylene oradan ayrıldılar.

Dışardaki gürültü patırtıdan habersiz olan Ada piyanonun kapağını kaldırdı ve rastgele tuşlara basarak akordunu kontrol etti. Stevvart onların yanına gelerek kapıyı kapadı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Neden bana bir şeyler çalmıyorsun?"

Ada hemen ayağa kalktı. Piyanosunu pazarlık aracı olarak kullanan bu adama bir şeyler çalmaya hiç niyeti yoktu.

Flora'ya işaret edince, küçük kız piyanonun önüne oturdu. "Ne çalayım?" diye sordu utanarak. Stevvart pencerenin önünde ifadesiz bir yüzle duran Ada'ya göz attı. "Hareketli bir parça çal," diye önerdi Stevvart.

Flora annesine baktı. "Hiç bildiğim hareketli parça var mı?" diye sordu. Ada öyle derin düşüncelere dalmıştı ki, kızının konuştuğunu bile farketmedi.

"Bir şey çal, işte..." dedi Stevvart.

Flora hüzünlü bir İskoç parçası çalmaya başladı. Ada parçanın başını biraz dinledikten sonra odadan çıktı ve evden ayrıldı. Piyanodan ve onun hatırlattığı her şeyden kaçmak istiyordu: Baines'in onu reddedişi ve çekilmez evliliğinden. Kafasının karmaşıklığına ve içinde bulunduğu bu duruma piyanosjjjieden olmuştu. Flora şarkı söylerken, eliyle tempo tutan StevvanBir-den Ada'nın dışarda olduğunu farkettiler. Pencerenin yanına giderek, hayaleti andıran kararmış ağaç kütüklerinin arasında gezinen Ada'yı izledi. Flora çalmayı kesti.

Piyano / F: 9

Bu tepkisiz ve anlaşılması zor kadın adamı çileden çıkarıyordu. "Neden çalmadı? İsteddiği şey eve geldi ama o dışarlarda dolaşmayı yeğliyor," dedi Stevvart kendi kendine konuşur gibi. Flora sesini çıkarmadı. Annesinin son günlerdeki bu insanlara uzak ve anlaşılmaz tavırları onu da şaşırtıyor ve üzüyordu. "Hadi sen çalmaya devam et," dedi Stevvart. Kız hüzünlü şarkısına, Stevvart da tempo tutmaya devam ettiler.

Ada şaşkın ve kafası karışmış bir halde dolaşıyordu. Bir ara durup eve baktı. Alisdair Stevvart oradaydı. Hemen bakışlarını uzaklara çevirdi, sonra karşı koyamadığı bir güçle kendini Ba-ines'in evinin yolunda buldu. Çalılıkların arasında ilerlerken, gözlerini sabitleştirmiş, adeta çalılıkların ve ağaçların ötesine bakmaya çalışıyordu. Sanki yeterince gayret gösterse, kalbini rahatsız eden şeyi görebilecek gibiydi. Aniden fikir değiştirdi ve geri dönüp kocasının yanmış ağaçlarla kaplı topraklarına doğru yürüdü.

Ada, beyninin onu götürmek istediği yolun tehlikeli ve uygunsuz olduğunu biliyordu. Baines ne onun kocası, ne de öğrencisiydi artık. Onu ziyaret etmek için mantıklı hiçbir nedeni yoktu. Kadın yapmak istemediği halde kendine engel olamıyor ve sürekli iki adamı birbiriyle kıyaslıyordu. Bazen Aisdair Stevvart'ın karısı olmak yerine onun bir hizmetkârı olsaydım, diye düşünüyordu. Belki o zaman daha mutlu bir hayatı olurdu. Kocasıyla hâlâ iki yabancı gibiydiler.

Birbirlerine karşı gergin ve resmi davranıyor ve bu asla değişmeyeceğe benziyordu. Piyanosuna yeniden kavuşmuş ve Baines'le yaptığı cinsellik içeren anlaşma da iptal edilmişti. Artık kocasını affetme zamanı gelmiş miydi? Kulübenin yoluna sapmamak için büyük bir çaba sarfediyor ve hızını, arttırarak kendi evine doğru yürüyor. Altüst olmuş bir haldeydi ve duygularını düzene sokacak,~kerTdini rahat-

latacak hiçbir yol düşünemiyordu. Kollarıyla acı içindeki vücudunu sardı ve evin önündeki kasvetli topraklarda ağır ağır dolaşmaya devam etti.

Ada sabah kahvaltısında, karşısında duran piyanosunu seyrediyordu. Sabah güneşi piyanonun cilalı gül ağacı kaplamasının üstüne düşmüş ve onu ışıltılı ışıltılı parlatmıştı. Ada piyanonun yanına giderek, elini tuşların üstünde dolaştırdı. Sevgiyle okşuyordu tuşları. Bu tuşlar onun hayatının ve duygularının sırdaşı olmuşlardı. Beyninde yaşananları anlayabilmek için piyanoya dokunmaya ihtiyacı vardı Ada'nın.

Arka tuşlardan birini parmağıyla bastırdı. Tuşun iç kenarındaki tahta kısma A ve D harfleri yazılmış, harfler bir çizgiyle birleştirilerek tam ortasına içinden ok geçen küçük bir kalp çizilmişti. Bu sembollerini çok uzun zaman önce kendisi kazıyarak yapmıştı. Sonra bastığı tuşu bıraktı ve çalmaya başladı, istediği melodiyi çalmak için parmakları doğru tuşları bulunca, Ada gözlerini kapadı ve kendini müziğin heyecanına kaptırdı. Alisdair Stevvart'ın evi Ada'nın yüreğinin derinliklerinden yükselen bu müziğin sesiyle dolmuştu. Sonra aniden durarak sol tarafa baktı ve yarı karanlıkta oturmuş kendisini dinleyen birini aradı. Ama orası boştu. Yeniden başlamayı denedi, ruhundaki boşluğu doldurmaya çalıştı, ne var ki eli tuşların üzerinde öylece duruyor, kıpırdamıyordu. Ada üzgündü, karamsardı ve boşlukta idi. Çalamıyor, oturduğu yerden kalkamıyordu. Bir eli tuşların üzerinde hareketsiz dururken, diğer eliyle gözlerini kapatmıştı. Ada McGrath yaşamının enkaranlık noktasına ulaşmıştı. Tam bir dönüm noktasına gelmişti ve bunu bir şekilde aşmak zorundaydı.

Ada zamanı unutmuştu. O halde, ne kadar oturduğunu hatırlamıyordu bile. Birden kapı gürültüsüyle açıldı ve Flora içeri girdi. Küçük kız annesinin dışarı gelerek tavuklara bakmasını isti-

yordu. Bir anda heyecanla dirilen Ada, kalkıp bonesini ve pelerinini aldı: George Baines'e gidecekti. Flora'ya orada kalması gerektiğini söyleyerek telaşla evi terketti. Koşarcasına adamın evine giden patika yola saptı.

Rüzgâr yeniden şiddetlenmişti ve çalılıklar kamçı gibi saklayarak, çılgınca sallanıyordu. Geriden gelen Flora korku ve endişe içinde annesini takip ediyordu. Ada^iD eteğine yapışmış çekiştirerek, "Bekle! Bekle!" diye

bağırıyordu. Sanki Ada'nın nereye ve neye gittiğini biliyormuşçasına onu döndürmeye çalışıyordu. Kauaa dönen Ada, eteğini onun elinden çekerek kurtardı ve eliyle işaret etti. "Geri dön. Peşimden gelmeye kalkışma!" Etrafta kuşlar şarkı söylüyorlardı. Bu ülkede hiçbir şey kuşların şarkı söylemesine engel olamaz gibiydi.

"Neden? Neden gelemiyorum?" diye ısrar etti Flora.

"Git ve derslerini yap," diye işaret etti Ada.

Stevvart onların çok yakınındaydı. Bir günlüğüne iş için kiraladığı Tahu'yla beraber çalılıkların arasında yürüyordu. Gürültüleri duyarak, durdu ve Ada'nın, "Çalışmayacağım işte. UMURUMDA BİLE DEĞİL," diye bağırarak kızını orada bırakarak yoluna devam ettiğini gördü. Her şeyi açık bir şekilde izleyebiliyordu. Ada kızının yakınlıklarını dinlemedi ve onun yanından hızla uzaklaştı. Flora çalılıkları tekmeleyerek Stewart'a doğru yürüyordu. Yumruklarıyla havayı dövüyor ve sürekli mırıldanıyordu, "Allah'ın belası. Lanet olsun. Alçak kadın! Uğursuz, uğursuz, alçak kadın. İnşallah kana bulanırsın. Umarım kaynayan çamura yüzüstü düşer! Umarım kanları akana kadar vahşi köpekler ısırır onu! Kanları aksın...." Stevvart aniden önüne çıkınca kız korkuyla irkildi. Korkudan gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve Stevvart'a bakıyordu. "Annen nerede?" diye sordu adam. "Nereye gitti?"

— 1 00

1 0^ —

Tatlı yüzü öfkeden çarpılmıştı. "CEHENNEME!" diye bağırды ve adamın o hain kadının peşine düşmesini umarak, olabildiğince hızlı koşmaya başladı.

Stevvart, Ada'nın bayırın arkasında gözden kaybolduğu yere tırmanmaya başladı. Sonra etekleri uçuşarak, aceleyle yürüyen kadının uzaktaki görüntüsünü farketti. Rüzgâr uğulduyor, ağaçların tepelerindeki yaprakların birbirine vurarak inler gibi ses çıkarmasına neden oluyordu. Stevvart neyin peşinde olduğundan habersiz karısını takip ediyordu.

Ada kapıyı vurmadan, soluk soluğa kulübeye girdi. Baines uyuşuk bir halde yatakta yatıyordu. Onu görünce doğruldu. Ada donmuşçasına kapıda durmuş adama bakıyordu. Kendisine doğru yürüyen Baines gözlerini kısmış, soğuk ve kuşkuluydu. "Seni buraya getiren ne?" diye sordu. Ada hiçbir harekette bulunmadı, ifadesi de değişmemişti. "Bir şey mi unuttun?" derken bir yandan da gömleğini pantolonun içine sokuşturuyordu. "Ben bir şey görmedim."

Ada hâlâ kıpırdamamıştı. Kadının yüzündeki incinmiş ifadeyi farkederi Baines, "O, bir şeyler mi öğrendi?" dedi.

Ada, hayır, dercesine başını iki yana salladı. Sonra bir zamanlar piyanonun durduğu yere yürüdü. Sanki ondan bir ipucu aramış gibi boş yerde durup etrafına bakındı. Odada ağır bir hava vardı. Dışardaki rutubet ve ağaçlardaki yosunların kokusu evin içinde de hissediliyordu.

"Piyano zarar görmeden taşındı, değil mi?" Ada başını salladı. Bundan sonra ne olacağını ikisi de bilmiyordu.

"Oturmak ister misin?" diye sordu adam. "Ben oturacağım," diyerek iskemlesine oturdu ve önündeki alçak sehpadan içki bardağını aldı.

Ada oturmadı. Hiç kımıldamadan olduğu yerde duruyordu. Bugün adam aşırı derecede ciddiye. Ada yüreğinin daraldığını hissetti. Baines ona baktı. Kadının ani gelişini açıklayacak keli-

meleri ve belki daha fazlasını duymak istiyordu. Kadında garip ve alışılmadığı bir incelik vardı.

'wja/ dedi Baines sanki ona nasihat verirmiş gibi. "Ada, çok mutsuzum." Bir an duraladı. "Çünkü seni istiyorum. Çünkü kafam sadece seninle dolu ve başka hiçbir şey düşünmüyorum. Sana nasıl tutulduğumu anlıyor musun?" dedi gülerek. Korunmasız bir hali vardı. "Senin hasretinden hasta gibiyim, yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum." Kadının yüzüne baktığında Ada onun gerçekten acı çektiğini anladı.

"Bana karşı hiçbir şey hissetmiyorsan, hemen git buradan."

Bunları söyleyebilmek için Baines büyük bir gayret göstermişti. Ada'nın ifadesiz yüzüne bakınca altüst oldu Baines. "Git," dedi kafasıyla kapıyı işaret ederek.

"Git. Git." Sonra ayağa fırladı ve kapıya giderek onun çıkması için açtı.

Ada hâlâ kıvılcıktan duruyordu. Adamın itirafları onu felce uğratmıştı adeta. Hayatında şimdiye kadar hiç böyle sözler işitmemişti. Vücudu titriyor, göğsü alev almış gibi yanıyordu. Yavaş soluk alması gerekiyordu, yoksa tutuşacaktı. Kendisinin neler hissettiğini bu adam nasıl oluyor da anlayamıyordu? Neden gitmesini istiyordu? Onun bir kör gibi davranmasından nefret ediyordu. Ona ne yapmıştı? Yavaş yavaş vücuduna sahip olmuştu. Vücuduna yeni duygular, yeni arzular aşlamıştı ve bu vücut artık kendisinin değildi. Ama şimdi bu kulübeden çıkıp gitmesi gerektiğini de çok iyi biliyordu: gururu, iradesi ve kızı için. Arna Baines ona olanlardan habersizdi. Kendisi için bir şey hissetmeyen bu kadının oyun oynadığına kendini inandırmıştı. Bu yüzden de ateş püskürüyordu. "Hadî git. Defol!" dedi aşırı duygusallıktan sesi sertleşmiş bir halde. "Burayı terket!" diye bağırdı.

Söylediği bu ağır kelimeler iğne gibi vücuduna batıyor ve canını yakıyordu. Öfkeden gözleri yaşaran Ada onun yanına yaklaştı ve vargücüyle yanağına tokat attı. Baines sarsılmış bir halde kadına bakıyordu. Sonra Ada onun omuzlarına ve yüzüne tekrar tekrar vurdu. Yüzünü kadının yumruklarından korumak için kolunu kaldırmış olan Baines, yavaş yavaş kolunu indirerek yüzünü açtı. Kadın sanki ona şok sözcükleri söylüyormuş gibi suratı kızarmıştı. Ada da heyecandan kızarmış ve aşk olmuştu; şimdi yüz yüzediler ve birden birbirlerinin farkına varmışlardı. Sanki solukları birleşmiş, gözleri birbirine kenetlenmişti. Uykudan uyanan uyurgezerler gibi, birden gerçeğe dönmüşlerdi. Bg-ines kadını kollarının arasına aldı. Ada titriyor ve gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu. George başını eğerek, Ada'nın boynunu öptü. Sonra başını biraz yukarı kaldırdı ve dudakları birleşti.

Öpüşüyorlar, saçları, burunları, yanakları ve dudaklarıyla birbirlerine dokunuyorlardı. Birbirlerine gösterdikleri şefkat ve heyecan tamamen içgüdüsel. George'un yüzü hissettiği arzudan acı çeker gibiydi. Ada sanki adamı kaybetmekten korkar-mış gibi sınıksız sarılmıştı. Birden birbirlerinin elbiseleriyle boğuşmaya başladılar. Bir an önce birbirlerinin tenine dokunmak ve kendilerine ait o dünyada kaybolmak istiyorlardı.

Dışarda, Alisdair Stevart şüpheyle Baines'in kulübesine yaklaştı, iş çantasını merdivenlere bıraktı. Flynn'ın havlamasına dikkat bile etmemişti. Biraz yaklaşıncaya, içerden gelen derin soluma seslerini duydu. Burada ne yaptığı hakkında bir fikri yoktu ama içerden gelen bir sesle kapıya vurulması gerektiğini biliyordu. Stevart ağır adımlarla yürüyerek kulübeye yaklaştı. Şapkasını eline almıştı. Ürpererek, kulübenin yan tarafında tahtalar arasında bulduğu bir delikten içeriye baktı. İçerde George Baines ve karısı Ada McGrath'ı gördü.

George, Ada'yla birlikte onun elbisesinin kurdelelerini hızla çözüyor, bağları ve kopçaları çekiştiriyordu. Düğmeler havada uçmaya başlamıştı. Tekrar öpüştiler. Bu öpüşle yeni bir arzu dalgasının içinde kayboldular. Birbirlerini keşfetmeye çalışırken daha önce hiç duymadıkları bir telaş ve taşkınlık hissediyorlardı. George dizlerinin üzerine çöktü; Ada'nın iç gömleğini ve çember eteğini yukarı kaldırarak yüzünü kadının bedenine gömüp kokusunu içine çekti. Ada'nın gözleri kapalıydı ve içini çekerek yavaşça inledi. George kadının çoraplarını yavaşça aşağı indirdi. Ateş gibi yanan kocaman elleri onun teninin üstündeydi. Her dokunuşta biraz daha alevleniyorlardı.

Stewart'ın beyni bir akıntıya kapılmış gibiydi. Ciğerleri bol havaya ihtiyacı varmış gibi hızla soluyordu. Gözetleme deliğinden geriye çekildi ama hâlâ kadının ve erkeğin içerden gelen, sessiz inlemelerini duyabiliyordu. Kabaran öfkesiyle eziliyordu Stevart. İçeri girip onları ayırmak yerine, deliğe yaklaşmıştı. Ne yaptığına pek farkında değildi. İçerde olanları görmek ona büyük bir acı veriyor, ama yine de merakına engel olamıyordu. Eli ayağı bağlanmış gibi oraya çakılıp kalmıştı.

Ada eteğini omuzlarından çekip çıkardı. İç çamaşırlarından kurtulduğunda havayla temas eden çıplak teni elektriklenmiş gibiydi. Ellerini önünde çömelen George'un saçlarına gömdü. George'un traşsız yüzünü kasıklarının üzerinde hissettiğinde, Ada mutlulukla gülümsüyordu. Karnının alt kısmında dolaşan dudaklar ve dil onu tatlı bir zevk dalgasının içine almıştı. Kadın onu yakınına çekti. İlk kez

tattığı bu garip zevkin içinde boğulacağını sandı. Öyle bir zevk dalgasıyla doruğa erişti ki, yere düşeceğinden korktu bir an.

Merakının esiri olmuş Stevvart kulübenin duvarına dayandı. Flynn'ın elini yaladığının bile farkında değildi. Ada'nın çıplak bacaklarını görebiliyordu. Stevvart birden elini köpekten uzaklaştırdı ve boş bakışlarla hayvana baktı. Eli salya içinde kalmıştı. Tahta döşemeye elini sildi ve gözetlemeye devam etti. Oradan ayrılamıyor hatta hiç hareket edemiyordu.

İçerde, o küçük odada, yerin ve duvarların koyu rengiyle Ada'nın ve George'un beyaz vücutları tam bir tezat oluşturuyordu. Büyük bir özenle kollarına aldığı o incecik bedeni odanın diğer ucuna taşıyarak, kendi yatağının üstüne yatırdı George. Kulübenin içi karanlıktı, duvar tahtalarındaki kırık ve çatlaklardan giren gün ışığı onların yolunu aydınlatıyordu. Solukları birbirine karışmış, yaşadıkları zevk dünyasının esiri olmuşlardı. Ada ha-yal gördüğünü zannediyordu. Adamın onu her kucaklayışında kendinden geçecek gibi oluyor ve "ona armağan edilen bu duygulara kendini bırakıyordu. Çözülen uzun siyah saçları yanaklarına ve ensesinin etrafına dağınık bir şekilde yayılmıştı. Yanakları alev alevdi ve George, sanki çiçekten bal emermişçesine göğüslerinin üzerinde gezinirken duyduğu zevkten gözleri parlıyordu. Adamın geniş sırtını okşayan Ada onun vücudunu kendine doğru çekti. Sonra dalgalar arasında boğuşur gibi bir bütün halinde hareket etmeye başladılar.

Öpüşürlerken kadının gırtlığından kısa uğultular çıkıyor, bu da George'u zevkten bayıltacak hale getiriyordu. "Ne?" diye sordu Ada'ya . "Ne dedin?... Fısılda." Alisdair Stevvart hareket edemiyordu. Karısının berrak güzelliği karşısında büyülenmiş ve orada çakılıp kalmıştı. İki vücudun böyle tutkuyla sevişmesi onu altüst etmişti. Daha önce böyle bir şeye hiç tanık olmamıştı.

137-

Şimdi George kadının üzerinde yatıyor ve erkeğin ağırlığı Ada'nın hoşuna gidiyordu. Tek kişi gibi hareket ediyorlardı, aynı ruhu taşıyan, aynı derin aşkı duyan bir tek kişi gibi. Loş ışıktaki George'un koca bedeni altında Ada'nın bedeni ufacık gözüküyordu. Adam onun bedenine zarar vermekten korkuyordu, ama Ada o ağır vücudu kuvvetle, tutkuyla ve arzuyla kucaklayıp kendine çekiyordu. Ve böyle devam ettiler, bedenleri birbirine daha da yaklaşarak, tenleri birleşerek birbirlerini mutlu etmeye devam ettiler. Birçok kere seviştiler. Önceleri şursuz ve aceleyle ateşlerini söndürmeye çalıştılar. Sonra; penisle, vajinanın hangisi olduğunun ayırt edilemediği, vahşi ve çılgın hareketlerin ardından sakinleşerek kendilerini buldukları zaman sevişmeleri yavaş ve sonsuz bir öpüşme gibi sürdü. Baines ağlamakla gülmek arasında, kendini insanlıktan çıkarıp büyüleyen bu yaratığa kalbini açarak derin bir aşk ve hayranlıkla bağlandı. Ada giyinirken, George yatakta oturmuş onu seyrediyordu. Adam mutsuz ve düşünceliydi. Gitmesini, bu romantizmin ve aşkın sona ermesini istemiyordu. "Gideceğin için kendimi mutsuz hissediyorum. Niçin böyle?" Ada onun yanına gelerek manşetlerinin iliklenmesinde yardımcı, .Qİsüa.diye kollarını uzattı. Bu küçücük yakınlık bile adamın kalbinin çarpmasına neden olmuştu. "Ada bilmem gerek, şimdi ne yapacaksın? Tekrar gelecek misin?" Ada ceketini alarak, etrafa dağılan düğmelerini toplamaya başladı. Gerçekleri hatırlamıştı ve saatin de ilerlediğini farkederek endişelenmişti. Şu anda giyinip gitmekten ve kızını Flora'ya dönmekten başka istediği bir şey yoktu. George'un sorularını duymak istemiyordu, çünkü nasıl yanıtlayacağını bilmiyordu. Son düğmeyi de bulmuş, ama tam almaya çalışırken düğme yerdeki tahtanın aralığından aşağıya düşmüştü.

Düğme, Alisdair Stevvart'ın kulübenin altında saklandığı yere düşmüştü. Stevvart tıpkı kendine işkence yapan Flora'dan saklanan Flynn gibi, bu karanlık ve çamurlu yerde gizleniyordu. Düğme Stevvart'ın ensesine, oradan da yuvarlanarak gömleğinin yakasından içine düştü. Kendini ele vermemek için soluğunu tuttu. "Bekle," dedi George. "Ne düşündüğünü bilemiyorum." Ada telaşla saçlarını düzeltiyordu. "Aramızda geçenler senin için ne anlam taşıyor?" diye sordu George yumuşak bir ses tonuyla. "Seni şimdiden özledim, Ada." Bir eliyle kadının beline sarıldı. "Beni seviyor musun?"

Ada sessizdi. Hem adamın sorusunu düşünüyor, hem de aynada yüzünü seyrederek geçirdiği zevk dölCTâhlarıh kendinde bir değişiklik yapıp yapmadığını araştırıyordu.

Aynada kendisine bakan her zamanki yüzüydü. Hiçbir değişiklik farkedilmiyordu. Şimdi adama ne söyleyeceğini bilmiyordu. İçinde gizli kalan ve bastırılan birtakım duyguların uyanması ve karışık zevkleri yaşaması dışında şu anda fazla bir şeyler hissedemiyordu. Ada yavaşça George'a döndü ve gömleğini yukarıya doğru sıyrarak göğsünü öptü. Ona karşı olan isteğini göstermek sorusuna sessiz bir yanıt olabilirdi. George altüst olmuştu. İsteddiği bu muydu? Kadının sessizliği öğrenmek istediği şeyleri imkânsız kılıyordu. Onu kendinden uzaklaştırarak yüzüne baktı. Belki o yüzde bir şeyler okuyabilirdi. "Yarın gel," dedi telaşla. "Eğer yanıjıtın evetse, yarın tekrar gel." Ada adamı tekrar tekrar öptü. Sanki onun tenine doyamıyordu, sanki daha önce hiç tensel tat almamış gibiydi.

9. BOLUM

Kendini mutlu eden o sırrı düşünen Ada, endişelerden uzak ve mutluydu. Yatmaya hazırlanırken annesinin saçını taramak isteyen Flora'ya izin vermişti. Başka geceler kızı saçını tararken sabırla onun önünde oturan Ada, bu gece yerinde duramıyor, zaman zaman fırlıyor, sessiz dudaklarında gülücüklerle odada dönerek dans ediyordu. Yatakta oturan Flora gülerek onun neşesine katılıyor ve çığlık çığlığa bağırarak, "Anne, biraz rahat dur!" diyordu.

Yan odada onların gürültülerini ve kıkırdamalarını dinleyen Stevvtart yumruğunu çenesine dayamış, gergin bir halde oturuyordu. Banyodan yeni çıktığı için ıslak olan saçlarını düzgünce taramıştı. Elinde, yıllardır biriktirdiği bitkileri anlatan dergilerden biri vardı. Bu gece okuduğunu anlayamıyor, çevirdiği sayfalarındaki yazıları görmüyordu bile. Kısa bir süre sonra yerinden kalkıp, Ada ve Flora'nın oda kapısına yürüdü. Anne kız çocuklar gibi yatağın üstünde yuvarlanıyor, uzun siyah saçları ve beyaz gecelikleri birbirine dolanıyor ve ikisini ayırt etmek imkânsızlaş-ıyordu.

Stevvtart ani bir öfke dalgasıyla sarsıldı. Öyle öfkeliydi ki bir an kendinden korktu. Karısına ne söyleyebilirdi? Ada'nın sessizliği onu da susturmuş gibi görünüyordu. Anne kızı oyunlarıyla baş başa bırakarak dışarı çıktı. Onların odasında ışık sönene kadar odun kesmeye karar vermişti.

140

Ertesi gün Ada, kocasının çit çevirmek için arazinin görüş sahasını ölçmeye gittiğini görünce, oyun oynayan Flora'ya hissettirmeden hızla evden ayrıldı. Telaşla Baines'in kulübesinin yoluna saparak yürüdü. Kalbi dışarı fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Gökyüzükararjruştı ve ağaçların tepeleri insana korku verecek şeRTİHe Meri geri sallanıyordu. Birden orman kötülük dolu ve sonu olmayan bir yer gibi göründü kadına.

Ada takip edildiğinin farkına varmıştı. Arkasından gelenin Flora olduğunu düşünerek aldırmadı. Ama aniden karşısında Stevvtart'ı görünce, soluğu kesildi. Durdu. Kocasının yüzünde şimdiye kadar görmediği bir ifade vardı. Adamın gözleri vücudunda dolaşüyor ve görünüşü insandan çok, vahşi bir hayvana benziyordu. Tıpkı yaralanmış ve öfkeli bir hayvan gibiydi. Ste-vvtart'ın yüzüne bakan Ada, kendisinin nereye gittiğini ve bir gün önce olanları bildiğini anladı. Bakışlarını yere dikerek onun yanından geçip yoluna devam etti. Ama Stevvtart arkasından gelerek bir eliyle kadını kav^ radı ve kendine"doğ'ru çekti. Sonra onu sımsıkı kavrayarak, sert bir şekilde_öpmeye başladı. Ada onunla mücadele ediyor, aşağı yukarı kayarak adamın, vücuduna baskı yapan ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. Biran fırsat yakalayan Ada koşmaya başladı ama ondan kaçamadı. Etrafta onu kurtaracak kimse yoktu. Stevvtart kadını tekrar yakaladı ve ümitsizlikle ağaç gövdesini kucaklayan Ada'yı çekiştirdi. Kadını acımasızca ve bütün gücüyle çekiyor, o da ağaca bütün gücüyle sarılıyordu.

Sonuçta fazla dayanamayan Ada kaybettti. Stevvtart onu yaprakların ve çamurun içine doğru iterek yere yatırdı, kendisini de üstüne. atJM. Kızarıp kırışmış yüzünü kadının buz kesmiş yüzüne bastırdı. Bakışları birleşti ve adamın bir anlık duraklamasını fırsat bilen Ada, onu iterek kendinden uzaklaştırmayı başardı. Oturmaya çalışırken, Stevvtart onun elbisesini yukarı doğru kal-

dırdı ve elini bacaklarının arasından zorla sokarak iç çamaşırlarına ulaşmaya çalıştı. Ada inliyor, kendini bir yandan öbür yana, önden arkaya atıyor, kocasını itip tekmeliyordu. Eteğini aşağı indirmeye, adamın vücuduna dokunan ellerini uzaklaştırmaya çalışıyordu. Stevvart onun eteğine yapıştıkça, Ada da eteği aşağı çekmek için çekiştiriyordu. Çalılıkların kalın dalları da onu yakalamaya çalışan kollara benziyordu. Çalılıklardaki bitkiler ve hayvanların tümü onu buraya getiren adamla işbirliği yapmış gibiydi. Sonra Stevvart tekrar onun üzerine çıkma^j_başardı, büyük elleri karısının belini kavramıştı. v-
"~"~"

"Anne, anne!" diye Flora kadına sesleniyordu. Çocuğun akli başından gitmiş gibiydi ve ağlıyordu. Taktığı melek kanatları bükülerek küçük bedenine dolanmıştı. Flora bağırdı." Piyanonu çalıyorlar."
Çocuğun sesini duyan Stevvart, karısının üstünden kalkarak onu serbest bıraktı. Ada ayağa kalkıp eteğini silkeledi ve kocasına baktı. Ada'nın kendisine yönelttiği bakışlardan kendini bir günahkâLgjjb hissederek Stevvart, yaptığığının iğrenç bir şey olduğunu anlayarak başını önüne eğdi. Ada dağılan üstünü başını düzelttikten sonra kızının yanına doğru yürüdü.
Stevvart'ın evinde Maori'lerden bir grup, piyanonun etrafına yerleşmişti. Şef Nihe'nin kızları aleti çalmaya uğraşıyorlar, aşırı gürültü j/e uyumsuz sesle evi altüst ediyorlardı. Flora, evin arkasında bonesini ve eteğini düzelterek yürüyen Ââ'yT"ti'kip~edT" yordu. Ama onlar içeri girdikleri zaman Maori'ler gidiyorlardı.
Stevvart tepenin eteklerinde karısını takip etmiş, ne onunla, ne de üvey kızıyla konuşmaya kalkışmış, doğrudan kereste istifinin yanına giderek parçalar kesmeye başlamıştı. Ada yatak odasında oturmuş ve dışardan gelen sesleri duymamak için kulaklarını kapamıştı. Titriyordu. Stevvart elinde çekiç ve çivilerle tahta parçalarını pencerelere çakıyor, en ufak bir ışığın içeri gir-

meşini engelleyecek şekilde camları kapatıyordu. Taktığı melek kanatları kollarından aşağı sarkan Flora evin içinden ona yol gösteriyor, yapılan işten memnun bu oyuna katılıyordu. "Burada, baba," diyen kız pencerede kalmış ufaklık bir deliği işaret ediyordu. Farkında olmadan ona baba demeye başlamıştı. Flora annesine baktı ama her zamanki gibi Ada onu dinlemiyordu.
Ada bütün günü yatarak ve el aynasında yüzünü inceleyerek geçirdi. Hâlâ yüzünde bir değişiklik işareti aramaya devam ediyordu. George'un yüzünde işaret vardı, kendisinde neden olmamıştı? Yan yatarak, eliyle yanağına dokundu. Gözlerini aynadaki görüntüsüne dikmişti. Yavaş yavaş aynayı yüzüne yaklaştırarak, şehvetli bir şekilde aynadaki görüntüsünü öptü.
Stevvart en son veranda kapısına dışardan tahta sürgü takarak işini bitirdi. Böylece Ada'yı eve hapsetmiş oluyordu.
Dahş-sonra Flora annesinin uzandığı yatağa yaklaştı. "Artık oraya gitmeyeceksin," dedi kız onu azarlar gibi. Annesinin yattığı tarafa giderek yatağa otm-du, "Orayı sevmiyorum. Babam da sevmiyor." Elindeki kutuyu açarak içinden bir deste iskambil kâğıdı çıkardı. Flora kâğıtları annesinin kalçasının üstünde dağıtmaya başladı. "İstersen kâğıt oynayabirlnzTÂ'ma gözleri kapalı olarTAda yatağın içinde biraz daha uzağa çekildi ve battaniyeyle yüzünü ve vücudunu sıkıca örttü. Annesine bakan Flora'nın yüzü birden gerilmiş ve yaşlanmıştı. Yatağa saçılan oyun kartlarına dokunmadı bile kız.
Böylece tıpkı bir hapis hane koşusu gibi evin içinde hapis kalmışlardı. Stevvart ona acı bir ders vermeye karar vermiş ve onu hapsetmeyi en iyi çözüm olarak görmüştü^Sonra birer birer tahtalar çakılmış ve her çivinin çakılışında_Ad.a.biraz_datıa içine kapanarak, kendini geleoeğiD-Ctffiü- geçmişin hatolaoyja dnllı hir dünyaya gömmüştü.

jklaşmalarındarysonraki hafta Ada, Delvvar Haüssler'i hiç görmedi. Kendine olan güvenini yeniden kazanması ve duyduğu utancın hafiflemesi Ada'nın bir haftasını aldı. Delvvar'ın ona karşı neler hissettiğini hiç bilmiyordu. Kendisinin de ona karşı olan duygularını anlatması imkânsız bir şeydi.
Delvvar Haussler onu arayıp bulmaya kalkışmamıştı. Onun herkesten değişik bir insan olduğunu biliyor ve peşine düşerek kendisinden tamamen uzaklaştırmaktan çekiniyordu. O gece, yaşadıkları yakınlaşmadan sonra, Ada birden ayağa kalkarak

odayı terketmiş ve kendisi de öylece durup onun gidişini izlemişti. O öpücük aralarında bir şeylerin şekil değiştirmesine neden olmuştu. Ada'ya baktığında artık onun çocuk olmadığını kavramış ve ilk kez farkına varıyormuş gibi değişik bir gözle bakmıştı kıza.

Yedi gün boyunca müzik odası uykuya yatmış gibi sessiz kaldı. Bu süre içinde VVyston McGrath, Ada'yla ilgili bazı şeylerin ters gittiğine dikkat bile etmemişti. Kafası çok meşguldü. Bir öğleden sonra müzik odasının önünden geçerken kızıyla Delvvar'ın içerde olmadığını farketti. Ama kapıdan uzaklaşırken ders olayını çoktan unutmuş ve kafasını meşgul eden önemli meselelere dalmıştı yine. O hafta başı avukatı ve muhasebecisi Beadsley tarafından mali durumu ve işlerinin idaresiyle ilgili olarak sertçe uyarılmıştı. "Çok geç olmadan, işlerini bir düzene sokmalısın," demişti adam sert bir ifadeyle. Ücretle tuttuğu avukatı ve muhasebecisi olan bu adamın kinayeli konuşmalarına ve sert ikazlarına yıllardır alışmıştı. Bu kez de derin derin içini çekmekte başka bir şey yapamadı.

Ar^ haftapm büyük bir kısmını odasında geçirdi. Onunla konuşmak olanları öğrenmek için odasının kapısına gelen ev sakinlerini olgun bir genç kız tavırlarıyla geri çevirmişti.

Ada gerçekten olgunlaştığını, artık bir genç kadın olduğunu hissediyordu. İlk gün, kendi kendine uyguladığı bu sürgün ha-

yatından birkaç saat sonra sıkılmaya başlayan Ada nefret ettiği işne işi çalışmasını eline aldı. Bu örneği babası için bitirecekti; belki Delvvar için de bir şey yapmalıydı. Ama bir süre sonra iğneyi de kumaşı da bir kenara attı. Yatağına uzanıp, gözlerini pencereden dışarı dikerek hayal kurmayı ve kendisiyle Delvvar Haussler'in aşkını düşünmeyi her şeyden daha güzel buluyordu. Zaten kafasında Delvvar'dan başka düşünce yoktu.

Bir hafta geçtikten sonra, eski huzuruna kavuştuğunu hisseden Ada her zamanki gibi müzik odasına yöneldi. Delvvar her gün o saatlerde yaptığı egzersizler yerine piyanonun yanındaki bir iskemlede oturuyordu. O hafta arkadaşlarından ve hatta müzikten bile kaçmıştı. Bu kaçışı biraz da şimdi cazibesi kafasında solmuş ve zayıflamış olan Judith McDougalI'la da ilgiliydi. Düşüncelere dalmış olan Delvvar birden Ada'nın odaya girdiğini farketti ve gülümsedi.

Kızın gülüşü kibar ama soğuktu. Bir an bocaladı Delvvar. Onun yanına gidip elini tutsa nasıl olurdu? Ama bundan vazgeçti. Kız ciddi bir şekilde başını salladı ve ona işaret ederek kendisi için bir şeyler çalmasını istedi.

O gün Delvvar'ın çalışması kötüydü. Tuşların üzerinde parmakları sendeliyor ve notalarda ses kaydırması yapıyordu. Ada onun bu şekilde çalışmasına ilk .kez şahit oluyordu, çünkü Delvvar daima iyi bir sanatçı olmuştu. Çok şaşırıysa da hiçbir şey belli etmedi. Ama onun bu rahatsızlığından memnunluk duyuyordu. Onun yanaklarının ve boynunun pembeleşmiş olduğu dikkatini çekmişti. Eliyle kendi yanaklarını elledi. Yanakları hâlâ serindi. Delvvar ondan çalmasını istedi ama Ada kabul etmedi.

Delvvar onunla konuşmayı özlemişti, ona nasii olduğunu sormayı ve gösterdiği samimiyet yüzünden özür dilemeyi özlemişti, onun yanaklarında ellerini dolaştırmayı özlemişti. Ama düşündüğü şeyleri yapmak yerine hareketli bir Chopin çalmayı

145 -

Piyano / F: 10

tercih etmişti. Bir saat sonra, bu gerginliğe daha fazla dayanamayacak hale geldi. Bir şeyler yapmak zorunda olduğunu biliyordu; ya onun kollarına atılacak ya da odayı terkedip gidecekti. Hızla ayağa kalkan Delvar piyanonun taburesine çarptı ve sonra hiç bir şey söylemeden odayı terketti.

Ada pencereden baktığında, Delvvar'ın çimenliği geçerek nehre doğru yürüdüğünü gördü. Sonra adamın onu duyamayacağı kadar uzaklaştığından emin olunca, iskemleye oturup çalmaya başladı. Notalara bakmadan, Delvvar'dan öğrendiği bir parçayı çalıyordu. Bir süre sonra kendini müziğe, o müziğin duygu ve düşüncelerine getirdiği sese kaptırmıştı.

Her öğleden sonra Delvvar ve Ada eskisi gibi müzik odasında karşılaşıyorlardı.

İlk ay Delvvar çaldı, Ada dinledi. Delvvar'ın çalışması düzelmemişti. Onu bir dönüm

noktasına getiren düşüncelerini artık müzik bile sakinleştiremiyordu. Hiç rahat değildi Delvvar. Zamanla kendini sakinleştirme yolları aramaktan vazgeçmiş, djyy_djuğu_acıdan hoşlanır olmuştu. Çalışmak, bir müzik yorumlamak yerine, düşünceler içinde boş oturmayı ve yalnızlığı tercih eden bir duruma gelmişti. Bazı günler önündeki notalar birbirine karışıyor ve çabalasa da notalara bağlı olarak müziği yorumlayamıyordu. Böylece rastgele aklında kalan parçaları çalmaya başlamıştı. Ama o Ada'dan farklıydı, hazırlıksız ve no^ tasız çalmak onun gibi birpiyanist için geçerli değildi.

Daha sonraki bir derste, Ada tek başına piyano çalmayı kabul etti. Ada oturdu ve Delvvar'ın şimdiye kadar hiç duymadığı bir besteyi çalmaya başladı. Bitirdiği zaman Delvvar, "Bu nedir? Kim besteledi?" diye sordu. Çok meraklanmış, aynı zamanda bilgisizliğinden de utanmıştı. Kendisi orada yokken Ada bu parça üzerinde çalışmış olmalıydı.

Kadın onu yanıtlamadı. Boynundan sarkan kalemle, bloknotuna da dokunmadı bile ve yalnızca çalmaya devam etti. Bu

onun parçasıydı. Bir gece önce aklına gelmiş ve bugün de henüz düzeltilmemiş haliyle çalmıştı. Bunu Delvvar'a söylemeyecek kadar utanıyor ve aynı zamanda adamın parçayı dinlerken şaşkınlıktan yüzünün aldığı ifadeyi seyretmekten de büyük zevk duyuyordu. Ada çalarken Delvvar arkasına dayanıp müziği dinledi. Öğleden sonraları her zamanki gibi geçmişti. Delvvar talimatlar vermiş, örnekler çalmış, Ada da onu izleyerek, istediklerini yerine getirmişti. Eski günlerde olduğu gibi, ikisi de birbirine karşı resmi ve kibar davranıyor, söylenenleri itaatle yerine getiri-yorlardı. Delvvar aralarına büyük engeli kırmak istiyor ama çare-sizlikten ne yapacâymt-biteraiyordu. Ada onun aklının başından gittiğini biliyorsa da ona istediği açılma fırsatını veremiyordu.

Ada, Delvvar Haussler'le evlenmeyi hiç düşünmemişti.

Aslında kimseyle evlenmeye niyeti yoktu. Babasının Del-vvar'la ilgili düşüncelerine pek aldırıyor, başkalarının düşünceleriyle ilgilenmiyordu. Ona göre herkes istediği gibi düşünmekte serbestti. Kontrollden çıkacak durumlara karşılaşmamak için kendini kaybetmek istemiyordu. Her şeyin yeniden eskisi gibi olmasını, hayatlarına Bayan McDougalI girmeden ve o gece yaşadıkları yakınlaşma gerçekleşmeden önceye dönmelerini arzu ediyordu. Ada, piyano ve Delvvar'dan meydana gelen o dünyaya yeniden dönmek için her şeyini vermeye razıydı. (göyjejdüşünerek kendi kendini şartlıyor, katı kurallar ve telkinlerle kendini kontrol altına alıyordu. Ama aslında yapmak istediği şeyleri beyninin gerilerine itmişti. Zaman zaman kendine hâkim olamıyor ve bu arzuları açığa vuruyordu. Genellikle geceleri uyumadan önce kendini kontrol edemiyor, Delvvar'ın kollarıyla kendisini sardığını ve onun sıcak dudaklarının temasını hayal ediyordu.

Arasına Delwar delirme raddesine geldiğini hissediyordu. Kucaklaşmaları, öpüşmeleri yalnızca kafasından uydurduğu bir hayal, bir aldatmaca mıydı? Arkadaşları geliyor, onu yeniden konserlere, resitallere çıkması için iknaya çalışıyor, onu istek-lendirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ama arkadaşlarının bütün azarlamaları, yalvarmaları boşunaydı. Sabahları uzun yürüyüşlere çıkıyor ve öğleden sonraki ders saatinin gelmesini bekliyordu. Ada'ya asla yollayamadığı mektuplar yazıyor, onun duyamayacağı konuşmalar yapıyordu.

Delvvar gerçekçi bir adam değil, tersine duygusal biriydi. Buna rağmen zamanını, bir gün Ada'nın onunla nişanlanıp tamamen kendisine ait olacağını düşünerek geçirmiyordu. Wys-ton McGrath'e kendisini idare hakkı vermek istemiyor, kendine bir ev kurmak için ablalarından para istemeyi de düşünmüyordu. O da Ada gibi evliliğe karşıydı. Kendisi onun öğretmeni, Ada da onun öğrencisiydi. Bu uçurumun iki yakasına köprü kurmak imkânsızdı. Bu ilişki sabit kalmalı ve değişmemeliydi. Sonra Delwar'ın aklına bir plan geldi. Faturaları VVyston'a ait olmak üzere Londra'ya yeni nota kitapçıları sipariş etti. İsteddiği şeyler güzel bir bahar günü eline geçti. Yeni basılmış nota kâğıtlarını piyanonun önüne yerleştirdi ve odada dolaşarak Ada'yı beklemeye başladı.

Ada her zamanki gibi sakin ve kontrollü bir biçimde odaya girince Delvvar, "Evet, Ada," dedi. "Öğrenmen için yeni parçalar var. Bunlardan biri, Schubert'in 'Fantasia in F Minör' adlı bestesi." Ada ona sorgulayan ifadeyle baktı. Delvvar sık sık böyle yeni besteler getirtirdi ama bununla pek gösteriş yapmazdı. Ada piyano taburesine oturunca, Delvvar abartılı hareketlerle sayfaları açtı. Ada önündeki beş çizgili portenin üzerindeki notalara gözlerini dikmiş bakıyordu. Notalar şimdiye kadar hiç görmediği şekilde sıralanmıştı. Notaları yo-

rumlamayı gayet başarılı bir biçimde öğrenmiş olduğunu biliyor ve bununla da gurur duyuyordu. Ama şimdi karşısında gördüğü tamamen değişik olan bu nota dizilişi onu şaşırtmıştı.

"Bu bir düet!" dedi Delvvar zaferle. Ada hayretle açılmış gözleri ve değişmiş yüz ifadesiyle adama bakıyordu. "Bu dört elin çalması için hazırlanmış. Bir piyanoda dört el." Ada tekrar önündeki notalara baktı. Delvvar'ın bu açıklamasından sonra karşısındaki notalar daha mantıklı bir şekil almıştı. "Har-ikar-değil mi?" diye devam etti Delvvar gururla. "Sen de bunu benimle birlikte çalmayı öğreneceksin. Bu bir fırsattır. Böylece daha iyi ve zengin müzik yapacaksın."

Sonra Delvvar piyanonun önüne giderek, tabureye oturdu. Tabure ikisini alacak kadar genişti ama Ada, Delvvar'ın yanına oturunca adamın sağ kolunun ve sağ bacağının kendisinin sol tarafına baskı yaptığını ve rahat hareket etmesini engellediğini farketti. Bu şekilde çalamayacağını anlayan Ada kalkıp kendine başka bir iskemle getirdi. "O iskemle çok alçak," diyen Delvvar yanındaki yere vurarak, kızın oraya gelmesini işaret etti. "Birbirimizden çok uzak olmamalıyız. O zaman bütün tuşlara birden ulaşamazsın." Ada çaresiz onun yanına oturdu. Kaprisli öğretmeninin bu isteğine katlanmaktan başka yapacak bir şey kalmıyordu. Adama değen kalçasını düşünmemeye çalıştı. Ayağını pedala bastıran Delvvar'ın bacağı bütün ağırlığıyla Ada'nın bacağına baskı yapıyordu. Kız kızardığını hissetti. Bütün gücüyle kendini müziğe verebilmek için boşuşuyordu. Solo bestelerle kıyaslandığında, bütün düetler gibi arzulu ve sanki başka bir dünyaya aitmişçesine duygulu olan ilk parça çok keyifliydi. Başta birbirlerine uyum sağlayamadıkları için yavaş bir tempoyla çalışıyorlardı. Zamanı bilmek için metronom kullanmak önemliydi. Zaman geçtikçe Delvvar başka düetler buluyordu. Haftanın her

günü dört elle çalınabilen yeni bir marş, yeni bir vals ya da Mozart ve Beethoven'in düet olarak yazılmış senfonilerini çalışıyorlardı. Yeni bir şeylerin yaşandığını farkedenden ev halkı, kıkırdayarak onları gözetliyor ve yaptıkları duygu yüklü müziği büyük bir zevkle dinliyorlardı. Ortaya çıkan müzik o kadar güzel, o kadar cezbediciydi ki, Wvyston McGrath öğretmen ve talebesinin yarattığı müziksel uyumdan büyük bir gurur duyuyordu.

Birbirlerine yakın bir şekilde yaptıkları bu düetleri Delvvar'ın özellikle düzenlediğini bilen Ada, ilk başlarda adama çok öfkeleniyordu. Bu alet iki kişi için düşünülmemişti ve yaptıkları iş gülünçtü. O her zaman piyanoyu tek başına çalmaktan hoşlanmıştı. Ama zamanla bu yeni müzik tarzından zevk almaya başladı. Artık Delvvar'ın düetlerine karşı koyamayacağını biliyordu. Bazı parçalar gerçekten harikaydı. Kısa bir süre sonra yeniden kendini müziğe kaptırmaya başlamıştı. İnsanın kendini müziğe kaptırarak, başka bir dünyaya ait olduğunu hissetmesi harika bir duyguydu. Delvvar'ın dediği gibi iki elin yarattığı sesin ahengini tek elle vermek mümkün değildi. Ada verdiği kararların kaybolmakta olduğunu hissediyor ve Delvvar'ın yanında her geçen gün biraz daha çözülmüyordu. Genç kız hem müzik yoluyla, hem de bedenen Delvvar'a yaklaştığını hissediyordu. Sanki karşısında yepyeni bir dünyanın açılmakta olduğunu anlıyor, korku yerine garip bir merak duyuyordu. Kendisinin herkesten değişik biri olduğunu biliyordu ama Delvvar bunu farkedememişti. O, siyah saçlı, etkileyici gözlerle sahip, yumuşak ve piyanosuna alışılmış bir tutkuyla bağlı bir genç kıızı görmüştü hep. Bir gece, ev halkı uyuduktan sonra Ada gizlice müzik odasına gitti. Piyanonun kapağını kaldırdı ve köşedeki tuşlardan birine parmağını bastırdı. Sonra oturdu ve mum ışığında, odasından getirdiği bir iğneyle bastıracağı tuşun kenarında kalan ahşap ağaca duygularını kazımaya başladı, işi bittiğinde tuşu bıraktı.

Hifbir şey farkedilmiyordu. Bir keresinde Delvvar'la birlikteyken, herhangi bir şekilde onun kendi düşüncelerini okuyabildiğini hissetmişti. Gerçi bu okuma müzikseildi ve belirgin şeyler yoktu. Aylar sonra bir Noel gecesi, Delvvar, Ada McGrath ve ailesi Aberdeen'de bir konsere davet edilmişlerdi. Biraz düşündükten sonra Delvvar bu konsere katılmayı kabul etti ve Ada'yla babasından ona katılmalarını istedi. Ada gönülsüzdü, uzun zamandır yalnız kendine ait olan adamı arkadaşları arasında görmek ve onlarla paylaşmak istemiyordu. Ama VVyston gitmeyi kabul edince, Ada da onlara katılmak zorunda kalmıştı. Babası uzun zamandır pek iyi değildi ve dışarda geçireceği bir gece onu tekrar eski neşesine kavuşturabilirdi belki de.

Ve tabii, Delvvar'ın kendisi olmadan öyle bir kalabalığa katılmasını da arzu etmiyordu.

Ama Noel geldiğinde, VVyston iyi değildi ve enerjisini tekrar kazanabilmek için bütün gün dinlendi. Sonunda Ada ve Delvvar, babasının iyi dilekleriyle, yalnız yola çıktılar.

Müzik bir harikaydı ve bütün Aberdeen halkı oraya toplanmış gibiydi. Konser biter bitmez Ada ve Delvvar oradan ayrıldılar. Delvvar ağzını açıp tek kelime söylememişti Ada'ya. Arkadaş grubunun içine girmeyi değil, o soğuk gecede Ada'yı kollarına alıp yürümeyi istiyordu. Birisi çıkıp da onların yolunu kesmeden buzla kaplı kaldırımında hızla ilerlediler.

Ev sessizdi. VVyston evin arka kısmındaki kendi dairesinde uyuyordu. Çalışanlar, Noel gecesi aileleriyle birlikte olmak için gitmişlerdi. Girişjnolünde Delvvar ona tam iyi geceler dilemeye niyetlenirken, birden Ada'ya sarılarak onu müzik odasına götürdü. Ada nota kâğıtlarını karıştırarak içinden ven sevdiği parçayı buldu ve Delvvar'a kendisi için çalmasını istediğini işaret etti. Ada piyanonun yanındaki bir iskemleye oturup gözlerini kapadı ve onun çalmasını bekledi. Sokak lambasının ışığında görünüşü

bir harikaydı. Pencereden yansıyan ışık sakin yüzünü ve soluk tenini pırıl pırıl aydınlatıyordu. Delvvar uzun bir süre ona baktıktan sonra çalmaya başladı. Müzik Ada'yı bambaşka bir dünyaya götürmüştü. Her şeyin ipeklerle kaplandığı, kalp ateşinin ısıısıyla sımsıcak olmuş küçük bir odadaydı. Müziği kalbiyle söylüyordu şimdi. Bu kalp atışlarını hızlandırıyor ve asla tarif edemeyeceği duyguların özlemine çekiyordu.

Delvvar çalarken onu seyrediyordu. Müzik bittiğinde Ada gözlerini açarak gülümsedi. "Şimdi senin yardımına ihtiyacım var," dedi Delvvar. Sonra düetlerin içinde daha önce birlikte çalıştıkları en uzun ve en duygusal olan bir tanesini seçti. Ada taburede Delvvar'ın yanında yerini aldı. Kız yanına oturduğunda Delvvar derin bir nefes alarak, onun güzel kokusunu içine çekti. Çalmaya başladılar. Çok güçlü bir ritimle çalışıyorlar ve daha önce keşfedemedikleri duygular içinde boğuluyorlardı sanki. Düet bitmişti ama onun şahane müziği hâlâ odada yankılanıyordu. Bir süre sessiz oturduktan sonra birden birbirlerine doğru dönerek kucaklaştılar. Delvvar onu kollarının arasında tutarak, piyano taburesine bir tekme attı ve kızla birlikte yavaşça yere uzandı.

____-AtiS'âair Stevvart'ın evinde Ada uykusunda yürüyordu. Gürültüye uyanan Flora kalkıp annesini izledi. Ada odadan çıkarak piyanosunun başına gitti ve tabureye oturup çalmaya başladı. Dağınık saçları omuzlarından aşağıya dökülüyor, ince geceliği vücudunu örtmüyordu. Aynı melodiyi defalarca ısrarla ve güçlü bir şekilde çaldı. Omuzları çökmüş, başı öne eğik, zorlukla nefes alıyor gibi görünmesine rağmen, tuşların üstündeki elleri uyanık olduğu zamandaki gibi kararlı ve canlıydı.

Çalan müzikle uyanan Stevvart, Ada'yı piyano başında çalarken, Flora'yı da yanında onu izlerken buldu. Adam elinde şamdanla oturma odasının kapısında kalakalmıştı.

"Baksana...uyuyor," dedi Flora elini Ada'nın gözlerinin önünden geçirerek. Müzik giderek yavaşlamaya başlamıştı. "Bir gece," diye anlatmaya başladı Flora, anlatacağı hikâyeden etkilenmiş bir ses tonuyla konuşuyordu. "Onu, Londra'da yolun ortasında bulmuşlar. Büyükbabamın dediğine göre ayakları o kadar derin kesilmiş ki, bir hafta yürüyememiş."

Stevvart elindeki şamdanı piyanonun üstüne bırakarak uyurgezer karısının yüzünü incelemeye başladı. Karısının yüzünde uyanırken yaptığı davranışların nedenini anlayacağı bir şeyler arıyordu. İkisi de bu resitali Ada'nın elleri yorulup durgunlaşana kadar büyülenmiş gibi izlediler. Sonunda Flora annesinin elinden tutarak onu uykusunda yatağına götürdü. Yatağında dönüp duran Ada kendini George'la sevişirken görmeye başlamıştı. George'un eli kalçalarında geziyor, onu içinde hissederken, yüzünü George'un göğsüne bastırıyordu. Birden uyandı. İstekle okşadığı vücudun Flora'ya ait olduğunu farkedince şok oldu. Yataktan fırlayıp kocasının yatak odasına girdi.

Ada kocasını uyandırmadan yanına oturdu. Stevvart lambayı söndürmeden uyumuştü ve oda lambanın solgun ve sarı ışığıyla hâlâ aydınlıktı. Kadın onu daha önce uyurken hiç görmemişti. Bu haliyle, uyanık olduğu zamandan daha uysal görüldüğünü düşündü. Eğilerek kocasının yanaklarını ve boynunu okşamaya başladı. Stevvart uyanarak, gözlerini açtı ve karısının hiç beklemediği bu ziyaretinden şaşkın ve endişeli ona baktı.

Ada onu okşamaya devam etti. Elleri adamın çenesinde, boynunda dolaşıyordu. Sonra kürek kemiğini okşadı ve elini pijamasında içeri soktu. Kadının eli onun yumuşak ve alev alev yanan tenine değdiğinde Stevvart, "Ada," diye onun ismini fısıldadı. Ve gözlerini kapadı.

George Baines'in evinde tanık olduğu şeyleri yaşayan karısının bu gece onun yanında ne işi vardı? Ada McGrath'in kendi-

sini altüst etmesine izin vermemeliydi. Şimdiye kadar tanıdığı birkaç kadından çok farklı biriydi. Ne onlar gibi davranıyor, ne de onlar gibi düşünüyordu. Zaman zaman onun değişik bir yaratık olduğunu kuruyordu kafasında. Karısı kendisini okşarken çelişkili duygular içinde bocalıyordu. Onun okşamalarına devam etmesini ve George Baines'e verdiğini ona da vermesini istiyor, bir yandan da korkuyor ve kendini kısıtlanmış hissediyordu.

Ada McGrath o gece neden kocasının yanına gittiğini bilemiyordu. Stevvart'ın izni olmadan girilip çıkılmayan bu kafeste, içinde George Ba|neş|le_ başlayan kıpırdanmaları bastırmak için bir şeyler yapması gerekiyordu. Baines onda insan tenine karşı dizginlenemez bir açlık yaratmıştı.

Stevvart o anı bozmamak için tekrar gözlerini kapadı. Âda kocasının üstündeki örtüyü aşağı çekerek, yavaşça onun fanilasını yukarı doğru sıyırdı. Şimdi açıkta kalan karnını ve göğsünü okşamaya başlamıştı. Stevvart soluğunu tuttu. Ada onun göğsünün üzerinde ellerini gezdirirken kocasıyla göz göze gelmemeye çalışıyordu. Arzuları uyanmıştı ve herhangi bir şekilde tatmin edilmezse uyuyamayacağını biliyordu.

Stevvart'ın gözleri yaşlarla dolmuş, kâbus gören ve annesinin güven dolu kollarının onu sarmasını bekleyen bir çocuğun ifadesiyle bakıyordu Ada'ya. Kadın yaraya krem süren bir hemşire yumuşaklığıyla okşamaya devam ederek karnının aşağılarına doğru indi. Stevvart artık kendini tutamıyordu ve titriyordu. Yatakta doğrularak, istekle karısına doğru uzandı, ama sonra birdenbire geriye çekildi. Kaşları çatılmış, yüzü buruşmuş ve biraz da düşkırıklığına uğramış gibiydi Stevvart. Sonra Ada, Alis-dair Stevvart'ı öylece yatakta bırakıp kendi odasına döndü. Düşünceleri ve duyguları, yüzünden hiç belli olmuyordu.

Morag Hala'yla Nessie peşlerinde Heni ve Mary olduğu halde Stevvart'a ziyarete geldiklerinde evin durumunu görünce dehşete kapıldılar. İçeri girdiklerinde Ada ve Flora güneşsizlikten solmuş çiçekler gibi mutfakta kâğıt oynuyorlardı. Alisdair Stevvart o gün dışarı çıkmalarına izin vermemişti.

"Alisdair, bu bizim küçük oyunumuz yüzünden mi?" diye sordu Morag endişeyle. "Yerliler mi seni huzursuz etti?" Stevvart o gün idare etmesi için ateşe odun atıyordu. "Aslında sen kendini içeri hapsetmişsin," diye konuşurken kapıyı kapattı. "Gördün mü bak? Kapıyı da kapatınca Maori'ler seni içeri kilitlemiş oluyor. Böyle bakarsan tuzağa düşen sensin," dedi Morag. Nessie ciddi bir şekilde başını sallayarak, "...tuzağa düşen sensin," diye tekrarladı.

Kadın konuşurken beyazların varlığını ve konuşmalarını 1 umursamayan Heni ve Mary, Flora'nın bebeklerinden birini inceliyorlardı. Stevvart, Ada'yla Flora'nın arkasında sessizce durmuş halasının ürettiği senaryoyu dinliyordu.

Morag ev halkına hediye olarak getirdiği yemek ve elbiselerle dolu paketi açarken konuşmaya devam ediyordu.

"George Baines'in evinden geliyoruz. Evini işgal etmişler."

O ana kadar ilgisiz duran Ada başını kaldırdı. Her zamankinin aksine saçlarını tarayıp, muntazam bir şekilde toplamamıştı. En azından Morag bugün onun pasaklı bir görünümü olduğunu düşünüyordu. "Buraları terkederse hiç şaşmam. Yerliler yerlerde krallar gibi küstah tavırla oturmuşlardı."

".....küstahça," dedi Nessie.

"İyice şaşırmış durumda. Sanki yerliler ona büyü yapmışlar. Bir iki güne kadar gider." Morag küçük kekleri ve bisküvileri açarak tabaklara koymaya başladı. Ada ifadesiz ama solgun bir yüzle kalkarak piyanosuna doğru yürüdü.

"Demek Baines toplanıyor ha," dedi Stevvart ters bir ifadeyle. Odanın karşı tarafına doğru yürüyen Ada'ya duyurmak istemiş gibi yüksek sesle konuşuyordu.

"Aslında daha toplanmamış ama gideceği yine de belli oluyor." Morag konuşurken, Nessie mendili çıkarıp burnunu sildi. "Ve gideceğinden eminim," diye devam etti Morag Hala.

"Nessie ona karşı aptalca bir sevgi duyuyor....Bu yüzden biraz üzüleceğiz galiba." Bu sözlerle harap olan Nessie hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Morag, genç arkadaşına sinirlenerek ciddi bir şekilde, "Kes artık," dedi. Nessie ağlamayı sürdürdü. "Dur artık. DUR!" Sonunda onun emrine uyan Nessie gözlerini kırpıştırarak ağlamayı kesti.

Ada sessiz adımlarla piyanoya doğru ilerlerken kendisine acı veren duygularını sakinleştirmeye çalışıyordu. Çalmaya başladığında Morag, Stevvaif a dönerek, "Dönüş yolu beni hâlâ korkutuyor, bu yüzden gün ışığında dönelim. Daha emin oluruz değil^1

Ada çalarken elleri tereddütle duraksıyordu, ama kendini çabuk topladı. Piyano onu hapsedildiği bu oturma odasından alıp çok uzaklara götürmüştü. Yani George Baines'e.

Stewart, halası ve onun arkadaşının bir an önce gitmesini arzu ettiği için, "Oh, evet, şimdi giderseniz daha güvenlikte olursunuz," dedi.

Kadınlar, Ada'nın müziğini dinlemek için bir an duraladılar. Ada piyanoya doğru eğilmiş, kendini her şeye kapatarak yalnızca müziğe vermişti. Ada'nın çaldığı melodi ve kendini müziğe kaptırması ilgilerini çekmişti ve gözlerini ondan ayıramıyordu. Şimdiye kadar Ada'nın âdetlere aykırı davranışlarına alışmışlar ve onun garip alışkanlıklarına şaşırmasız olmuşlardı. Stevvart karısını izlerken bir gece önce olan şeyleri düşünüyor ve yalnızca duygusal bir karmaşayla, derin bir özlem duyuyordu.

156-

Dönüş yolunda, Morag Hala hiç konuşmuyor ve Stevvart'ın evinde tanık olduğu o garip sahneyi aklından çıkaramıyordu.

"Onların gelişinden beri Alisdair çok değişti, çok." Düşünceli bir biçimde başını salladı. Ada McGrath buraya göç eden diğer evli kadınlardan çok farklı, olağandışı biriydi. Dilsizliği, piyano çalışı ve çocuğuyla herkesten değişikti ve bu gerçeği kabul etmek gerekiyordu. Yardımsever bir Hıristiyan olmasına rağmen yeğenin Tann'nın gözünde babasız sayılan çocuğa sahip bir kadınla evlenmesinden endişe duyuyordu. Kadın çocuğuna bir isim vermek için Alisdair'i kurban olarak seçmişti, ama şimdi bütün ailenin bedbaht ve perişan olduğu açıkça görölüyordu.

Yarı yola geldiklerinde Morag Hala biraz mola vermenin akıllıca bir şey olacağına karar verdi. Ona bekçilik eden Nessie, Heni ve Mary, battaniyeyle, pelerinleri yukarı doğru kaldırarak onu güneşten korumaya çalıştılar. Rüzgârlı bir gündü ve Mo-rag'ın tepesinde tuttukları battaniye dalgalanıyordu. Yere çöken Morag'ın eteklen etrafa yayılmıştı ve kadın, çok düşünceli görünüyordu. "Biliyor musunuz, piyanoyu düşünüyorum. O, bizim gibi çalmıyor Nessie," dedi.

Bir an battaniye aşağıya doğru sarktı. "Yukarı!" dedi Morag tıslar gibi ve konuşmasına devam etti. "O garip bir yaratık ve çalışı da garip. Sanki kendi karamsar ruh durumunu etraftakilere de taşıyor." Battaniye tekrar aşağıya sarktı.

"Yukarı! Senin çalışın ise basit, açık ve gerçek, tam benim sevdiğim tarzda." Nessie gülerek başını salladı. O sırada çalılıkların arasında gürültülü bir kıpırdanma oldu. "Ne oluyor?" diye fısıldadı Morag. Nessie çalılıklara bakarak

çığlık attı. Morag'ın toparlanmasına yardım etmeyi unutarak kendi battaniyesini kapıp telaşla ayağa fırladı.

"Bir güvercin, teyzecik," dedi sakın bir şekilde Heni. "Oh," dedi Morag. Sonra korku içinde hızla yürüyen Nessie'ye yetişti ve "Bekleyebilirdin," dedi.

O gece Ada odasına geldiğinde Stevvart uyanıktı. "Seni bekliyordum," diye mırıldandı. Lambadan yayılan ışık odada tatlı bir parlaklık oluşturuyordu. Ada kocasının boynunu okşamaya başladı. Alnına düşen bir saç perçemini yumuşak bir dokunuşla geriye itti. Adamın yüzü mutlulukla parlıyordu. Bütün duyuları parmak uçlarında toplanmış gibi yavaşça onu okşamayı sürdürdü. Onu ürkütmemek ve gitmesine neden olmamak için Stevvart sakın bir biçimde yatmaya çalışıyordu, ama bir anda bütün kaslarının gerilmesine engel olamadı. Ada onun fanilasını yukarı kaldırarak, sırtını okşadı. Kadının yumuşak davranışı Stevvart'a hem acı veriyor, hem de tahrik ediyordu.

Bir süre sonra karısının ellerinin aşağıya kaydığını ve pijamasını kalçalarından sıyırdığını hissetti. Kadın sanki bir bebeği sakinleştirmeye çalışmış gibi yanağını okşayıp, pijamasını indirirken onun bu cesareti ve küstahlığı karşısında Stevvart soluğunu tutmuş ve adeta taş kesilmişti.

Sonra kızgınlıkla pijamasını yakalayıp yukarı çekti ve kalçalarını örttü. Onun sakinleşmesi için Ada bir süre geriye çekilip bekledi. Sonra yeniden işe başlayarak, kocasının pijamayı yakalayan ellerini yavaşça aşağı çekerek, pijamasını indirdi. Ada kocasına yalnızca kendine zevk vermek ve tatmin olmak için dokunuyor gibi davranıyordu. Bunu hisseden Stevvart altüst olmuştu. Kadın tekrar kocasının kalçalarını okşamaya başladı. Dokunuşları adamı çileden çıkarıyordu. Stevvart kendini çaresiz, ümitsiz ve zayıf hissetti. Utanç, öfke ve şehvet duyguları içinde bocalıyordu. Birden pijamasını çekerek, Ada'dan uzaklaştı ve ona sırtı dönük olarak yatağın uzak köşesine kaçtı. Onun geriye çekilmesini Ada sakın bir şekilde seyrediyordu.

"Ben de sana dokunmak istiyorum," dedi Stevvart alçak sesle ve derin derin soluyarak. "Neden sana dokunamıyorum? Benden hoşlanmıyor musun?"

Ada sanki erişilmez görünen mesafeden ona baktı. Karşısındaki adamın çaresizliğine ve üzülmesine acıdı ama onun için yapabileceği bir şey yoktu. Ada McGrath odadan çıkarken düş-kırıklığı ve utanç Stevvartın bedenini dalga dalga ele geçiriyor-

10. BOLUM

Ada ve FJflca- uyandıklarında güneş ışığı odaya dolmuştu. Dışarda Stevvart pencereye çaktığı tahtaları birer birer söküyordu. Berbat uykusundan uyandığında, evliliği ne kadar mutsuz olursa olsun, bir kadını ve bir çocuğu eve hapsetmenin yanlış bir iş olduğunu anlamıştı. Flora sırtında gecelik, ayaklarında Wellington botları, melek kanatlarını alarak kendini dışarı attı. Güneşi yeniden hissetmenin çocuğu mutlu ettiği açıkça görülüyordu. Ada günlerdir ilk kez saçlarını yeniden örüp, tokalarla tutturdu.

Tahtaları sökme işini bitiren Stevvart içeri geldi. "Artık anlaşmalıyız," dedi başını öne eğerek. "Sana güvenmeye karar verdim. Buradan ayrılmayacak ve Baines'i görmeyeceksin." Son kelimeleri emir verir bir ifadeyle söylemişti. Ada'ya dikkatle baktı ve onun gece ziyaretlerini dikkatle incelemeye karar verdi. Ada onun gözlerinin içine bakarak, başını evet dermişçesine salladı, "iyi," dedi Stevvart onun yanına oturarak. "İyi." Bir an duraladı ve sonra, "Belki bir gün benden hoşlanabilirsin?" Ada ona hiç bakmadı ve yanıt vermek için de hiçbir harekette bulunmadı. Yalnızca elini kaldırıp aynanın karşısında saçlarını yeniden düzelitti.

Stevvart yanına çit çakma aletlerini ve o gün yetecek kadar yiyecek alarak evden ayrıldı. Onun gidişini Ada pencereden seyrediyordu. Adam köşeyi dönüp gözden kaybolduğu sırada Ada piyanonun yanına gitti. Kapağı iyice yukarı kaldırdı ve ttiş-

lardan birini klavyenin içinden çıkardı. Sonra, haftalar önce üzerine klavye kazıdığı masaya oturdu. Bir iğne alıp mum ışığında ucunu kızdırdı ve hemen hemen on yıl önce yaptığı şeyi tekrar ederek tuşun bir kenarına şu cümleyi kazıdı:

"Sevgili George, kalbim senindir." Okuma bilmeyen bir adama, konuşamayan bir kadın tarafından gönderilen büyüleyici sözlerdi bunlar. Kazıyarak imzasını attı. "Ada McGrath." Bu değerli yükü ipek bir beze sararak ipek yeşil bir kurdeleyle bağladı. Ada, Baines'in mesajını anlayacağına bütün kalbiyle inanıyordu. Paketi alıp dışarda oyun oynayan Flora'nın yanına gitti. Flora küçük bir çamaşır ipi asmış, bir kova soğuk suyun içinde bebeklerinin elbiselerini yıkıyordu. Çalışırken bir yandan da yüksek sesle konuşuyordu. "Sessiz olun," dedi bebeklere. "Yalnızca ben elbiselerinizi yıkayıp, kuruturken çıplak kalacaksınız." Ada kızına yaklaşarak yanında diz çöktü ve elindeki paketi ona verdi.

"Bunu Baines'e götür," diye işaret etti. "Ona ait bir şey."

Flora annesini uyaran bir ifadeyle başını salladı.

"Hayır, onu ziyaret etmemiz doğru değil."

"Bunu ona götür," diye Ada ısrar etti. Kendisi, Stevvart'a verdiği sözü tutmak zorundaydı ama Flora istediği gibi davranabilirdi. Çocuk annesine aldırmayarak çamaşır yıkamaya devam etti. Aniden kızı kendine doğru şiddetle çekti ve paketi eline tutuşturarak onu yolladı.

Keyfi kaçmış ve annesine sinirlenmiş olan Flora patika boyunca kızgın kızgın homurdanarak ilerliyordu. Yolun çatallaştığı yere gelince duraladı Flora. Yolun sol tarafı babasının çalıştığı yere, sağ tarafı da Baines'in kulübesine gidiyordu. Baines'in yolunda kısa bir süre ilerledikten sonra birden geri dönerek babasının çalıştığı yere yöneldi. Doğru seçimi yaptığından emindi. Babası George Baines'i ziyaret etmelerini istemiyordu ve annesi

Piyano / F: 11

kötü bir kadındı. Yanlış bir şey yapmıştı ve bu yüzden ikisi birden cezalandırılmıştı.

Annesi Kimseye Jtaat etmiyordu. Annesinin evde kalmasını ve tekrar kendisini sevmesini istiyordu. Baines'in evinde olan bazı şeyler annesini ondan almıştı. Bütün sorunların kaynağı o adamdı. Flora yol boyu Stevvart'ın çaktığı çitleri takip ederek tepeleri aşıyor, bir yandan da şarkı söylüyordu. Çitlerin ve tepelerin sonu yok gibiydi. Ama sonunda bulunduğu tepenin biraz ilersinde çitlerin bittiğini ve Stevvart'ın çalıştığını gördü. Babası yeni bir kazığı kucaklamış taşıyor, Mana, Tahu ve başka bir adam da ona yardım edeceklerine yalnızca izliyorlar ve kendilerine aldırmayan Stevvart'a akıl veriyorlardı. "Bu çarpık, Bay Ste-wart," dedi Tahu kazığı işaret ederek. "Çarpık." Flora yanına yaklaştığında yüzü kızarmış ve soluk soluğa olan Stevvart homurdanarak durdu. "Annem bunu Bay Baines'e vermemi istedi," diyerek elindeki paketi salladı. "Bunun doğru bir şey olmadığını düşündüm. Açabilir miyim?" diyerek paketin ipini çözmeye başladı.

"Hayır, onu bana ver," diyen Stevvart kızın elinden paketi aldı. Paketin içindeki şeyi merak eden ve Flora'nın kendisini izlemesinden rahatsız olan Stevvart yavaşça paketi açtı ve tuşu çevirerek kenarına yazılan sözcükleri okudu. Sırtı ürpermiş ve midesine yumruk yemiş gibi olan Stevvart hızla soluğunu bıraktı. Yürürken sendeledi ve piyano tuşunu avucundan bırakmayarak yumruklarını sıkıp gökyüzüne baktı. Şu anda onun için hayatta hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Tanrı Aşkına ona neler oluyordu böyle? Yere uzanmış dinlenen Maori'ler adama bakarak bir şeylerin ters gittiğini anladılar. Daha iyi görebilmek için Tahu ayağa kalktı. Elinde tuttuğu tuşu yere atıp, baltasını kapalı Stewart tepeden aşağıya doğru koşmaya başladı. Mana onun arkasından bağırdı ama adam

yanıt vermedi ve koşmaya devam etti. Genç yerli tuşu alarak ayağa kalktı. "Kaare e Vvaiata. Kaare e Vvaiata- Sesini kaybetti-şarkı söyleyemeyecek," dedi. Alisdair Stevvart etrafında hiçbir şeye dikkat etmeden, her an çoğalan öfkesi ve kıskançlığıyla koşmayı sürdürüyordu. Hava birden değişmiş, güneş kaybolmuş ve karanlık çökmüştü. Yağmur başladı. Gök gürlüyor ve ufukta fırtınanın uğursuz bir şekilde onlara doğru yaklaştığı belli oluyordu. Adamın çektiği ıstıraptan habersiz olan Flora onu takip ediyordu. Bir süre sonra yağmurun altında hızını arttıran Stevvart küçük kızını geride bırakmıştı.

Stevvart bir bomba gibi eve girdiğinde Ada kitap okuyordu. Birden başını kaldırarak adama baktı ve onun alnına düşen ıslak saçları ve kanı çekilmiş bembeyaz yüzünü görünce olanları hemen anladı. Balta masaya inip tahtalara gömüldüğü sırada Ada masadan hızla geriye sıçramıştı. Balta okuduğu kitabın kenarını uçurmuştu. Ada duvara doğru koştu. Stevvart baltayı tahta masadan çekip çıkardı. Yüzündeki ifade korkunçtu ve boynundaki damarlar görülür şekilde atıyordu.

"Neden? Sana güvendim," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. Baltayı tekrar savurdu. Bu kez hedefi piyanoydu. Balta piyanonun kapağını sıyırıp geçerken büyük bir gürültü çıktı. Ada piyanoyu korumak için kendini kocasının önüne atıverdi. Stevvart dönerek onu omuzlarından kavradı. "Sana güvenmişim," diye bağırdı. Sesi titriyor ve Ada'yı odanın diğer tarafına doğru çekiştiriyordu. "Sana inanmıştım, beni duyuyor musun?" Kadını masaya doğru iterken bir yandan da tartaklıyordu.

"Neden beni incitmeye çalışıyorsun?" Stevvart vücudunu kadının küçük bedenine bastırırken, dudakları vahşice yanaklarında dolaşıyordu. Sonra onu masadan kaldırarak sürüklemeye devam etti. Ada'nın sırtı duvara çarptı. Stevvart onun bedenini

163

tekrar duvara doğru savururken bir yandan da, "Mutlu olabilirdik," diye bağıırıyordu. Ada'yı sıkıyor, artan öfkesiyle kolları gittikçe baskısını artırıyor. Ada boşulacağını hissediyor ama kocasının korkunç gücü karşısında ona karşı koyamıyordu. "Beni deliye döndürdün! Konuşsana!"

Sonra baltasını alıp Ada'yı dışarı doğru sürüklemeye başladı. Şiddetli yağmurun altında neredeyse donmuş bir halde duran Flora'nın önünden geçerek çamurlar içinde ilerlediler. Gökyüzü kapkara olmuştu. "Senden yanıtlanmanı istiyorum," diye vargüçüyle bağıırıyordu Stevvart. "İster konuş ister konuşma, benim sorumu yanıtlayacaksın!" Kadını çamurların içinden odun kesme kütüğüne doğru sürükledi. Flora onları korkuyla izliyor ve araya girmek için hiçbir harekette bulunamıyordu. Yağmur acımasız bir halde yağmaya devam ediyordu.

Ada adamın kendisini nereye götürdüğünü anlamıştı. Sıçırıyor, çırpınıyor onunla mücadele etmeye çalışıyor ama adamın gücü karşısında hiçbir şey yapamıyordu. Kütüğün yanına gelince Stevvart birden onu bıraktı. Ada'nın çamurların içinde sürünerek ilerlemesine fırsat vermeden bu kez elbisesinin yakasından kadını kavradı. Sonra elini saçlarının içine sokarak sımsıkı tuttu onu ve sırtüstü çekti. Sağ elini alıp, kütüğün üzerine koydu.

"Onu seviyor musun?" diye bağırdı. "Ha, söyle? Sevdiğin o mu?" Baltayı kaldırdı. Flora, "HAYIR, diyor," diye çığlık attıysa da Stevvart durmadı ve bütün gücüyle baltayı indirdi.

Ada'mnçamur içindeki vüzü_bo_mboşj3İr ifadeye_bajısıyor-d_u.JNe bağıırıyor, ne de çığlık atıyordu. Kızı çığlık çığlığa bağıırırken Ada yalnızca katılmış bir halde Stevvart'ın bacağına sarılmış görmeyen gözlerle bakıyor ve elinden fıskıran kan Flora'nın beyaz göğüs önlüğüne sıçırıyordu. Aniden ortalığı korkunç bir sessizlik kapladı. Hatta kuşlar bile şarkı söylemeyi kesmişti. Sonra Ada'nın yüzü acıyla buruştu. Stevvart onu salıverdi. Kadın ayağına

kalkıp, sendeleyerek çamurun içinde yürümeye çalıştı. Sonra dönüp adamın ona neler yapmış olduğuna baktı. Kütüğün üstünde kalan şeye gözlerini dikti. Kocasının kendine yaptığı şeyi görünce yüzünde hiç renk kalmadı. Adam işaret parmağını kökünden kemiğiyle birlikte kesmişti.

Kütüğün üstünde kalan buydu işte. Elinden akan kanı durdurabilmek için bir zamanlar parmağının olduğu yere sıkıca bastırdı ve yüzünü gökyüzüne doğru kaldırarak bu ülkeye, bu adamın yanına neden geldiğini düşündü. Çamur ve kan içinde kalan Ada, dönüp George Baines'in kulübesine doğru hızla yürümeye başladı. Ondan başka güvenebileceği kimsesi yoktu ve yaşamı ona bağlıydı. Flora annesinin yanından koşuyor ve sesleniyordu. Ada, kül rengine dönmüş yüzü, etrafı görmeyen boş gözleriyle sallanarak yürüyor ve gücünü toplamak için kendini zorluyordu. Tökezleyerek çamurların içine dizüstü düştü ve kalkıp yoluna devam etti. Sonunda, yavaş yavaş batmakta olan bir gemi gibi, derin çamurun içine çöktü.

"Anne," diye Flora çığlık attı.

Stevvart'ın kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Kütüğün üstünden parmağı alarak bir mendile sardı ve arkasından dehşet içinde onu takip eden Flora'ya verdi. "Bunu Baines'e ver," dedi alçak ve donuk bir sesle. "Ve ona söyle, eğer karımı görmeye devam ederse her seferinde bir tane daha, bir tane daha, bir tane daha keserim."

Flora koşmaya başladı. Annesinin yanına ulaştığında birden durdu. "Koş," diye bağırdı Stevvart ve Flora uçarcasına Baines'in evinin yoluna saptı. Son birkaç gündür Baines özlemle Ada'nın dönmesini bekliyordu. Ama saatler geçtikçe heyecanının yerini Ada'nın gelmeyeceği düşüncesinin burukluğu aldı. Yemek yiyemiyor, uyuya-mıyor ve huzur bulamıyordu. Oralari terketmesi gerekiyordu.

Uzun yıllar mutlu bir şekilde yaşadığı bu yerlere hüznü vedasının bir parçası olarak atına binip 'Pa'ya; Maori köyüne gitti. Ağır ağır akan nehrin kenarındaki köyün girişinde onu Hira karşıladı. Bereketli toprakların üzerine sarkan Mangrove ağaçlarının arkasında kanolar sıralanmıştı. Hira, Peini'ye elveda demek için herkesin oraya geldiğini söyledi. 'Pa', uzun yıllar önce kurulmuş ve sürekli kendini yenilemiş bakımlı bir köydü. Baines defalarca buraya geldiği halde her seferinde kendisinininkinden farklı olan bu yerlilerin dünyasına davet edilmesini bir ayrıcalık olarak kabul ederdi.

Şapkasını çıkararak Hira'yı takip etti. Daha sonra; Baines, Maori'lerle sıcak bir şekilde el sıkışıp âdet üzerine burunlarını birbirlerine bastırdıktan sonra Hira adamın koluna girdi. Baines şapkasını tekrar başına geçirdi. Sonra elini derin ceplerinden birine daldırarak bir tütün kutusu çıkardı ve Hira'ya ikram etti. Kadın gülümsedi.

"Peini, seni çok özleyeceğim," dedi Hira. "Sen de bizim gibi bir insansın," diye ekledi kederle. "Pakeha'ların kalbi yok, onlar sadece topraklarını düşünüyor." Hira bunları söylerken hafif bir yağmur başlamıştı. Baines bunun bir uyarı olduğunu düşünerek ürperdi, ancak bu düşüncelyi hemen kafasından uzaklaştırdı. Hira ile birlikte büyük toplantı kulübesinin ve alçak yatakhanelerin önünden geçtiler ve köyün girişinde sakin bir şekilde otlayan atının yanına vardılar. "Bugün düşmanlarımız silah almak için topraklarını satıyorlar. Şimdi biz de silah almamız. Biz de topraklarımızı korumak için topraklarımızı satmalıyız." Baines onun haklı olduğunu belirtmek için başını salladı. Kadının dediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Yüklü atına bindiğinde kalabalık vedalaşmak için etrafını sardı. O gün Alisdair Stevvart'ın yanında çalışmış olan Mana'da Baines'in yanına sokulmak istedi ama atının üstündeki adama fazla yaklaşmadı. Baines, Mana'ya ba-

kınca, küpe haline getirilmiş piyano tuşlarından birinin kulağından aşağıya sarktığını gördü. Beyaz fildişi tuş, yerlinin siyah saçlarının arasında parıldıyordu.

Baines atını hareket ettirdi ve şaşırıp açılan kalabalığın arasından geçerek Mana'nın yanına gitti, eğilerek küpeyi tuttu. Mana geriye doğru kaçtı.

"Benim," dedi Mana heyecanla. "Onu ben buldum." Baines tekrar eğilerek küpeyi kavradı vl, yavaşça Mana'nın kulağından çıkardı. Tuşun arka yüzünü çevirince yazıyı gördü.

"Homai ki au," dedi telaşla. "Bunu istiyorum.", Maori'lerin de kendisi gibi okuyamadıklarını biliyordu.

"O benim," diye bağırdı Mana. "Onu ben buldum." "Ne istersin?" diye sordu Baines. "Tütün ister misin?" Küçük gruptakiler bağrıışmaya başladılar. "Kemerini iste," "Çizmelerini," Silahını," ve çocuklar dahil herkes Baines'in üstünde görünen her şeyi önermeye başladılar. Biraz sonra Baines şapkasız ve silahsız, pantolonu ipe bağlanmış, atının üstünde 'Pa' dan ayrılıyordu. Yağmur hızlanmıştı. Baines, Ada'nın tuşunu göğsüne asmıştı. Arkasına kazanmış yazıları başparma-ğıyla temizlemiş ve sanki öyle yaparsa yazıların anlamını özüm-leyecekmiş gibi, defalarca oyma yazıları derisine bastırmıştı. Atını yerleşim bölgesinin tek odalı okuluna doğru sürdü. Oraya ulaştığında yağmur hafiflemişti. Baines çocukların koro halinde çarpım tablosunu ezberlediğini duyabiliyordu. Duvardaki bir delikten içeri baktığında, tahta sıralardan sarkan çocuk bacaklarını gördü. Biraz sonra kapı hızla açıldı ve çocuklar koşarak

merdivenlerden indiler. Kızlar lekeli göğüs önlüğü giymişlerdi. Küçük bir çocuğun nasırlı topuğu açıkta kalacak şekilde kesilen ayakkabısı dışında diğer bütün çocukların ayakkabılarının ayaklarına büyük olduğu görülür-

yordu. Baines ip atlayan dört kızı seyrederken hangisiyle konuşabileceğini gözüne kestirmeye çalışıyordu. Derken kızlardan biri elinde kitabıyla gelerek okulun hemen yanbaşındaki akan derenin kenarına oturunca Baines de hemen yanına gitti. Derenin köpüren suları ayaklarının dibinden akıyordu. "Okuma biliyor musun?" diye sordu Baines. Örgülü saçlı küçük kız konuşmadan ayağa kalkarak yürümeye başladı. Baines onu izliyordu. Küçük kız kendini güvende hissettiği mesafeye geldiğinde dönüp ona baktı. Birden başka bir çocuk, öncekinden çok daha küçük bir çocuk tünediği ağacın üstünden atladı. "Ben okuyabilirim," dedi. "Sen mi?" dedi Baines şaşkınlıkla. Çocuk çok küçük gibi görünüyordu. "Evet...her şeyi okurum." Diğer kızlar oyunlarını bırakıp küçük çocuğun etrafında toplandılar. "O okuyamaz," dedi daha büyük kızlardan biri. "O benim kardeşim. Okusa bilirdim." Baines'in elindeki kutuya gözünü dikmişti. "Onlar şeker mi?" diye sordu. "Okuyabilirim," dedi küçük kız. "Hayır," diye terslendi ablası. Baines şeker kutusunu küçük çocuğa uzattı. "Ona bir şey verme." Ama Baines çocuğun şekerini almasına izin verdi. "Okuma bilmez o." Büyük kız hâlâ ısrar ediyordu. Küçük kız kağıdını açarak şekerini ağzına çabucak sokuverdi ve kağıdını yere attı. Diğer çocuklardan biri şeker kağıdını yerden alarak kokladı. "Hımmmm, karamela," diyerek diğerlerine uzattı. "Sen okuyabilir misin?" diye sordu Baines büyük olana. Gittikçe sabırsızlığı artıyordu. Piyano tuşunu kıza doğru uzattı. Kız kendisine uzatılan tuşu büyük bir kibirle eline aldı. Kız-

zın etrafı birden arkadaşları tarafından sarıldı. Daha iyi görebilmek için birbirleriyle itişiyorlardı. Kız tuşu elinde çevirerek inceledi. "Bu el yazısı," dedi. "Daha bunları öğrenmedik."

"Myrtle okuyabilir," dedi başka bir çocuk. "Annesi ona öğretti." Tuş büyük kızdan alınarak Myrtle'a verildi. Myrtle, Baines'in ilk konuştuğu kızdı. Kız okumaya çalışırken herkes nefesini tutmuş onu izliyordu. "Sevgili George..." Kız kaşlarını çattı. Diğer çocukların hepsi şimdiye kadar okunanların doğru olup olmadığını anlamak için Baines'e bakıyordu. Baines başını salladı. "Kalbim..." bu kelimeyi okurken diğer kızlardan birkaçı ona katıldı. İki kız birlikte tekrarladılar. "Sevgili George kalbim... senin." Durdular. "...Senindir," dedi Myrtle ürkekçe. Şaşırılmış bir ifadeyle başını kaldırdı. "Ada McGrath." "Anlamsız," dedi büyük olan kız. Çocukların hepsi bir ağızdan yazılanları okudu. Myrtle tuşun öbür yüzünü de çevirdi. Başka bir şeyler daha bekliyordu. "Hepsi bu," dedi Baines'e bakarak. "Bir kere daha tekrarlasana, yalnız sen," dedi Baines. Herkes Myrtle'a döndü. "Sevgili George, kalbim senindir. Ada McGrath." Diğer çocukların hepsi teker teker mesajı tekrarladılar. Bütün bunlar olurken, Baines'in başı inanmazlık ve utangaçlıkla eğilmişti. Birden gülmeye başladı. Kızların hepsi mesaja jın bir şaka olduğunu düşünerek gülmeye başladılar., Mesajı her tekrarlayışlarında Baines'in mutluluğu yenileniyordu. Bu sırada ufak kız şekerleri götürüyordu.

169

Stevvart'ın evinde, ^lİsdalr^Stevvart^Morag Hala^ve Nessie, elbiselerLşu_ve kandan ağırlaşmış, baygın Ada'yı yağmur altında bataklıktan eve kadar taşımaktan yorgun düşmüşlerdi.

İçerde iki kadın makaslarla Ada'nın elbisesini çıkarıyorlardı. Kadınların yüzleri ve elbiseleri bataklık çamuru içindeydi ve ikisi de çok gergindi. "Oh, küçüğüm," dedi Morag Hala. "Görünmez kaza." Elbiseyi sıyrınca Ada'nın kolu çok güçsüz ve zayıf göründü. Uçuk maviye dönmüş derisinin rengi umut kırıcıydı. "Aslında yeteri kadar odunları da vardı... Kan kaybından ölmezse zatürreeden ölecek. SICAK SU getirin!" diye bağırdı Morag. "Çamur her yerine girmiş." "Ah, zavallı küçüğüm," dedi Nessie yaşlı gözlerle."...ohhh... zavallı..."

Stevvart sıcak suyla odaya girdi. Heyecanlı, mutsuz ve işe yaramaz görünüyordu. "Sen odadan çık," dedi Morag. "Bu so-murtuk suratının hiç kimseye bir faydası olmaz."

Stevvart kapıyı kapatarak çıktı. Halasına odun keserken yanlışıyla kendi parmağını kestiğini, o sırada kendinin başka bir yerde olduğunu ve onu çamurlar içinde bulduğunu anlatmıştı. Yalan, boğazında koca bir yumru gibi duruyordu. Yutkunamı-yordu.

Nessie sargı bezi yapmak için kumaş yırtarken, Morag yaralı eli temizliyordu. Ada yarı baygın durumdaydı. Kirpikleri kıpırdıyor, dudakları sanki konuşacakmış gibi açılıp kapanıyordu.

"Dudaklarına bak," dedi Morag. "Kim bilir neler anlatmak istiyor."

Nessie adeta bir çocuğu sever ve sakinleştirir gibi Ada'nın saçlarını fırçalamaya başladı. Ada titredi. "Üstüne battaniye örteyim mi?" diye sordu Nessie, Morag Hala'ya. "Buz gibi."

"Evet, evet, çok iyi olur."

Nessie, Ada'nın üstünü örttü. Kadınlar Ada'nın acı ve kederle kırışmış yüzüne baktılar ve Nessie tekrar siyah saçları okşadı. "Oh... çok yumuşak çok."

"Tanrı'nın zor evlatlarından biri," dedi Morag. "Ama yine de onun bir fırtına gibi korkutucu benliğinde Tann'yi hissedebilirsin."

Hava kararırken, mutluluktan aptallaşmış olan George, atını kulübesine doğru sürüyordu. Ada'nın mesajını tekrarladıkça tatlı bir aşk şarkısı ortaya çıkıyordu. Sırtarak yokuşun ortasına geldiğinde, Hira'yı gördü. "Peini, Peini, küçük kız...onu buraya gelirken gördüm. Bağırıyordu."

George eğerinden inerek ona doğru koştu. "Üstü başı kan içindeydi. Çok kötü görünüyordu..." dedi Hira. Kulübenin kapısı açıktı. George arkasında Hira'yla hızla merdivenleri çıktı. Jc^erde Flora bir köşede kıvrılmıştı. Ter ve çamur işindeki yüzü kirec_gi-biydL_Melek kanatları ezilmişti ve önlüğünün üstündeki kan lekeleri açıkça belli oluyordu. George kapıdan girer girmez yüksek sesle ağlamaya başladı.

Adajjuaceyle duvarın dibine kıvrılmış yatan Flora'nın yanına gitti. "Ne oldu?" Yavaşça kızın yüzüne dökülen saçlarını geriye doğru düzeltti. "Şşş, şşş... sakin ol. Sorun ne?"

Flora elindeki o korkunç paketi Baines'e uzattı. George kan lekeleriyle kaplı paketi alıp açtı ve Ada'nın küçük parmağı ortaya çıktı.

"Onu görmemen lazım. Eğer görürsen kesmeye devam edecek!" Flora paketin içindeki şeyi görmemek için gözlerini sımsıkı yummuş ağlıyordu.

"Ne oldu?" dedi George öfkeyle kızın omuzlarından tutarak. Flora onunla mücadele edince adam ellerinin baskısını arttırdı. Kız çığlık çığlığa bağırmağa başlayınca George onu bıraktı. Flo-

ra koşarak dışarı kaçtı. "Bana anlat!" diye bağırarak George kızın arkasından koşuyordu. Onu yakaladı ve kabaca omuzlarından tutup sarstı. "Annen nerede?" Kız şimdi hiç durmayacakmış gibi ağlıyor ve hıçkırıyor. "Hey!" Onu tekrar sarstı. "Sakin ol! O nerede?" diye bağırarak sordu.

"O adam onun parmağını kesti," diyen Flora çığlık çığlığa ağlamasını sürdürdü.

"Annen ona ne söyledi?" diye bağırdı George. "Ona ne anlattı?" Ama Hira yanlarına gelerek küçük kızı onun ellerinden kurtarıp kucağına aldı. "O yalnızca küçük bir çocuk," diyen Hira Jiizjjsakinleştirmeye çalışıyordu. Kızın dağılan ıslak saçlarını korku dolu yüzünden geriye doğru itti.

"O adamın kemiklerini kırmak istiyorum," dedi George kin ve acı dolu bir sesle. Flora yeniden çığlık çığlığa ağlamaya başladı. "Hayır, hayır, o annemi doğrayacak."

George Baines acı ve öfkeden inleyerek, yumruğunu var-gücüyle yakınındaki ağacın gövdesine vurdu.

O gece çalılıklar daha bir sessiz, ağustosböcekleri ve ormandaki hayvanların sesleri her zamankinden daha yavaştı. Alisdair Stevvart elinde lambayla Ada'nın odasına girdi. Lambayı yatağın yanındaki komodinin üstüne bıraktı. Kadının solgun, terli yüzünü, yanaklarına, ensesine yapışmış saçlarını ve kuruyup, çatlamış dudaklarını inceledi bir süre. Uyuyordu. Stevvart sanki karısı uyanık ve onu dinliyormuş gibi konuşmaya başladı. "Bunu yapmaya beni sen zorladın,"

dedi sessizce. "Ona aşkını yolla-mamalıydın, bunu yapmamalıydın," derken parmağını ona doğru sallıyordu. "Bunun beni deliye çevireceğini bilmen gerekirdi." Kendini zorlayarak uygun kelimeler bulmaya çalıştı. "Sana aşkımı gösterdim," diye anlatmaya devam etti Stevvart uyuyan karısına. "Bunu sana engel olmak için yaptım."

Stevvart öne eğilerek Ada'nın alnını ve yanağını okşamaya başladı. Yavaş sesle, bir zamanlar duyduğu bir aşk şarkısını söylüyordu ona. "Birlikte olacağız ve her şeyin çok iyi olacağını göreceksin..." Ada uykusunda hareket edince, elini kadının yüzünden çekti. Islak alnı ateş içindeydi. Bir an Ada örtünün altında çırpındı.

"Çok mu terledin?" diye sordu Stevvart. "...benim küçük tatlı kuşum." Onu serinletmek için üstündeki örtüyü aşağıya çekti. Kadının geceliği terden ıslanmış ve vücuduna yapışmıştı. Bandaajlı sağ eli karnının üzerindeydi. Örtüyü açıp kadını rahatlatmaya çalışırken, Stevvart onun bacaklarının üstüne doğru bakınca uyluklarının iç kısımlarının yumuşak ve kaymak gibi olduğunu gördü ve elini uzatarak kadının tenine dokundu. Eli onun kaymak gibi teni üzerinde dolaşırken büyük bir zevk dalgasının bedenine dalga dalga yayıldığını hissediyordu. Yüzünü karısının bedenine yaklaştırarak, bacaklarını arasına gömdü ve dudaklarını oraya bastırdı. Derin derin soluk alıyordu.

Ada uykusunda tekrar kıvıldandı. Adamın elleri onun geceliğinin içinde yavaş yavaş yukarlara doğru yükselirken, kadının yüzüne baktı Stevvart. Birden aklına gelen korkunç bir düşünceyle sarsıldı ama kendine ve düşüncelerine karşı koyamıyor-djkiOnun ateşler içinde yanan bilinçsiz yüzüne tekrar baktı. Son/a kemerinin tokasını çözmeye başladı ve karısının bacaklarını yavaşça iki yana açarak üzerine yattı. Bedeni kadının üzerine hareket ederken bakışlarını yeniden onun yüzüne çevirdi. . Birdejuiehşet ve utançla donup kaldı. Karısı gözlerini ona dikmişti. Bir an ikisinin bakışları birleşti. Soluk soluğa olan Stevvart, tek bir kelime bile etmeden yaptığı şeyi keserek kadının üstünden kalktı ve geceliğini düzeltti.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

Ada'nın dudakları kıpırdadı. Aniden onun bir şey söylediğini duyar gibi oldu. Hayır, bundan emindi. Gözlerini karısının ba-

kılarından ayırmadan başını onun dudaklarına yaklaştırdı. rNeT^' Çok uzaklardan gelen alçak bir sesle konuşuyormuş gibi onu dinledi. Onu izlerken yüzü değişti; gözleri doldu, dudakları titremeye başladı. Kendisine acı ve üzüntüyle kaşlarını çatmış olarak bakan Ada gibi onun da kaşları çatıldı. Gaz lambasının kesik kesik yanan ışığı yüzlerinde titreyen gölgeler oluşturunuyordu. Stevvart, Ada'ya sokuldu.

Dış3fda rüzgâr şiddetlenmiş, gürültüyle çatıya vuruyor ve birbirlerine sürtünen çalılıklar okyanusun kükreyen dalgalarının sesine benzer gürültü çıkarıyorlardı. Stevvart ona yakın durmuş, dinliyordu.

Stevvart ayağa kalktı, paltosunu giyip, lambasını ve silahını aldı. Karanlık çalılıklar ve gece hayaleti andıran ağaçlar içinde Baines'in kulübesine doğru yürümeye başladı. Verandada kıvrılmış uyuyan Hira'nın üstünden atlayarak kulübeye girdi. İçerde ateş hâlâ yanmaya devam ediyordu. Şöminenin önüne Flo-ra'nın yıkanmış ve hâlâ suları damlayan elbiseleri asılmıştı. Yatağa yaklaştığında, kızın battaniyeye sarınmış bir halde, baltası elinde olan Baines'in yanında yattığını gördü. İkisi de derin uykudaydı. Stevvart adamın uyanması için silahın namlusuyla onu çenesinin altından dürtükledi. Baines birden yenrjderı fırladı ve karşısında elinde silahıyla Stevvart'ı görünce djpnup_ kaldın,

Stevvart düşmanına gözünü dikmiş, oynak ateş ışığında onu inceliyordu. "Şunu kaldır," dedi Stevvart baltayı işaret ederek. "Yere koy." Sakin ve yavaş sesle konuşuyordu. Deliliği geçmiş, akli başında bir insan görünümü gelmişti Stevvart'a. Baines ona karşı koymadı.

Stevvart yavaş yavaş konuşmaya başladı. "Sana bakıyorum, senin yüzünü görüyorum. Kafamdan atamadığım bu yüzden nefret ediyorum. Ama şimdi sana bakmak için buradayım... bir hiçsin." Stevvart silahı çenesinden şakağına doğru kaydırdı.

"Yüzündeki işaretler, gerçeği söylemem gerekirse, evet, bu yüz beni daima korkutmuştur," diyen Stevvart güldü. İnsanı ürperten bir gülüşü bu. "Kendine bak!" dedi. "Ayağa kalk."

Baines yanında uyuyan Flora'yı rahatsız etmemeye çalışarak sakin bir şekilde ayağa kalktı. O muhteşem mesajı taşıyan piyano tuşu şimdi yastığının altında ve emin bir yerdeydi.

"Ada hiç seninle konuştu mu?"

"İşaretleri mi kastediyorsun?"

Stevvart başını iki yana salladı. "Hayır, kelimeleri. Hiç onun ağızından bir kelime çıktığını duydun mu?"

raainessiiipheyle baktı adama. "Hayır, duymadım."

v33]ç~T3TT(jn ağızından kelimeye benzer bir şeyin çıktığını düşündün mü?"

Baines, hayır, dercesine başını salladı.

Stevvart bir elini kaldırıp alnına götürdü. "O benimle konuştu. Onu burada duydum," derken avucuyla alnına bastırıyordu. Gözlerini kocaman açmış konuşuyordu Stevvart. "Onun sesini kafamın içinde duydum. Dudaklarını seyrettim, kelimeler o dudaklardan çıkmadı. Hâlâ... onun sesini kendi sesim kadar net ve açık duyabiliyorum."

"Kelimeleri söyledi mi?" diye sordu Baines.

"Hayır, ama onun sözleri kafamın içinde." Stevvart durdu. "Ne düşündüğünü biliyorum. Bunları benim uydurduğum bir hile olduğunu düşünüyorsun. Ama hayır. Duyduğum kelimeler onun ağızından çıkan kelimelerdi."

"Ne dedi?" Baines adamın acısından mı, yoksa delirdiğinden mi böyle konuştuğunu bilemiyordu ama yine de onu dinliyordu. Karşısında şimdiye kadar hiç görmediği bir adam vardı sanki. Ummadığı kadar değişik bir adam; faltaşı gibi açılmış gözleriyle ona bakan bu inatçı ve sert adamda kendini gördü. O

da kendisi gibi mutsuz, çaresiz ve aşkını kaybetmiş görünüyordu. Birden ona karşı yakınlık duyduğunu hissetti.

Stewart gözlerini tavana dikerek, ezberlediği bir şeyi okur-muş gibi konuşmaya başladı: "Bana. 'Beni esir alan bu değişik ve güçlü arzudan korkuyorum,' dedi." Stevvart tereddütle durdu bir süre, sonra başını sallayarak devam etti. "'Gitmek zorundayım. Bırak gideyim. Baines'in beni alıp götürmesine izin ver, dedi'." "Yanlış kişiyi cezalandırdın," diye onun sözünü kesti kızgınlıkla Baines. "Esas suçlu bendim."

Stevvart hiç yanıt vermedi.

Flora uykusunda kıpırdanarak, iç çekti. Önce çatılan kaşları sonra yumuşadı ve gözkapakları hızla ileri geri oynadı. Küçük kızın rüya gördüğü belliydi. Sonra gözleri yaşlarla dolan Stevvart konuşmasına devam etti. "Ben onun için buradayım, anladın mı... onun için... Acaba hâlâ uykuda mıyım? Seninle uykumda mı konuşuyorum? Ona âşığıım. Ama bunu ne anlamı var? Beni umursamıyor bile. Onun gitmesini istiyorum. Senin de gitmeni istiyorum. Uyanmak ve bütün bunların bir rüya olduğunu görmek istiyorum. Bütün istediğim bu." Stevvart söylediklerini tasdik edermiş gibi başını sallıyordu. "Bu adamın ben olmadığını inanmak istiyorum. Ben bu adam değilim. Kendimi geri istiyorum; eski tanıdığım beni." Ada uyanmıştı. Alisdair Stevvart'ın, Baines'e gittiğini biliyordu. Çok kan kaybetmiş ve çok zayıf düşmüştü. Yapabileceği hiçbir şey olmadığını da biliyordu. Stevvart, Baines'i öldürür mü, diye endişe ediyor ve bu düşünceyle ruhu sarsılıyordu.

Piyano / F: 12

VVyston kaşlarını çattı. O yalnızca küçük kızını düşünüyordu. Derslerin kesilmesiyle kalbi kırılacak, Ada çok üzülecekti.

"Burada mutsuz musun?"

"Aileme dönmek istiyorum..." Delvvar kendini haklı çıkaracak kelimeler bulmaya çalışıyordu. "Evlenmeye niyetliyim." Bulduğu bu yalan ve aşırı cesareti karşısında büyülenmiş gibi nefesi kesildi. Ada'yla evlenmenin imkânsız olduğunu biMyor ve böyle bir şeyin asla düşünülmeceğini hissediyordu.

"Oh," dedi VVyston gürültülü bir biçimde. Düşkünlüğüne uğradığı anlaşılıyordu.

"Pekâlâ, öyleyse... Ne zaman gitmeye niyetin var?"

"Bugün gideceğim, efendim."

"Hımm," dedi Ada'nın babası, söyleyecek bir şeyler arayarak. Sonra hatırladı. "Ama bugün Noel Günü. Araba ve sana yardım edecek adam bulamazsın."

"Yürüyeceğim, efendim."

1Jİ*alcun_d.oğumgününde mi? Kar yağma ihtimali de var." WVyston karşısındaki genç adamın delirdiğini düşünmeye başlamıştı.

"Çok iyi," dedi WVyston. Genç adamın delice cesareti onu ilgilendirmezdi. "Çok iyi çalıştın. Bekle de sana kalan çeklerin numaralarını vereyim." WVyston onun gitmesine izin vermenin en iyi şey olduğuna karar verdi; oğlan deliyse onlardan uzak başka bir yerde olması daha iyiydi. "Belki Ada'ya veda etmek istersin. Onu uyandırtayım." Hizmetçi zilini çalmak için elini uzattı.

"Hayır, efendim," dedi telaşla Delvvar ve elini sıkmak için onun yakınına gitti.

"Eminim hâlâ uyuyordur. Bu haberle onun keyfini kaçırmak istemem."

"Böylece bu haberi ona vermek bana kalıyor, haa? Hmmm. Bunu gayet güzel ayarlamışsın."

Yaşlı adamın onu suçlaması karşısında Delvvar kıpkırmızı kesildi. "Gidip eşyalarımı toplayacağım. En kısa sürede eşyalarımı aldirtırım."

"Çok iyi olur," dedi WVyston tersçe. "Pekâlâ. Banka çeklerini antredeki masaya bırakırım."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Delvvar. Tam kapıdan çıkarken yaşlı adama dönerek, "Kızınız harika bir yeteneğe sahip," dedi.

"Karanlık bir yetenek. Tek söyleyebileceğim bu," dedi WVyston homurdanarak.

Ama Ada uyanıktı. Odasına döndükten sonra yatamayacak kadar kendini heyecanlı hissetmiş, gün ışıyana kadar kendini kollarıyla sararak ve bir gece önce yaşadıklarını düşünerek odada dolaşıp durmuştu. Hem Noel Günü olması, hem de Delvvar Haussler'in onu saran kollarının mutluluğu Ada'yı dimdik ayakta tutmuştu. Sabah telaşla giyinerek mutfağa inmiş ve babasının çalışma odasında olduğunu öğrenmişti Kayar gibi koridorda ilerlemiş ve yaşadığı mutluluğun ateşi yanaklarına vurarak ona daha canlı bir görünüm kazandırmıştı.

Çalışma odasından gelen sesleri duyunca, kapıda durdu. Garip bir önseziyle, içeri girmek yerine kapının arkasına geçerek içerdeki konuşmaları dinlemeye başladı. Saklandığı yerden Dejvvar'ın ayrılmasıyla ilgili her kelimeyi duymuştu. O anda, nasıl altı yaşındayken konuşmamaya karar verdiyse, aynı şekilde ağlamamaya ve içeri girip o korkunç konuşmayı kesmemeye de karar vermişti. Orada öylece, nefes bile almaktan korkarak, taş kesilmiş gib? bekledi. Delvvar Haussler eşyalarını toplamak için-odasına çıkana Râd"ar örâda kaidr. Babasının ofisinden dışarı çıkarak antredeki masaya piyano öğretmenin maaşını bıraktığı sırada bir heykel gibi sessiz duruyordu. Delvvar Haussler

aşağıya inip masadan zarfı aldı, dışarı çıkıp evden ayrılana kadar hareketsiz bekledi.

Ada'nın kilosunda ve bedeninde görülmeye başlayan farklılıklar onun hamileliğini açıkça belli ediyordu. Eşyalarını yıkayan hizmetçiler elbiselerinin dikiş yerlerindeki patlakları ve gerilmeleri farketmişler, her yerde bunu konuşmuşlardı. Sonra Ada McGrath'in son zamanlarda düzgün regl olmadığını da anlamışlardı. Ada onların kendi hakkında mutfakta, bahçede konuştuklarını biliyor ama yine de hamile olduğunu açıkça söylemiyordu.

Kalbi kırılmıştı ama bunu açıklayarak bir kez daha kırılmak istemiyordu. Öğleden sonralarını yine müzik odasında geçirmeye devam ediyor ve ruhunu rahatlattığı için düetleri tek başına çalışıyordu. Ne var ki, tek elle orantısız çıkan müzikten bir süre sonra sıkıldı. Böylece eskiden öğleden sonraları yalnız başına yaptığı tarzda müziğe döndü. Ama şimdi uzun zamandır aldığı derslerle müziği yorumlamayı öğrenmiş ve melodileri zenginleşmişti.

Hizmetkârlardan en yaşlı olanı efendisiyle kızının durumunu konuşmayı boynuna borç bilerek harekete geçti. Kızı babasıyla konuşmaya cesaret edememişti; kız şimdi eskisinden daha sert ve daha mesafeliydi. "Ne?" diye Wyston bağırdı. Sesi bütün evin içinde yankılanmıştı. Âda, müzik odasında piyano çalarken onun sesini duymuş ve babasına durumun açıklandığını anlamış, bir süre beklemiş ama sonra çaldığı parçaya devam etmişti.

WVyston kızıyla ilgili öğrendiği bu gizli gerçek karşısında şaşırılmış ve utanmıştı; bu yüzden onunla konuşmayı avukatı Be-adsley'e bıraktı. Beadsley,

Ada'yla sert bir konuşma yapmak niyetindeydi. Kızın yanına gittiğinde ona babasının nüfuzlu bir insan olduğunu, onun şerefine leke getirmeyecek şekilde bu işin

halledilmesi gerektiğini ve çocuğunun babasının kimliğini açıklamasının en iyi çözüm olduğunu anlatarak onu ikna etmeye çalıştı. Etrafın ayıplamaması için bir şeylerin yapılması gerekirdi. Eğer babanın kimliğini açıklarsa bir şeyler ayarlanabilir, hatta bir tazminat karşılığında onunla evlenmeleri ayarlanabilirdi. Ancak Ada çocuğunun babasını açıklamadı. Beadsley ona hnnn 1_Ü&LÖnefişjnde önüne uzatılan kâğıdajsjm yazmayı reddederek boş kâğıdı önünden itiyordu. Sonunda Beadsley sinirlenerek odayı terketti ve McGrath'in yanına dönerek ona yapılacak hiçbir şey olmadığını söyledi. Ada sessizliğine devam edecekti ve onu ikna etmek mümkün değildi. İki adam Ada'nın lohusalık süresine kadar evin sınırları içinde kalmasına karar verdiler. Hiç kimseye bir şey söylenmeyecekti. Nasılsa zamanı gelince herkes öğrenecekti. Babanın kimliğini öğrenmek için de artık bir girişimde bulunulmayacaktı. Belki, bu şerefsiz herif günün birinde geri dönebilirdi. Beadsley'in tek umudu buydu. Bu karardan sonra, VVyston McGrath tuhaf bir şekilde sessizliğe büründü. Bu konu onun için kapanmış gibiydi. Kızının karnının gitgide büyüdüğünü görüyor ve onu yakından izliyordu. Evdeki çalışanlara göre, efendileri zamanı şaşırarak gerilere gitmiş ve Ada'yı karnında taşıyan ölmüş karısı Cecilia'yla kızını karıştırmaya başlamıştı. Diğer taraftan kasabada dedikodu ay- .yuka çıkmıştı. Kimi, VVyston'un kendi kızını hamile bırakmış olaş, bileceğlTiHni savunurken, kasabaTilâTiTrbTjyüTrrjîrTkTsmı baba-nın Aberdeen'den kaçarak ayrılan kişi olduğunu biliyorlardı. Bazıları bu skandalin VVyston'un zayıflığından kaynaklandığını"^ yunuyorlardı. Neden genç adamı arayıp bulmuyordu VVyston? O gence bir sorumluluğu olduğunu anlatmak gerekmez miydi? Diğerleri VVyston'un büyük bir adam olduğunu ve bu duruma rağmen kızını ikinci sınıf bir müzisyenle, bir müzik öğretmeniyle birleştirmek istemediğini söylüyorlardı.

Ama McGrath'ler çok derin bir sessizliğe gömülmüşlerdi. VVyston kızına gittikçe artan bir şefkat gösteriyordu, onun evlilik dışı çocuk sahibi olacağını artık düşünmüyordu bile ve zaman zaman kızının büyük bir tutkuyla çocuk sahibi olmak istediğine ve bu yüzden hamile kaldığına inanıyordu. Bu fikir yaşlı adamın hoşuna gidiyordu. Zaman geldiğinde, VVyston kendini ofisine kapadı ve bütün gece odada dolaşp durdu.

Ada doğum sırasında korkunç acı çekiyordu. Bu da onun normal doğum yapmak için kalça kemiğinin çok dar olduğunu-şüncesiru-getiriyordu akla. Ama cerrah eve vardığında bebek doğum yoluna girerek dünyaya geldi. Flora'nın doğum haberi VVyston'a hemen verildi. Bir kız. Yaşlı adam Cecilia'nın kendisine geri verildiğini düşündü. Birden korkuyla paniğe kapıldı. Kızı da karısıyla aynı kaderi paylaşacak mıydı? Ama doktor ve evdeki yaşlı yardımcıları Ada'nın çok iyi olduğuna dair onu ikna edebildiler.

VVyston biricik torununu bütün kalbiyle kabul etmesine rağmen, Aberdeen'liler bu duruma çok katı bakarak, işi kolaylaştırmak için hiç yardımcı olmadılar. Ada kapana kısılmış gibiydi ve arasına buraları terketmeyi düşünmeye başlamıştı. Başta kiliseye yaptıkları birkaç ziyarette gürültülü bir fısıldaşmâ ve kaba, kinayeli bakışlarla <garşılaştıla?r^Wyston papaza çocuğun vaftiz edilmeyeceğini söyleyince McGrath'lerin kiliseyle olan bağlantıları tamamen koptu. Dini âdetlerine karşı gelmek yaşlı adama büyük acı vermiştiyse de bunu umursamadı. Bebeğinin güzelliği, küçücük elleri ve ayakları Ada'ya yetiyordu. Ada piyano çalarken bebek de piyanonun altındaki sepette yatıyor, bir ayağıyla pedalı idare eden genç kadın, diğer ayağıyla da bebeği sallıyordu. Çocuğunun büyüdüğünü görmek Ada'ya büyük mutluluk veriyordu. Hayatındaki boşluğu bebek fazlasıyla doldurmuştu.

Sağlığı süratle düzeliyordu. Yalnız bazı geceler uyumakta zorluk çekiyor ve böyle zamanlarda Delvvar Haussler'i ve onun kendini kucaklayışını hatırlıyordu. Delvvar'ın kaçıışı onun korkak biri adam olduğunu açıklıyordu. Ada, acaba dünyadaki bütün erkekler sıkıştıkları zaman böyle ödlekse kaçma yolunu mu seçerler, diye düşünüyordu bazen. Kendisine evlenme teklif etmemesine, bir satır

bile yazmamış olmasına ve hatta neden kaçtığını açıklayan bir not bırakmamasına bile aldırılmıyordu artık. Ama onun yanında oturup piyano çalışmasını özlüyordu. Yıllar geçti. Ada yetişkinliğe geçerken, Flora da büyüdü. Wvyston defalarca Ada'nın halaları Ethel ve Patricia'nın ziyaretlerini erteledi. Onların sorularını yanıtlayamamaktan çekiniyor ve yargılarının çok acımasız olacağından korkuyordu. Ateşin, oksijene ihtiyacı olduğu gibi kasabanın da bilgiye ihtiyacı vardı ve bu bilgi eksikliği yüzünden kasabada da söylentiler almış yürümüştü. Bir gün, Flora yedi yaşındayken Wvyston'a doğumünü hediyesi almak için anne kız kasabaya indiklerinde, kadınlardan biri, kendince doğru olanı yapıp iyi bir Hıristiyan olarak, yollarını kesmiş ve ağza alınmayacak hakaretler yağdırmıştı. Bu olayı duyan Wvyston'un aklına kızını oralardan uzaklaştırmak için, sömürge gazetelerine ilan vererek ona bir koca aramak geldi. Böylece, binlerce ve binlerce mil ötede, tropik İngiliz sömürgelerinden Yeni Zelanda'daki Alisdair Stevvart'a bu ilan ulaştı. Ve Ada McGrath onunla karşılaşmak için bu uzun yolculuğuna yollandı.

O sabah, Ada evi terketmek üzere dışarı çıktı. Uyurgezer gi- ' biydi. Oraya vardığından beri gelişen olayları henüz hazmede-memişti. Maori'ler sandıklarını ve bavullarını dışarı taşıyorlardı. Morag Hala ve Nessie olanlar yüzünden şaşkın ve üzgün bir halde kapı eşiğinde durmuş onu seyrediyorlardı.

h

Morag, "Ah, canım," diye mırıldandı. Aslında bu kadının gittiğini görmek onu mutlu etmişti. Alisdair bir daha eskisi gibi olamayacaktı. Bu kadının onu herhangi bir şekilde yaraladığı kesindi.

Ada'yı, Nessie ve Morag Hala'nın düşündükleri hiç ilgilendirmiyordu. O kendi yaralarından yeterince çekiyordu. Ağır ağır dikkatle dışarı çıktı. Haftalardır gün ışığı görmemiş gibi yüzünü buruşturarak gözlerini kırıştırdı. Flora, George'un yanında; ikisi de tertemiz giyinmişlerdi. Flora'nın mavi şapkası çenesine bağlanmış, George da mavi ceketini giymişti. George elini kızın omzuna atmıştı. Kız da onun bacaklarına sarılmış, annesinin askıdaki eline bakarak titriyordu. Alidair Stevvart ortalıklarda görünmüyordu. Ada sanki yastaymışçasına siyahlar giyinmişti. Bonesinin altından dağınık saçları görünüyordu. Onları tarayama-mıştı; aslında umursamıyordu da. Maori'ler kendi aralarında konuşuyorlar, arada sırada Ada'ya kaçamak bakışlarla bakıyorlardı. Ama Pakeha hiç konuşmuyordu.

Kumsala doğru uzun yolculuk başladığında, güneş ışınları Kaori ağaçlarının yüksek dalları arasından süzülüyordu. George, Ada'yı yanına aldı. Hiç konuşmadan onun koyu ve yaralı gözlerine baktı. Şapkasını çıkarıp ona daha da sokuldu, sonsuz tutku ve şefkatle, bütün topluluğun gözleri önünde, olan biten her şeyi doğrularcasına, kadını dudaklarından öptü. Bu öpüşme sırasında Ada hiçbir şey hissetmemişti. Geçen günlerin vahşeti higrinl kömitr»^ r^g^mhrDí^ "° aşığılanmıştı.

Üç ay önce geldikleri aynı kumsalda Ada sandıklardan birinin üstüne oturdu. Flora, sanki saçlarıyla birlikte annesi de dü-zelecekmiş gibi onun saçlarını düzeltmeye başladı. George kendilerinin ve yerlilerin nakledilecek eşyalarının düzenlenmesini yapıyordu. Kumsalla denizin birleştiği yerde inanılmaz büyük ve oymalarla süslü bir yerli kayığı Maori'ler tarafından yüklen-

misti. Piyano hepsinin üstünde duruyordu. Flora, Ada'nın bonesini dikkatle başına yerleştirdi.

Flora ve Ada Hala kumların üstünde duran kanoya alındılar. Piyano tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu. George aletin bağlanmasına yardımcı olmuştu. Kalın halat halka halinde kadının ayaklarının dibinde duruyordu. "JarmaharavvaTaianei tahuri ai- Bu çok ağır- Kano batacak," dedi dümenci Kamira.

"Keite pai! Kaare e titahataha ana- Piyano dengede. Merak etme," diye yanıtladı onu George Baines.

"Peini, onu sadece bir deli taşır."

"Ona ihtiyacı var, onu almalı," dedi Baines.

Sonunda hazır oldular. Tempolu bir şekilde bağırarak, kanonun iki yanına dizilmiş altışar kişi, kanoyu denize sürdüler. Kanonun geçtiği kumlar üzerinde

derin iz kalmıştı. George'un arkadaşı Hira sahilde tek başıfıa durmuş, acı dolu yzünden yaşlar szdzlererek, Peini'ye elveda şarkısı szdzlyyordu.

He rimu teretere koe ete. Peini eeeii, Here Ki Tawhiti Ki Pamamao eeeii He waka Teretere He waka teretere. Ko koe ka tere ki tua v/hakarere eeeii.

Denizde sdrzrklenen bir dal gibisin,
Baines, uzaklara, ufuktan da uzaklara sdrzrklenen.

Bir kano oraya gider, bir kano buraya.

Ama sen sonunda dbzr dznyaya gidene

Kadar sdrzrkleneceksin.

Tekne yzvmeye başladığında, Maori'ler bu kez sıra sıra gelen dalgalara karşı krek cekerken tempo tutuyorlardı. Ağır kano denize iyice gdmzlmzş, koca denizin zstznde bir ceviz kabuğu gibi duruyordu. Flora hasta olduğunu dzşzndzyordu. Ufuk-

lara baktı. O ara George, Ada'nın sağlam elini avuclarının arasına aldı. Onun iyi olmadığını biliyor ama biraz dinlenme ve piya-nosuyla kısa srede iyileşeceğini umuyordu. Bir sre sonra Ada'nın gdzleri celik rengini aldı. Elini George'un avucundan cekti ve kendisine bakan kızına işaret etti. Flora annesinin szylediklerini duyunca şaşkınlıkla ona sonra da George'a baktı.

"Ne dedi," diye sordu George.

"'Piyanoyu denize atın,' diyor."

"Oldukca iyi bağlanmış durumda. Merak etmesin." George, Ada'nın piyanoyu garantiye almayı rffhZnnTığnnn -innriı Arln bir kere daha ısrarla işaret etti.

"Onu istemiyor," dedi Flora. "Artık işe yaramaz diyor."

"Tuş bende. Onu tamir ederim," dedi George, oyma yazı yazılmış tuşu gdzs cebinin derinliklerinden cıkarmaya calışırken. Ada doğrudan George'a bakarak işaret ediyordu. Sabırsızlığu artmıştı.

Dzmmenci Kamira konuşulanları duymuştu. Hemen araya girdi. "Evet. Haklı. Denize atalım. O bir tabut."

"Lztfen, Ada," dedi George. Ayağa kalkmaya calışan Ada'yı oturttu. "Ada! Sonra pişman olacaksın. O piyano senin. Senin olmasını istiyorum."

"İstemiyor," dedi Flora. Ada ayağa kalkmış piyanonun iplerini cekiştiriyordu.

"Otur!" dedi George sertce. "Tamam. Atacağız."

Piyano kırılmıştı. Kendisi de kırılmıştı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Piyanonun gitmesini istiyordu. Adamlar ipleri czdzp piyanoyu kenara doğru cekerlerken, Ada mavi-yeşil berrak sulara bakıyor, delindiklerde neler olduğunu merak ediyordu. Adamların piyanoyu, dengede tutan kalasları almalarını izledi. Destekler kalkınca kocaTpiyano bir anda denize kaydı. Piyano

bzyk bir şapırtıyla denize vurduğu anda kano delicesine sallandı. Halka halindeki halat ayaklarının dibinde bir yılan gibi kıvrılarak aılıyor ve piyanonun ardından gidiyordu. Ada bir sre bu manzarayı seyretti. Ve birden, her zaman iinde olan engellenemez, zlmczl merakıyla, ayağını halkanın ortasına soktu. Piyanoyla aynı kaderi paylaşması gerekmez miydi? O ve piyano bir btzn değil miydi? İp gerildi ve birden onu topuğundan yakalayarak, piyanonun arkasından soğuk denizin derinliklerine doğru sdrzrkledi. Ağzından kabarcıklar cıkıyordu. Derinlere, daha derinlere doğru giderken gdzleri aalık, elbisesi etrafında dans ediyordu. Ardından sulara dalan Maori'ler ona yetişemiyordu. Uzun saniyeler gecti. Ada denizin karanlığında etrafı seyrederek derinlere doğru szdzlyyordu. Suyun dibinde ses yoktu. Daha da derine gidince, sonunda sessizlik herkesi etkiliyor, diye dzşzndz. Bandaajlı ve yarah eline, gittikce uzaklaşan kanonun gzlgesine ve yukarda kaybolan ışığa baktı. Bzyk bir huzur duydu. Birdenbire karar verdi.

Ada cırpınmaya başladı. İpi cekeliyor ama piyanonun bzyk ağırlılığıyla gerilmış olan ipten kurtulamıyordu. Eğilerek tekrar uğraştı. Sonra diğer ayağını kullanarak botunu cıkardı. Piyano ve boş botu birbirine bağlı olarak zrkztcz ve sessiz dalışlarına devam ederken birden kendini kurtulmuş, hafif ve zgzr hissetti. Ada'nın bedeni kendini yukarı attı. Ciğerlerini havayla doldururken Maori dalgıcları tarafından karşılanarak kanoya, gzn ışığına ve gvnenliğe taşındı. Onu kanoya ceken George Baines'di.

Ama ne zlm!

Ne şans!

Ne sürpriz!
Sağduyum yaşamı seçti!
Ama beni ve diğerlerini hayalete çevirdikten sonra.

SON SOZ

halkırna Ç'karken_keten perdeler hafif rüzgârda şajlan_dj.
Kadjn_fa^la]mJ<oxuj^k_bir^eşarpla örtmüştü. Gırtlacağına ve dudaklarına hâlâ ters gelen sessiz harflerîçalışıyordu. Sesi hâlâ çok çirkindi ve bundan utanıyordu. Şimdi burada, Nelson'da piyanosunu düşündü. George onun için metal bir parmak yaptırt-mıştı. Kasabalılar onu garip biri olarak kabul etseler de, o burada mutluymdu.

George balina avcılığından kalan parayla güzel bir ev almıştı. Bu para, tıpkı Ada'nın içinden çıktığı, yaşayan okyanustan kazanılmıştı. Kendisi de limanda ticaretle uğraşıyordu. Eski dostları, Maori'leri ve balina avcılarını iş hayatında gayet iyi kullanıyordu. Flora, İngiltere'den yeni gelmiş gıcır gıcır pabuçlarıy-la okula başlamıştı. İlk başlarda üçü birden, felaketten kurtulmuş kazazedeler gibi kırılğan ve korku içinde yaşadılar. Ama zaman geçtikçe, yavaş yavaş yeni hayatlarını sevmeye başladılar ve onlara sunulan bu hayata şükrettiler.

'Bazı geceler okyanustaki mezarında yatan piyanomu düşünürüm. Bazen de kendimi onun üstünde yüzerken hayal ederim. Orada her şey o kadar sessiz ve sakin ki... beni bir ninni gibi uyutur. Bu özel bir ninnidir ve sadece bana aittir.'

189 -

Hiçbir sesin olmadığı sessizlik Hiçbir sesin olmayacağı sessizlik Denizin derinliklerindeki soğuk mezarda.

THOMAS HOOD (1799 -1845)

TEŞEKKÜR

Bu romanın yazılışına katkıları nedeniyle dört kadına minnetle teşekkür ederim. İlk iki bölümü yazmam için bana ilham veren Sue Berger; romanı yeniden yazan ve düzenleyen, yazar Kate Pullinger; editörlüğü yapan Lesley Bryce; görüşleri ve coşkusuyla bizi birarada tutan ve beni düşündüğümde çok daha ilerilere götüren Francesca Gonshavv.

Ayrıca, Colin Engiert, Liz Caider, Vicky Harper, Bob ve Har-vey VWeinstein; Scott Greenstein ve Miramax ve Hyperion'daki personele de teşekkür etmek isterim.

JANE CHAMPION, MART 1994

Jane Campion Kate Pullinger

PİYANO

Tanımadığı bir erkekle evlenen Ada, dokuz yaşındaki kını ve piyanosuyla birlikte Yeni Zelanda'ya gelir. Kocasını piyanoyu istemez ve Baines'in sahildeki arazisi ile takas eder. Ama AGa her şeyden çok piyanosunu istemektedir. Ada cahil, garip görünüşlü ve dövmeli komşusu Baines ile piyano çalabilmek için pazarlık yaparak anlaşır. Piyano ^çalarken adamın bazı isteklerine boyun eğecektir.

fp

Masum isteklerin ve olağanüstü cinsel tutkuların acımasız öyküsü...

y

Jane Campion Avustralyalı yazar ve film yönetmenidir. Yönettiği her filmi ödüle layık görülmüştür; Piyano filmi ile de Cannes'da Altın Palmiye ödülünü ve 1993 Oscar ödülünü kazanmıştır.

Kate Pullinger 1961'de Kanada'da doğdu. 1982'de Londra'ya yerleşti. İki roman ve bir öykü kitabı ile ünlünen yazar, Piyano adlı eseriyle kendini dünyaya kabul ettirdi.

ALTIN KİTAPLAR